

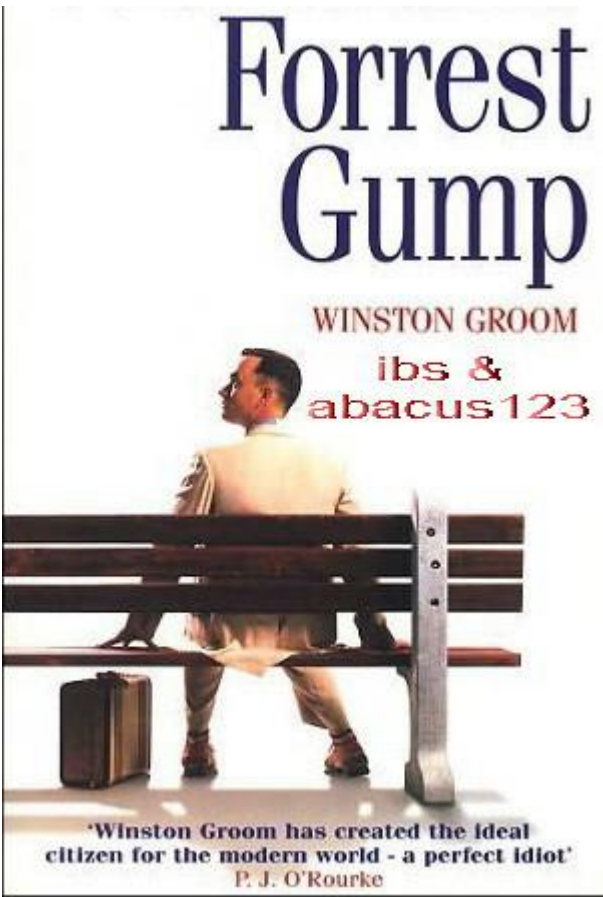
WINSTON GROOM

FOREST GUMP

© 1994 MCA Home Video

MADE IN THE U.S.A.

Winston Groom FORREST GUMP

Naslov izvornika FORRESTGUMP

Copyright © 1986 Perch Creek Realty and Investments Corp.

Za Jimba Meadora i Georgea Radcliffa -

koji su se uvijek trudili biti ljubazni prema Forrestu i njegovim prijateljima.

Biti lud ima i prednosti kojih su samo luđaci svjesni. — DRYDEN

PRVO POGLAVLJE

Da znate: bit idijot nije ko bombonjera puna bajadera. Ljudi se smijulje, gube strpljenje, ponašaju se svinjski. Kažu da bi ljudi trebali bit ljubazni s poremećenima, al da znate - nije to uvijek tako. Al se ne žalim, jerbo mislim da sam proživio prilično zanimljiv život, tako reći.

Idijot sam od rođenja. Moj kvocjent inteligencije je blizu 70, a to je, vele, granica. Valjda sam više imbecil, il čak kreten, al lično volim za sebe reć da sam slaboumnik il tako nešto, a ne nikakvi idijot, jerbo kad ljudi kažu idijot, odma pomisle na mongoloidne idijote, one kojima su oči preblizu nasađene pa izgledaju ko Kinezi, slinave i diraju si onu stvar.

Jesam spor, to priznam, al sam puno pametniji neg ljudi misle, jerbo što se događa u mojoj glavi je ohoho drukčije od onog što se vidi.

Naprimjer, svašta smislim, al kad to moram reć il napisat, ispadne bljezgarija. Evo jednog primjera.

Neki dan hodam po ulici i nekakvi čovjek radi u vrtu. Treba posadit nekakvo grmlje, pa mi veli: - Forrest, hoćeš zaradit malo novca? - Ja rečem aha, a on mi utrapi tačke da nek navozim zemlju. Skoro deset il dvanajst tački, po najvećoj vrućini, oteglim po vrtu. Ja to obavim, on gurne ruku u džep i izvadi dolar. Umjesto da udarim drečat zbog radi niske nadnice, ja uzmem taj bjedni dolar i samo rečem hvala il nekakvu sličnu glupost. Krenem dalje ulicom, premećem taj dolar u ruki i osjećam se ko idijot.

Shvaćate?

Daklem, znam ja dosta o idijotima. Možda jedino o čemu znam, al sam načitan o njima - od onog Dostojanstvenskijevog idijota, lude kralja Leara, Faulknerovog idijota Benjija, do Boo Radleva u "Ubiti

pticu rugalicu" - e taj je bio stopostotni idijot. Najviše volim Lennieja u "O

miševima i ljudima". Više-manje su ti gospođini pisci točno napisali -

jerbo su njihovi idijoti pametniji nego im ljudi priznaju. Hej, s tim se slažem. Svaki bi se idijot složio. Hi hi.

Kad sam se rodio, mama me prozove Forrest zbog radi generala Nathana Bedforda Forresta koji se borio u građanskom ratu. Mama je uvijek govorila da smo si mi u nekakvom rodu s generalom Forrestom. Velki čovjek, veli ona, al je posije rata osnovo Ku Klux Klan, a čak i moja baka veli da su oni ništarije. S tom bi se izjavom i ja mogo složit, jerbo vođa Ku Klux Klana u našem gradu, nekakav njihov uzvišeni meštar il tako nekako, ima dućan s oružjem i jedamput, kad mi je bilo okolo dvanajst godina, prolazim onuda i pogledam kroz izlog a on u dućanu svezo velku krvni-kovu omču. Kad me vidio da gledam, on je prebaci preko glave i potegne ko da se objesio i splazi jezik da me preplaši. Pobjegnem i skrijem se na parkiralištu iza auta dok neko nije pozvo policiju pa su došli po mene i odveli me k mami. Bez obzira na sve zasluge generala Forresta, osnovat Klanje bezvezna ideja - svaki idijot bi vam to mogo reći. No daklem, tako sam dobio ime.

Moja je mama fina žena. Svi to vele. Moj tata je ubijen posije mog rođenja pa ga se ne sjećam. Radio je u luci ko lučki radnik. Jedan dan dizalica je podizala velku mrežu punu banana s jednog broda United Fruit Companv al je nešto puklo, banane padnu na mog tatu i zgnječe ga ko palačinku. Jedamput su nekakvi ljudi razgovarali o nesreći - da je bilo grozno, pol tone tih banana, a tata spljošten ispod njih. Ja baš ne volim banane, osim pudinga od banana. To jako volim.

Mama je od ljudi iz United Fruit dobila mali pansion i primala stanare u našu kuću pa nam je dobro išlo. Ko malog me puno držala u kući da me druga djeca ne bi zafrkavala. U ljeti bi me popodne, kad bi bilo onak svojski vruće dovela u salon, navukla zastore pa je bilo mračno i svježe i napravila mi vrč limenade.

Tad bi sjela i pričala s menom, ništo posebno, ko da govori psu il mački, al sam se naviko i bilo mi je drago, jerbo sam se od njenog glasa osjeću sigurno i ugodno.

U početku, kad sam rasto, dala bi mi da nek izađem i igram se sa svima, al je tad našla da me zafrkavaju i tako to, a jedamput me nekakvi dečko udario po leđima štapom dok su me lovili i skočila je strašna masnica.

Posije tog mi je rekla da nek se više ne igram s dečkima. Pokušo sam se igrat s curicama al nisam bolje proso, jerbo su bježale od mene.

Mama je mislila da bi bilo dobro za mene da idem u normalnu školu jerbo bi mi to možda pomoglo da budem ko svi drugi, al nisam bio tamo dugo kad su došli i rekli mami da ne bi trebo bit s drugom djecom. Al dali su da nek svršim prvi razred. Nekad bi tako sjedio dok bi učiteljica govorila i nešto bi mi se počelo motat po glavi pa bi stao gledat kroz prozor, u ptice i vjeverice i sve što se pentralo i sjedilo na velkom starom hrastu vani, al bi mi prišla učiteljica i počela se uzrujavat. Nekad bi me nešto spopalo pa bi počeo vikat a ona bi me potjerala van u hodnik na klupu. A druga se djeca nisu s menom igrala osim što su me ganjali il me izazivali da počnem vikat pa da mi se smiju - svi osim Jenny Curran, koja barem nije bježala od mene, a nekad bi mi dala da nek hodam kraj nje kad smo se vraćali iz škole.

Al su me druge godine stavili u školu za ostale, i da znate, al je bila čudna. Ko da su hodali po cesti i pobrali sve ćaknute tipove i metnuli ih na hrpu, od mojih vršnjaka il mlađih do starih dečki od šesnajst il sedamnajst godina. Bilo je tu retardiranih svih vrsta, pa spazmofilaca i djece koja nisu znala jest il sama ić na zahod. Ja sam valjda bio najbolji od svih njih.

Bio je tamo jedan ogroman debeljko, od sigurno četrnajst godina il tu blizu, a koji je patio od nečeg od čeg se treso ko da je u električnom stolcu il nečem sličnom. Gospođica Margaret, naša učiteljica, tjerala me da nek idem s njim na zahod kad bi mu došla sila jerbo da ne napravi nešto čudno. Al bi ipak napravio. Nisam znao kako ga

sprječit, pa bi se zaključo u kabinu i osto tamo dok on ne obavi što ima i vratio se s njim u razred.

Osto sam u toj školi za ostale pet il šest godina. Nije bilo tako strašno.

Dali su nam da nek crtamo prstima i pravimo male predmete, al su nas više-manje učili vezat cipele, ne baliti dok jedemo, ne divljat i vrištat i urlat i nabacivat stvari. Nije to bilo učenje u pravilnom smislu te rječi -

naučili su nas čitat putokaze i razliku među muškog i ženskog zahoda. S

takvim teškim luđakima bilo bi nemoguće izvest nešto više. Također, mislim da im je cilj bio i da nas sklone s puta. Tko k vragu voli da se Čopor ćaknutih muva po svjetu bez pratnje? Čak i ja sam to mogo shvatit.

Kad sam navršio trinajst, počelo se događat nešto čudno. Ko prvo, počeo sam rast. Narasto sam deset centimetara u šest mjeseci i mama je stalno morala proširivat hlače. Također sam počeo rast i u širinu. Do šesnajst godina bio sam visok metar devedespent i težak stodvajst kila. Znam to jerbo su me odveli i vagnuli. Nisu mogli vjerovat.

Tad se dogodi nešto što mi je stvarno promjenilo život. Jedan dan šetam ulicom na povratku iz škole za ostale i kraj mene stane auto. Vozač me pozove da kako se zovem. Rečem mu, a tad upita u koju školu idem i kako to da me nije prije vidio. Kad sam mu reko za školu za ostale, on me upita da jesam igro nogomet*. Odmahnem glavom. Mogo sam mu možda reć da sam gledo drugu djecu kad su igrala al mi nikad nisu dali igrat. Al već sam reko da mi dugi razgovori ne leže pa samo odmahnem s glavom. To je bilo dva tjedna posije početka škole.

Posije tri dana dođu po mene pa me izvuku iz škole. Tamo je bila moja mama i onaj tip iz auta i još dvojica koji su izgledali ko gorile -

valjda za slučaj da ja počnem nešto izvodit. Uzeli su sve stvari iz moje klupe, metnuli ih u smeđu papirnu vrećicu i rekli mi da nek se oprostim s gospođicom Margaret. Ona najedamput počne plakat i čvrsto me zagrlji.

Tad sam se moro oprostiti od ostalih luđaka, a oni su počeli slinit, grčiti se i udarat šakama po klupama. I tako odem.

Mama se vozila na prednjem sjedalu s, onim tipom a ja otraga među ona dva razbijača, ko u starim filmovima kad policija nekog vodi "u postaju".

Samo što mi nismo išli u postaju nego u novu školu koju su izgradili. Kad smo stigli, odvedu me u ravnateljev ured. Mama, onaj tip i ja uđemo, a gorile, oni pričekaju u hodniku. Ravnatelj je bio sjedi čovjek s masnicom na kravati i širokim hlačama. Izgleda je ko da je i on izašao iz škole za ostale. Sjednemo a on počne objašnjavat i spitivat. Ja sam samo kljemo s glavom. Zapravo su htjeli od mene da nek igram nogomet. Tol-ko sam shvatio i sam. Ispadne da je onaj tip iz auta trener po imenu Felers.

Taj dan nisam išo u školu il nešto takvo nego me trener Felers odvede u svlačionicu. Jedan od gorila zamota me u nogometni dres sa svim onim jastučićima i ostalim, metne mi krasnu plastičnu kacigu s nečim sprjeda da mi ne zgnječe lice. Samo što nisu mogli nać cipele za mene pa sam moro vježbat u svojim tenisicama dok mi nisu narućili nove.

Trener Felers i gorile obukli su me u dres, pa me natjerali da nek se opet skinem, pa tako deset il dvajst puta, dok nisam mogo sam. Jedino sam se mućio sa štitnikom za prepone, jerbo nisam vidio razloga da ga nosim. Daklem, pokušali su mi objasnit, a tad jedan od gorila veli drugom da sam "munjen" il nešto slično. Mislio je da ga neću razumjet, al jesam, jerbo posebno pazim na takve gluposti. Nije da mi je povrjedilo osjećaje. Nazivali su me i puno gorim imenima. Al sam ipak zapamtio.

Ne prođe dugo u svlačionicu počnu dolaziti dečki, vadit svoje dresove i uvlačiti se u njih. Tad svi izađemo, trener Felers ih sve skupi, postavi me ispred njih i predstavi. Govorio je gluposti koje nisam baš slušao jerbo sam premro od straha jerbo me dotad niko nikad nije predstavio pred grupom nepoznatih ljudi. Posije mi je prišlo nekoliko dečki, rukovalo se s menom i reklo da im je drago da sam s njima i tako to. Tad trener Felers zafučka da sam skoro skočio iz kože a svi su počeli skakutat i zagrijavat se.

Preduga je to priča da vam cjelu pričam, ali daklem, počnem igrati nogomet. Trener Felers i jedan gorila bavili su se posebno s menom jerbo nisam znao pravila. Vježbali smo ono kad treba biokirati i pokušavali su mi objasniti i tako to, ali kad smo to probali sto puta svima se zgdilo jerbo nisam mogao zapamtiti što trebam raditi. Probali su ono drugo, onu obranu, kad stave tri tipa pred mene a ja se trebam probiti kroz njih i šćapiti tipa s loptom. Prvi mijer dio bio lakši, jerbo sam mogao naguravati one druge igrače pognute glave, ali nisu bili sretni s time kako sam šćapio tipa s loptom. Na kraju su mi rekli da nek odem do velikog hrasta i napadam na njega - petnajst do dvajst puta - da dobijem osjećaj, valjda. Kad su se ponadali da sam nešto naučio od hrasta, vratili su me k onoj trojici i nosaču lopte, ali su poludjeli jerbo ga nisam divljački zaskočio kad sam onu trojicu sklonio s puta. To sam se poslijepodne naguto uvreda. Kad smo prestali s treningom, otišo sam treneru Felersu i reko mu da nisam želio zaskočiti tipa s loptom jerbo sam se prepo da ću mu nešto napraviti. A trener veli da mu neće ništa biti jerbo je u dresu i zaštićen. Istinu govoreći, nisam se toliko bojo da ću mu nešto učiniti koliko da će se on raznjupati na mene pa će me svi početi ganjati ako ne budem fin prema svima. Daklem, da skratim priču - proteklo je dosta vode ispod mosta dok sam pohvatio konce.

U međuvremenu sam moro u školu. U školi za ostale nisam imo bogzna što za raditi, ali tu su to ozbiljnije shvaćali. Nekako su uspjeli srediti da imam tri sata nastave u sobi za odmor u kojoj sjediš i radiš što hoćeš, a posije još tri sata s gospođom koja me učila čitati - samo nas dvoje. Bila je jako ljubazna i lijepa i često sam gajao nečiste misli o njoj. Zvala se gospođica Henderson.

Jedini nastavni sat koji sam volio bio je ručak al to se ne bi ipak moglo nazvat nastavom. U školi za ostale mama bi mi spremila senfič, kolač i voće - al nikad banane - i to bi ponio u školu. Al u ovoj školi bila je kafeterija s devet il deset raznih stvari i imo sam problema odlučit što ću uzet. Mislim da je neko nekome za to reko, jerbo mi posije desetak dana priđe trener Fel ers i veli da nek si samo uzmem što oću i sve pojedem jerbo je to "sređeno". Jupi!

Pogodite tko ide u istu školu - Jenny Curran! Prišla mi je u hodniku i rekla da me se sjeća iz prvog razreda. Narasla je, ima ljepu crnu kosu, duge noge i ljepo lice, a i svašta drugo što se ne usudim ni spomenut.

Nogomet nije baš napredovo po volji trenera Fel ersa. Puno je bio nezadovoljan i uvijek je viko na ljude. Viko je i na mene. Probali su smislit način kako da me postave negdje da nek ometam protivničke igrače da ne šćape našeg igrača kad trči s loptom, al bi od toga bilo nešto samo kad bi vodili loptu po sredini. Trener nije bio presretan ni zbog radi mog napada. I da znate - provodio sam puno vremena kod onog hrasta. Al se nikako nisam mogo prisilit da nek se bacim na igrača s loptom kako su to oni htjeli. Nešto me sprečavalo.

Al jedan dan zgodi se nešto i to se promjeni. U kafeteriji sam počeo uzimat hranu i uvijek sjeo kraj Jenny Curran. Ništo ne bi reko, al ona je bila jedina osoba u školi koju sam doneklem poznavo i bilo je ugodno sjedit s njom. Više-manje me ne bi ni pogledala i razgovarala bi s drugima. Prvo sam sjedio kraj igrača, al su se ponašali ko da sam nevidljiv il tako nešto. Jenny Curran se barem ponašala ko da sam tamo.

M posije nekog vremena opazim da za njezin stol često sjeda nekakvi drugi tip koji počne praviti viceve na moj račun. U stilu, kako je blento? i tako to. Potraje to tjedan il dva, ja šutim al konačno rečem - ni sad ne možem vjerovat da sam to reko - al jesam: - Nisam ti ja nikakav blento.

-Tip me pogleda i počne se smijati. Jenny Curran mu veli da nek se stiša, al on uzme mljeko u tetrapaktu i izlije mi ga u krilo, a ja skočim

i istrčim van, jerbo me bilo strah.

Sutra il preksutra priđe mi taj tip u hodniku i veli da će me "sredit". Čitav sam dan užasno strepljio i to popodne, kad sam krenuo u dvoranu, eno ga stoji s prijateljima. Probam ih zaobići, al mi on priđe i počne me naguravat, govorit mi ružne rječi, nazivat me "tupavko" i tako to, pa me lupi u trbuh. Nije jako zaboljelo, al sam počeo plakat, pa sam se okrenuo i počeo bježat. Čuo sam ga kako trči za menom a i ostali su trčali za menom. Potrčim najbrže što sam mogo prema dvorani, preko igrališta, kad ugledam trenera Fel ersa na tribini, sjedi i gleda me. Dečki koji su me proganjali stanu i odu, a trener Fel ers me nekako čudno pogleda i veli nek se odma presvlačim. Malo posije dođe u svlačionicu s igračimic kombinacijama nacrtanim na komadu papira - tri ukupno - da nek ih zapamtim kolko najbolje mogu.

To popodne na treningu on nas podjeli u dva tima. Najedamput branič baci loptu meni i ja trebam trčat s vanjske strane prema голу. Kad su me počeli ganjat, ja potrčim najbrže kolko možem - tek me sedmi il osmi uspio srušit. Trener Fel ers je silno sretan - skače u zrak, viče i udara ljude po leđima. Već smo puno puta trčali da se vidi kako brzo trčimo, al valjda sam brži kad neko trči za menom. Koji glupan ne bi bio?

Posije tog sam posto puno popularniji i dečki iz tima postali su ljubazniji prema meni. Na prvoj utakmici sam se nasmrt preplašio, al su mi davali loptu pa sam protrčo preko gol linije dva il tri puta i posije tog ljudi su bili ljubazniji prema meni ko nikad prije. Ta je srednja škola stvarno promjenila moj život. Čak sam zavolio trčat s loptom, al sam više-manje trčo sa strane, jerbo mi nisu dali radit ono što sam najviše volio - gazit igrače u sredini. Jedan od gorila to poprati rječima da sam najveći vezerni igrač u svim srednjoškolskim momčadima na svjetu. Mislim da to nije mislio ko kompliment.

U međuvremenu sam s gospođicom Henderson naučio puno bolje čitat.

Dala mi je Tom Sawyera i još dvje knjige kojih se ne sjećam, odnio sam ih doma i pročitao ih sve, al mi je tad dala test na kojem nisam baš briljira. Al sam u knjigama jako uživo.

Ne prođe dugo a vratim se za stol Jenny Curran u kantini i dugo nije bilo neprilika. Al jedan dan u proljeće, vraćam se doma iz škole i ko se pojavi nego onaj dečko koji mi je izlio mljeko u krilo i ganjo me. Nabavio si je štap i počne mi dovikivat "kreten" i "tupavko".

Nekoliko je ljudi to gledalo, a tad naiđe Jenny Curran. Ja sam mislio opet pobjeć, al iz nepoznatog razloga nisam. Onaj tip podigne štap i pikne me s njim u trbuh, i ja mislim, k vragu sve, zgrabim ga za ruku, a s drugom ga rukom raspalim u bradu i to je bilo to. Više-manje.

Te večeri mama dobije telefonski poziv od njegovih roditelja da će tražit od službenih osoba da nek me se "skloni" ako slučajno prstom opet taknem njihovog sina. Pokušo sam objasniti mami, rekla je da razumije, al sam vidio da se zabrinula. Veli mi da sam sad tolki velki i da moram paziti jerbo da bi mogo nekog povrijedit. Klimnem s glavom i obećam da nikog više neću povrijedit. Kad sam te noći legnuo u krevet čuo sam je da plače u svojoj sobi.

Al je to što sam zviznuo tog dečka u bradu apsolutno promjenilo moj odnos prema igri. Sutra zamolim trenera Fel ersa da mi da trčati s loptom po sredini, on veli može i ja zgazim pet ili šest igrača, dođem na čistac pa su me opet morali ganjati. Te sam godine dospio u državnu reprezentaciju. Nisam mogo vjerovati. Mama mi je za rođendan dala dva para čarapa i novu košulju. A zaštedjela je i kupila mi novo odjelo koje sam nosio kad sam dobio državnu sportsku nagradu. Moje prvo odjelo.

Mama mi sveže kravatu i krenem

.DRUGO POGLAVLJE

Svečanost dodjele nagrada odražavala se u gradiću Flomatonu, što je trener Fel ers opisao kao "skretnicu na pruzi". Metnuli su nas u autobus -

pet il šest iz naše regije koji su dobili nagradu - i odvukli nas tamo.

Trebalo nam je sat il dva da stignemo tamo, u autobusu nije bilo zahoda, ja sam srknuo dva pićenca prije polaska pa me strašno pritislo i moro sam u Flomatonu hitno na zahod.

Priredba se odražavala u dvorani njihove srednje škole, i kad smo ušli, ja i nas još nekoliko nađemo zahod. Al kad sam trebo otvorit ciferšlus na hlačama, on zapne u moju košulju i nije se mogo spustit. Malo sam se natezo s njim, a tad jedan ljubazan dečko iz protivničke škole ode po trenera Fel ersa. On dođe sa svojim gorilama pa se oni bace na moje hlače. Jedan veli da bi se ciferšlus mogo otvorit jedino da ga se strga.

Kad je to čuo, trener Fel ers metne ruke na bok i veli: - Valjda ne očekujete od mene da pošaljem dečka u dvoranu s otvorenim šlicom i da mu ona stvar viri? Kakav bi to utisak ostavilo? - Okrene se prema meni i veli: - Forrest, strpi se nekako dok ovo ne prođe, a tad ćemo ti otvorit hlače. Dobro? - Ja klimnem s glavom jerbo ne znam što bi drugo, al mislim - večer će bit duga.

Kad smo ušli u dvoranu u njoj je za stolovima sjedilo milijon ljudi, koji se počnu smiješit i pljeskat dok smo izlazili. Smjeste nas za velki i dugi stol na pozornici ispred svih. Moji najgori strahi o dugoj večeri su se ostvarili: ko da je svako živ poželio ustat i održat govor - čak i konobar i podvornik. Da je barem moja mama bila s menom jerbo bi mi ona pomogla, al ona je ostala doma s gripom. Konačno dođe vrijeme da nam predaju nagrade, male žute nogometne lopte. Kad bi

prozvali naše ime, trebali smo prići mikrafonu, uzet nagradu i reć "hvala". Još su nam rekli da nek ako neko želi još nešto reć mora bit kratak jerbo želimo izać iz dvorane prije kraja stoljeća.

Više-manje su svi dobili nagradu i rekli hvala, kad dođe red na mene.

Neko na mikrafon prozove "Forrest Gump", a to je, ako vam još nisam reko, moje prezime. Ustanem, odem i oni mi predaju nagradu. Nagnem se nad mikrafon i rećem hvala. Svi počnu klicat i pljeskat i ustanu na sjedalima. Valjda im je neko reko da sam nekakav usrani idijot pa se posebno trude prema meni bit ljubazni. Al me to tako iznenadilo, ne znam što ću, pa ostanem stajat. Tad svi zašute, čovjek za mikrafonom se nagne i upita imam još nešto za reć i ja rećem: - Moram piškit.

Nekolko trenutaka niko ništo nije reko, samo su se zgliedavali, a tad počnu tiho mumljat. Trener Fel ers dođe na pozornicu, zgrabi me za ruku i odvuče na mjesto. Ostatak večeri srdito je piljio u mene, al posije priredbe me odvedu u zahod i na silu otvore hlače. Napišo sam punu bačvu!

- Gump - veli trener kad sam bio gotov s poslom - vješt si na rječima, svaka ti čast.

Daklem, druga godina nije bila tako zanimljiva, osim što je neko proširio glasinu da se idijot ubacio u državni nogometni tim i što su počela stizat pisma iz cjele zemlje. Mama ih je sačuvala i naljepila u bilježnicu. Jedan dan stigne paket iz New Yarka a u njemu službena bejzbol loptica s potpisima svih igrača newyarških Yankeesa. Nikad mi se ništo ljepše nije dogodilo! Čuvo sam tu loptu ko zlatnu polugu, al jedan dan dok sam se nabacivo s njom na igralištu dođe velki pas, šćapi je u zraku i proguta.

Takve mi se stvari stalno događaju.

Jedan dan trener Fel ers me pozove da nek dođem u ravnateljjev ured.

Tamo je bio čovjek sa sveučilišta koji se rukuje s menom i upita jesam li razmišljao da igram nogomet za koledž. Još mi veli da me dugo promatraju. Odmahnem s glavom, jerbo nisam.

Svi se boje tog čovjeka ko vruga, klanjaju mu se, ulagivaju i zovu

"gospodin Brvant". Al meni veli da nek ga zovem "Medo", što mi je smješno ime, al u nečem stvarno slični medvjedu. Trener Felers mu skrene pažnju da nisam baš najbistriji, al Medo veli da to vrijedi za većinu njegovih igrača i da će mi osigurati posebnu pomoć na fakultetu. Drugi tjedan daju mi test s puno zafrknutih pitanja kakva nikad nisam ni vidio ni čuo. Ne prođe dugo i to mi dosadi i prestanem pisati test.

Poslije dva dana, Medo se opet vrati i trener Felers me odvede u ravnateljev ured. Medo je na mukama, al je još ljubazan. Pita me jesam li na testu pokazao sve što znam. Klimnem s glavom, ravnatelj zakoluta očima, a Medo veli: - Šteta, jerbo rezultat testa pokazuje daje dečko idiot.

Ravnatelj klimata glavom ko navijen, a trener Felers stoji s rukama nabijenim u džepove kisela lica. Čini se daje to kraj mojih nada da zaigram nogomet za koledž.

To što sam bio preglup za studentsku nogometnu momčad nije se nimalo dojmilo američke vojske. To je bila posljednja godina srednje škole i u proljeće su svi osim mene maturirali. Dali su mi da nek stojim na pozornici, čak su mi dali da nek si obučem crni ogrtač i kad je došlo vrijeme ravnatelj objavi da će meni dati "posebnu" diplomu. Ustanem da odem do mikrofona, kad i one dvije gorile ustanu i pođu za menom -

valjda da ne izjavim nešto ko na onoj priredbi. Mama sjedi u prvom redu, plače i krši ruke a ja se odlično osjećam, ko da sam nešto postigo.

Al kad se vratimo doma, konačno mi dođe iz dupeta u glavu zašto cmulji i tako to - stiglo je pismo od vojske da nek se moram javiti

centru za regrataciju il nečem takvom. Nisam znao o čemu se radi, al je mama znala - bilo je to 1968. godine i spremala su se sranja.

Mama mi da pismo od školskog ravnatelja da nek dam ljudima u centru za regrataciju, al ga izgubim na putu. Daklem, to je bilo ko u ludnici.

Velki crnac u uniformi urla na ljude i djeli ih u grupe. Mi tako stojimo, a on dođe i drekne: - Daklem, pola na jednu, pola na drugu stranu, a pola ni makac! - Svi su se razmilili, gledaju uznevjereni, a čak sam i ja skužio daje tip kreten.

Uveli su nas u neku prostoriju, metnuli u vrstu i naredili da nek skinemo odjeću. Nisam baš lud za tim, al su se ostali skinuli pa sam se i ja. Svud su zavirili - oči, nos, usta, uši - čak i naša skrovita mjesta. U jednom trenutku mi vele sagni se, a kad sam se sagnuo neko mi je gurnuo prst u guzicu.

E, sad je dosta!

Okrenem se, zgrabim tog pokvarenjaka i mlatnem ga u bradu.

Odjedamput nastane metež, dotrči nekoliko ljudi i baci se na mene. Al ja sam naviknut na takav tretman. Zbacim ih i istrčim kroz vrata. Kad sam stigo doma i ispričo mami što se dogodilo, uzrujala se, al veli: - Ne brini, Forrest, sve će bit u redu.

E neće. Sljedeći tjedan, ispred kuće se zaustavi kombi iz kojeg izađe puno muškaraca u uniformama i sjajnim crnim kacigama.

Došli su se raspitat o meni. Ja sam se skrio u sobi, al mama dođe i veli da su me samo došli odvest opet na regrataciju. Cjelim putem su me budno motrili ko da sam nekakvi manijak.

Tamo su bila neka vrata u velki ured u kojem sjedi stariji čovjek sav skockan u sjajnoj uniformi i koji me također pažljivo zagleda. Posjednu me i gurnu mi pod nos drugi test. Iako je puno lakši od onog nogometnog za koledž, nije najlakši na svjetu.

Kad sam zgotovio, odvedu me u drugu sobu gdje sjedi četiri il pet ljudi za dugim stolom. Počnu mi postavljat pitanja i dodavat si papire koji izgledaju ko moj test. Tad zbiju glave, jedan s njihove strane potpiše papir i da mi ga. Odnese ga doma, mama ga pročita i počne čupat kosu, plakat i zahvaljivat Bogu. Na papiru piše "Privremena odgoda"

jerbo sam glup ko top.

Još se nešto važno dogodilo taj tjedan. Kod nas je stanovala jedna gospođa, telefonistica. Zvala se gospođica French. Fina gospođa, povučena, al jedne večeri kad je bilo užasno vruće i spremala se oluja, ona gurne glavu kroz vrata svoje sobe dok sam prolazio i veli: - Forrest, danas sam dobila kutiju bajadera. Hoćeš jednu?

Ja rečem da, ona me uvede u svoju sobu gdje na komodi stoji kutija s bajaderama. Da mi jednu, upita oću još, pa mi da znak da nek sjednem kraj nje na krevet. Pojeo sam barem deset il petnajst bajadera dok su vani sjevale munje, tutnjali gromovi a zavjese se njihale. Gospođica French me gurne i ja se nađem na leđima. Počne me gladit nekako lično.

- Samo ti zatvori oči - veli -sve će bit u redu. - Al počne se događat nešto što se dotad nije dogodilo. Ne možem reć što, jerbo sam držo zatvorene oči, a i mama bi me ubila, al da znate - to je potpuno promjenilo moj odnos prema budućnosti.

Problem je bio u tome da iako je gospođica French bila simpatična i ljubazna gospođa, to što mi je radila te večeri bilo je ono što bi ja rade volio da mi je radila Jenny Curran. Al nije bilo načina da se poduhvatim to ostvariti jerbo, takav kakav sam, nije lako nekog zamolit za izlazak.

Blago rečeno.

Al s obzirom na moje novo iskustvo, skupim hrabrosti i zapitam mamu što ću s Jenny, al nisam ništo reko o meni i gospođici French. Mama veli da će se ona pobrinut za sve, pa nazove mamu Jenny

Curran, objasni joj situaciju, i sljedeće večeri, vidi vruga, tko se pojavi na našim vratima -

Jenny Curran!

Ima na sebi bjelu haljinu, u kosi ima rozi cvijet, izgleda ko san. Uđe i mama je odvede u salon, da joj sladoled i pozove me da nek izađem iz sobe u koju sam zbriso čim sam ugledo Jenny Curran na prilazu ispred kuće. Rade bi da me ganja pet tisuća ljudi nego da izađem iz sobe, ali mama me uhvati za ruku, odvede me dolje i da i meni sladoled. Bilo mi je odma lakše.

Mama veli da možemo u kino i da Jenny tri dolara kad smo krenuli iz kuće. Jenny je silno ljubazna, razgovara i smije se, a ja klimatam glavom i cerim se ko idijot. Kino je bilo četiri il pet ulica dalje od naše kuće. Jenny kupi karte i mi uđemo i sjednemo. Upita me jel oću kokica. Kad se vratila s kokicama počne film.

To je bio film o dvoje ljudi, gospodinu i gospođi po imenu Bonnie i Clyde, koji su pljačkali banke, a bilo je tu i drugih zanimljivih ljudi. Al bilo je puno ubijanja i pucnjave i sličnog sranja. Menije bilo strašno smiješno da se ljudi tako ubijaju i pucaju jedni po drugima pa sam se tome jako smijao, a tad bi Jenny Curran skliznula niže u stolcu. Na pol filma skoro je sjedila na podu. Odjedamput to spazim, mislim daje nekako ispala iz stolca, zgrabim je za rame i povučem.

Kad sam to učinio, čuje se zvuk paranja. Pogledam u Jenny Curran, a njezina je haljina potpuno strgana i sve joj je ispalo van. Drugom sam je rukom probo pokrit, al ona počne galamit i mlatit rukama po zraku i po meni. Ja sam je probo pritisnut da nek opet ne ispadne iz stolca il iz haljine. Ljudi stanu okolo nas i gledaju kakva je to strka. Najedamput dođe nekakvi tip kroz prolaz i jakom baterijom osvjetli mene i Jenny, al onako izložena ona počne vrištati i cviliti i pobjegne iz kina.

Nisam se ni snašo a dođu dva čovjeka i kažu mi da nek ustanem i pođem za njima u ured. Posije nekoliko minuta, stignu četiri policajca i zamole me da nek pođem s njima. Zguraju me u policijski auto, dva

naprjed, a dva otraga s menom, ko s gorilama trenera Fel ersa, samo što ovaj put stvarno idemo "u postaju". Otprate me u neku sobu, pritisnu mi prste na neku bugačicu, uslikaju me i bace u zatvor. Užasno iskustvo. Stalno sam brinuo o Jenny, al ne prođe dugo dođe moja mama, briše suze rupčićem, krši prste, pa sam znao da sam nadrapo.

Posije nekoliko dana u sudnici je bio nekakav obred. Mama me obukla u odjelo i odvela me tamo. Upoznali smo simpatičnog čovjeka s brkovima i velkom torbom koji je puno pričo sucu pa još nekakvim ljudima, među njima i mojoj mami, reko još nekoliko gluposti i konačno je došo red na mene.

Muškarac s brkovima uhvati me za ruku i ja ustanem. Sudac me upita da net mu velim kako se to sve dogodilo. Nisam znao što bi reko, pa slegnem s ramenima. On me tad zapita želim li dodat još nešto a ja rečem: - Moram piškit - jerbo smo sjedili tamo skoro pola dana i samo da nisam puknuo! Sudac se nagne preko svog velikog stola i zapilji u mene ko da sam Marsovac il nešto takvo. Tad progovori onaj brkati i sudac mu veli da nek me odvede na zahod, što brkati i učini. Na izlasku se okrenem a jedna mama rupčićem briše suze.

Daklem, kad sam se vratio, sudac se češko po bradi pa veli da je čitav slučaj "jako neobičan", al da misli da bi trebo ić u vojsku il negdje gdje će me dovest u red. Mama ga obavjesti da me američka vojska neće, jerbo sam idijot, al da je baš to jutro stiglo pismo sa sveučilišta u kojem piše da možem besplatno ić tamo u školu ako budem za njih igro nogomet.

Sudac veli da mu je i to čudno, al da on pristaje ako to znači da ću tako maknut svoje debelo dupe iz grada.

Sutra ujutro me spakiraju, mama me odvede do autobusne stanice i ukrca na autobus. Pogledam kroz prozor a mama plače i briše oči rupčićem. Previše dobro poznat prizor, pramenantno urezan u moje pamćenje. Daklem, autobus krene i ja otputujem.

TREĆE POGLAVLJE

Kad stignemo na sveučilište, trener Brvant dođe u gimnastičku dvoranu gdje sjedimo s dresovima i počne držat govor, otprilike ko govor trenera Fel ursa, osim što i mulac ko ja može vidjet da taj čovjek misli ozbiljno!

Govor mu je kratak i sladak al ga zaključi rečenicom da se onaj tko stigne zadnji na autobus za trening neće vozit u autobusu nego na cipeli trenera Brvanta. Da, gospodaru. Ne sumnjamo u istinu njegovih rječi i poslažemo se u autobus ko krafne.

To je sve bilo u kolovozu, koji je u Alabami malo topliji nego drugdje, što znači da će jaje, ako ga metnete na nogometnu kacigu, za deset sekundi bit pečeno. Naravno, to niko nije probo jerbo bi se trener Brvant razljutio, a to niko nije želio, jerbo je život i ovako bio nepodnošljiv.

Trener Brvant ima svoje gorile koji me vode naokolo. Odvezli su me gdje ću stanovat, u ljepoj zgradi od cigle u studentskom naselju koju nazivaju "Majmunski paviljon". Gorile me otprate tamo u autu i odvedu u sobu.

Nažalost, ono što izvana izgleda ljepo, iznutra nije tako. Ko prvo, čini se da u toj zgradi dugo niko ne živi, tolko ima prašine i svega, većina vrata iščupana iz šarki i razvaljena, a i prozori su slupani.

Nekolko dečki leži na krevetima. Skoro su goli jerbo je unutra četrespet stupnjeva. Muhe i tko zna što sve ne zuje i cvrče u zraku. U predvorju je hrpa novina. Prvo sam se prestrašio da ćemo ih morat pročitat, jerbo smo ipak u koledžu, al ne prođe dugo i shvatim da novine stavljaju na pod e da ne bi morali hodat po prašini i tom sranju.

Gorile me odvedu u sobu i vele da se nadaju da ćemo tamo zateć mog cimera - Curtisa i još nekako - al ga nigdje nema. I tako oni raspakiraju moje stvari, pokažu mi zahod koji je izgledo gore nego da je na benzinskoj pumpi na Mjesecu pa krenu. Al mi prije toga

jedan od gorila veli da ćemo se Curtis i ja odlično slagati jerbo oba imamo pameti kolko i zrno graška. Strogo pogledam gorilu koji je to reko jerbo mi je dosta slušati to sranje, al mi on naredi da nek legnem na pod i napravim pedeset sklekova. Posije toga sam bio poslušan ko bubica.

Legnem na krevet al sam prvo metnuo plahu da pokrijem zmazanštinu.

Sanjo sam kako sjedim u salonu s mamom ko kad je bilo vruće, i ona mi donosi limenadu i satima razgovara s menom - kad se najedamput razvale vrata sobe i skoro umrem od straha! Na vratima ugledam divljaka - oči navrh glave, bezub, nos zgnječen a kosa strci u zrak ko daje onu stvar gurnuo u šteker. Logično zaključim - Curtis.

Uđe u sobu ko da očekuje da će ga neko zaskočiti. Okrene se na sve strane pa prekorakne preko vrata koja je baš srušio. Curtis nije visok, al izgleda ko ormar. Prvo me upita odakle sam. Odgovorim, "Mobile", a on će na to "grad pizdeka". Veli daje on iz Oppa, gdje se proizvodi maslac od kikirikija, i ako mi se to ne sviđa, da će lično otvoriti staklenku i namazati mi guzicu s njim! Dotlem smo dogurali s razgovorom u dva dana.

Tog poslijepodneva na treningu bilo je deset tisuća stupnjeva na terenu, a gorile trenera Brvanta trče okolo nas, mrgode se, viču i tjeraju nas da nek vježbamo. Jezik sam splazio ko kravatu, al se trudim učiniti što treba.

Na kraju nas podjele, mene stave s braničima i počnemo se dodavati.

Prije dolaska na sveučilište, poslali su mi paket s milijon raznih tipova igre. Upitam trenera Fel ursa što ću s tim a on tužno zatrese s glavom i veli da nek ništa ne probavam - nek pričekam dok dođem na sveučilište pa nek oni nešto smisle.

Da barem nisam poslušao savjet trenera Fel ursa jerbo kad sam prvi put potrčao, okrenuo sam na krivu stranu, pa se poglavica gorila zaleti

prema meni, vičući i urlajući. Kad je presto urlat upita me dal sam proučio materijale koje su mi poslali. Kad sam odgovorio uh, uh, počeo je skakat u zrak, lamatat rukama ko da su ga napale ose, a kad se smirio veli mi da nek otrčim pet krugova okolo igrališta dok on popriča s trenerom Brvantom o meni.

Trener Brvant sjedio je u velikoj bjeloj kuli i gledao nas odozgora ko Velki Bjeli Brat. Ja trčim okolo igrališta, gorila se penje, izgovori što ima, trener Brvant izvije vrat. Osjećao sam kako njegov pogled pali moje veliko glupo dupe. Najedamput se začuje glas na razglasu: - Forrest Gump, javi se u trenerski toranj! - Trener Brvant i gorila počnu silaziti. Potrčim prema njima a cjelim putem mislim kako bi bilo ljepo potrčati natraške.

Al zamislite moje iznenađenje kad na licu trenera Brvanta ugledam smješak. On mi da znak da nek odem na tribine i mi sjednemo. Opet me upita jesam li naučio kombinacije koje su mi poslali. Počnem tumačiti što mi je trener Felers rekao, al me trener Brvant prekine i veli da nek se vratim na teren i počnem lovit lopte. Tad sam mu rekao još nešto što mislim da nije htio čuti, a to je da u srednjoj školi nikad nisam uhvatio nijednu loptu, jerbo su smatrali da mi je dosta teško objasniti gdje je naš gol, a kamoli da trčim po terenu i lovim lopte po zraku.

Kad je čuo tu novost, trener Brvant čudno zaškilji, pa se zagleda u daljinu - do mjeseca ili još dalje. Tad veli gorili da nek donese loptu, a kad je lopta stigla, trener Brvant mi lično veli da nek malo potrčim i da se okrenem. Kad sam to napravio, on mi baci loptu. Vidim je skoro usporeno, al mi se odbije od prstiju i padne na zemlju. Trener Bryant počne klimati s glavom ko da želi reći daje na to moro prije misliti, al sam ne znam zašto imo osjećaj da nije baš zadovoljan.

Od najranije mladosti, svaki put kad bi napravio nešto loše, mama bi rekla: - Forrest, moraš paziti, jerbo će te inače "skloniti". Tolko sam se bojo tog mjesta gdje se "sklanja" ljude da sam se uvijek trudio biti bolji, al nek me vrage nosi ako ima goreg mjesta od ovog Majmunskog paviljona u kojem živim.

Tu se rade sranja koja se ne bi dalo raditi ni u školi za ostale - trgaju se zahodske školjke, naprimjer, pa dođeš u zahod i nađeš samo rupu u podu da se posereš, a školjku podignu na prozor i zveknu na auto koji prolazi. Jedne noći nekakvi je grmalj iz momčadi uzo pušku i počeo pucati kroz prozore u paviljon preko puta. Dotrčali su dežurni policajci, al tip baci velki brodski motor koji je negdje našo kroz prozor na policijski auto. Trener Brvant ga kazni s nekoliko dodatnih krugova oko igrališta.

Curtis i ja se ne slažemo baš najbolje i nikad nisam bio usamljeniji. Fali mi mama i oću doma. ^Problem s Curtisom je da ga ne shvaćam. Sve što veli začini s tolko psovki i dok si ih ja rastumačim, pobjegne mi rečenica.

A ono malo njegovih rječi kolko mi dođu iz dupeta u glavu obično znači da s nečim nije zadovoljan.

Curtis je imo auto i vozio me na trening, al jednog dana ga nađem kako psuje i reži sagnut iznad poklopca kanalizacijskog odvoda. Kolko sam mogo shvatit, ispušila mu se guma, htio ju je promjenit, metnuo je šarafe u poklopac kotača i slučajno ih rukom srušio u kanalizaciju. Jerbo bi zakasnili na trening, a to nije bilo preporučljivo, rečem Curtisu: - A da skineš po jedan šaraf sa svakog kotača pa ćeš imat tri šarafa na svakom kotaču, a to bi trebalo izdržat do igrališta?

Curtis prekine psovat i pogleda me: - Ti si idijot, pa otkud ti to? - A ja rečem: - Možda i jesam idijot, al barem nisam glup. - Curtis na to poskoči i počne me ganjat s francuskim ključem, nazivat me svim najgorim imenima koja su mu padala na pamet i to je prilično pokvarilo naš odnos.

Tad sam odlučio nać drugu sobu, pa posije treninga odem u podrum paviljona i provedem ostatak noći tamo. Nije bio zmazaniji od soba na katu a bila je tu i električna žarulja. Sutra tamo odnesem krevet i počnem živit tamo.

U međuvremenu, počne škola i morali su odlučit što će s menom. Na odjeku za sport bio je čovjek čiji je jedini posao bio smišljat kako da

budale polože godinu. Neke se predmete smatralo lakima, recimo fizički odgoj, pa su me upisali u to. Al sam moro upisat i jedan kolegij iz engleskog i jedan iz prirode il matematike, i to se nije moglo zaobić.

Posije sam čuo da ima profisora koji bi igračima nogometa omogućili neku vrst odmora, što drugim rječima znači da im je bilo drago kad bi oni igrali nogomet i kad im ne bi ostalo puno vremena za školu. Jedan je takav nastavnik bio na odjeku za prirodne znanosti, al se njegov predmet nažalost zvao nešto ko "Početni kolegij iz znanosti o svjetlosti" što je očito bilo za magistralne fizičare il nešto slično. Al su me ipak tamo upisali, iako nisam znao razliku među fizike i fizičkog odgoja.

U engleskom sam imo manje sreće. Na tom odjeku očito nisu imali tako susretljive ljude pa su mi rekli nek se samo upišem i padnem, a da će oni već nešto smislit.

U "Početnom kolegiju iz znanosti o svjetlosti" dali su mi knjigu od tri kile a ko da ju je napiso Kinez. Al je ipak svake večeri odnesem u podrum, sjednem na krevet ispod žarulje i malo-po-malo, nemam pojma zašto, nešto i shvatim. Jedino nisam znao zašto to opće moram učit, al shvatit jednadžbe bilo je čas posla. Moj se profisor zvao Hooks i posije prvog testa pozove me k sebi. - Forrest, reci mi istinu, jel ti neko dao odgovore na pitanja? - Ja odmahnem s glavom, on mi da komad papira s nekakvim zadatkom da sjednem i riješim ga. Kad sam svršio, profisor Hooks pogleda u papir, zatrese glavom i veli: - Bože koji jesi na nebesi!

Engleski je bio nešto sasma drugo. Profisor je bio nekakvi gospodin Boone, strogoća od čovjeka koji je puno pričo. Na kraju prvog predavanja veli nam da se te večeri sjednemo i da mu napišemo svoju kratku autobiografiju. Najteže što sam ikad moro napraviti, al probdijem cjelu noć, razbijam glavu i napišem sve što mi padne na pamet, jerbo su mi rekli da iz engleskog moram past.

Posije nekoliko dana gospodin Boone počne djelit naše sastave, kritizirat i sprdat se s našim autobiografijama. Dođe do moje. Bio

sam siguran da sam nadrapo, al on uzme moj sastav i počne ga čitat naglas. Počne se smijati i svi se počnu smijati. Napiso sam o školi za ostale, da sam igro nogomet kod trenera Fel ursa, bio na dodjeli nagrada, o regrataciji, o Jenny Curran i kinu i tako to. Kad je svršio, gospodin Boone veli: - To se zove originalnost! To želim. - Svi se okrenu i pogledaju me a on veli: -

Gospodine Gum-Pe, trebali bi se upisati u odjek za kreativno pisanje -

kako ste samo ovo smislili? - A ja rečem: - Moram piškit.

Gospodin Boone se trgne ko da ga je neko piknuo u dupe a tad prsne u smijeh, svi za njim, pa veli: - Gospodine Gump, baš ste zabavni.

I tako se opet iznenadim.

Prva utakmica bila je u jednu subotu posije nekoliko tjedana. Na treningima nije više-manje išlo loše dok treneru Brvantu nije sinulo što da napravi s menom, a to je bilo otprilike slično onom što je trener Fel urs napravio u srednjoj školi - daju mi loptu a ja trčim. Dobro sam trčao tog dana, postigo četiri gola i nabili smo sveučilište iz Georgije 5

prema 3. Svi su me udarali po leđima da je sve zvonilo. Kad sam se opro, nazvo sam mamu. Ona je slušala prijenos preko radija i samo da nije pukla od veselja! Te večeri svi su otišli negdje na zabavu, samo mene niko nije pozvao, pa odem u podrum. Malo sam tamo bio kad čujem glazbu negdje gore, jako ljepu. Ne znam zašto, al odem gore da vidim što je to.

Nađem tog tipa, Bubbu, kako sjedi u sobi i svira usnu hramoniku. Slomio je nogu na treningu i nije mogo igrati a nije nigdje imo za ić. Dao mi je da nek sjednem na krevet i slušam. Nismo razgovarali ništa, ja sam sjedio na jednom krevetu, on na drugom i svira hramoniku. Posije jedan sat, upitam ga možem ja probati i on veli može. Nisam pojma imo da će mi to zauvijek promjeniti život.

Malo sam zasviro na toj stvarčici i ne prođe dugo i jako mi je dobro išlo.

Bubba je poludio, reko da nikad nije čuo tako dobru svirku. Kad je postalo kasno, Bubba mi veli da nek uzmem hramoniku sa sobom, i ja to učinim, pa sam dugo sviro dok mi se nije prispavalo.

Sutra, u nedjelju, odem vratit hramoniku Bubbi, al mi on veli neka je zadržim, jerbo on ima još jednu. Bio sam stvarno sretan i otišo se prošetat. Sjeo sam ispod jednog drveta i sviro cjeli dan, dok više nisam znao što bi sviro.

Bilo je kasno popodne i sunce je skoro zašlo kad sam krenuo natrag u Majmunski paviljon. Hodam preko travnjaka kad najedamput začujem neku curu da me zove: - Forrest!

Okrenem se i koga vidim - Jenny Curran.

Smjesi se od uha do uha, priđe mi, uhvati za ruku i veli da me jučer gledala kad sam igrao nogomet, kako sam bio dobar i tako to. Pokazalo se da se ne ljuti zbog radi onog u kinu, da nisam ja bio kriv, da je to bila jedna od onih stvari. Upita me oću li popit s njom kokakolu.

Bilo je previše dobro da bi bilo istina - da sjedim s Jenny Curran! Veli da studira glazbu i glumu, da planira bit glumica il pjevačica. I već sad pjeva uz gitaru u bendu koji svira folk i da će nastupit u našoj dvorani sutra navečer pa nek svratim. I da znate -jedva čekam
ČETVRTO POGLAVLJE

Ama jedna tajna koju su smislili trener Brvant i ostali, a o kojoj niko ne smije ni pisnut, čak ni među nama. Uče me kako uhvatit dodanu loptu.

Svaki dan posije treninga vježbam s dvje gorile i braničem, trčim i lovim lopte, dok mi se jezik od umora ne objesi do pupka. Al sam naučio lovit lopte i trener Brvant veli da će to bit naše "tajno oružje",

ko adamska bumba il tako nešto, jerbo bi brzo drugi timovi vidli da mi niko ne dodaje lopte i ne bi pazili na to.

- A tad ćemo - veli trener Brvant - pustit s lanca tvoje velko dupe - metar devedes pet, stodvajst kila - pa kad pretrčiš sto metara za deset i pol sekundi, al će to bit prizor!

Bubba i ja smo se pravo sprijateljili. Pomogo mi je naučit nekoliko novih pjesama na usnoj hramoniki. Nekad siđe u podrum pa sjedimo i sviramo zajedno, al Bubba veli da sam puno bolji nego će on ikad bit. I da znate, da nije bilo te hramonike, spakiro bi se i vratio doma, al me to oraspoložilo da vam ne možem opisat. Ko da je moje tjelo hramonika a od glazbe me prođu žmirci kad sviram. Štos je u jeziku, usnicama i prstima i micanju vrata. Možda mi se od tolkog trčanja za loptama jezik produžio, a to je, slikovito rečeno, jako dobro za note.

Drugi petak se dotjeram, Bubba mi posudi gel za kosu i losion posije brijanja pa odem na koncert. Dvorana je puna, i stvarno, na pozornici je Jenny Curran i još troje il četvero ljudi. Jenny ima dugu haljinu i svira gitaru, netko ima bendžo, a tu je i momak koji nateže žice kontrabasa.

Stvarno su dobri. Jenny me ugleda u publici, nasmješi se i da mi znak očima da nek sjednem naprijed. Divno je bilo tako sjedit na podu, slušat i gledat Jenny Curran. Sjetim se da bi posije koncerta mogo kupit bajadere i vidjet hoće li koju.

Svirali su okolo jedan sat i svi su izgledali sretno i zadovoljno. Svirali su pjesme Joan Baez, Boba Dvlana, Petera, Paula i Mary. Naslonio sam se i zatvorio oči i najedamput, ni sam ne znam kako, tek izvadim usnu hramoniku i počnem svirat zajedno s njima.

Bilo je to nešto jako čudno. Jenny je pjevala Blowin in the Wind, a kad sam ja zasviro, ona stane, a i onaj koji je sviro bendžo je presto svirat.

Svi su se jako iznenadili, a tad se Jenny nasmješi i nastavi svirat.

Bendžist je presto svirat da bi ja mogo svirat sam. Kad sam svršio, svi su počeli pljeskat i vikat.

Jenny posije siđe s pozornice a grupa ode na odmor. - Forrest, zaboga!

Gdje si naučio tako svirat? - Daklem, posije me Jenny pozove da nek sviram s njezinom grupom. Svaki petak, kad ne bi igro izvan grada, zaradio bi dvajspet dolara po nastupu. Bilo mi je ko u raju dok nisam otkrio da se Jenny Curran ševi s bendžistom.

Nažalost, na engleskom nije sve išlo tako glatko. Gospodin Boone me pozove jedan tjedan posije čitanja moje autobiografije i veli: - Gospodine Gump, mislim da je vrijeme da se prestanete zafrkavat i uozbiljite se. -

vрати mi sastav koji sam napiso o pjesniku Wordsworthu.

- Romantizam - veli on - nije sljedio posije razdoblja "klasicističkog sranja". A pjesnici Pope i Dryden nisu bili "govnari".

Reče mi da nek opet napišem sastav. Počinjem shvaćat da gospodin Boone ne shvaća da sam idijot, al će brzo shvatit.

U međuvremenu, neko je nekom nešto reko, jerbo me jedan dan pozove savjetnik iz odjeka za sport i veli da me se oslobađa nastave i da nek se sutra ujutro javim doktoru Mil su u ambulantu. U ranu zoru odem tamo.

Doktor Mil s ispred sebe ima hrpu papira, pregledava ih, pa mi veli da nek sjednem i počne me ispitivat. Kad je svršio s tim veli mi da nek se skinem, al samo u gaćice, pa sam odma lakše diso zbog radi onog što se dogodilo s vojnim lječnicima. On se zagleda napeto u mene, zaviri mi u oči i odalami po koljenima malim gumenim čekićem.

Posije me doktor Mil s zamoli da nek opet dođem posljepodne al da nek donesem usnu hramoniku, jerbo je puno o tom čuo, i da nešto

odsviram za njegove studente. Reko sam da hoću, al mi se to učinilo čudnim, čak i glupanu ko što sam ja.

U predavaonici je bilo stotinjak ljudi, svi u zelenim kutama i nešto su zapisivali. Doktor Mil s me posjedne na pozornicu u stolac a ispred mene metne vrč i čašu.

Klepeće gluposti koje ne slušam, al nakon nekog vremena imam osjećaj da govori o meni.

- Idiot savant - veli glasno i svi upere pogled u mene.

- Osoba koja ne zna svezat kravatu, koja jedva da zna svezat cipele, s umnim sposobnostima šestogodišnjaka il desetogodišnjaka i, u našem slučaju, tjelom grčkog boga. - Nije mi se sviđo smiješak doktora Mil sa, al nisam imo kuda.

- Ali um - veli on - um idiot savanta ima poneko blistavo područje.

Forrest može rješit teške matematičke jednadžbe koje bi vas zbunile, a može zapamtit složene glazbene teme lakoćom Liszta ili Beethovena.

Idiot savant - ponovi on i mahne rukom prema meni.

Ne znam što bi sad trebo napraviti, al mi je reko da nek nešto odsviram, i tako ja izvadim hramoniku i počnem svirat Puff, the Magic Dragon. Svi sjede i gledaju me ko da sam nekakvi kukac, a kad sam svršio oni su i dalje sjedili i gledali u mene - nisu ni zapljeskali ni ništa. Mislím, nije im se sviđjelo pa ustanem i rečem hvala i odem. Govnari.

U tom semestru dogodile su se još samo dvje stvari vrijedne spomena.

Prva je bila da smo osvojili prvenstvo i otišli u Orange Bowl a druga da sam otkrio da se Jenny Curran ševi s bendžistom.

To se dogodilo kad smo trebali svirat na fakultetskoj zabavi. To smo poslijepodne imali užasno težak trening i bio sam tako žedan da bi pio iz zahodske školjke ko pas. Kod Majmunskog paviljona bio je mali dućan i posije treninga odem si kupit limete i šećer da si napravim limenadu kakvu mi je radila mama. Iza trez-ge stoji razroka baba i gleda me ko da ću je opljačkat il nešto tako. Potražim limetu i posije nekog vremena ona me upita: - Izvolte? - Ja rečem: - Oću limete - a ona mi veli da nema. Pitam ima li limuna, jerbo bi mi dobro došla i limunada, al nemaju ni njih, ni naranče, ni ništ, jerbo da to nije takav dućan. Razgledavam tako jedan sat, žena postane nervozna pa na kraju upita: -Zar ništo nećete kupit? - Uzmem kompot od breskvi i šećer, jerbo ako nema ničeg možda si možem napraviti breskvoladu, il nešto tako, jerbo skapavam od žeđi. Vratim se u podrum, otvorim konzervu nožem, zgnječim breskve u čarapi i ocjedim u vrč. Ulijem vode, metnem šećera i sve to promješam, al da znate, opće nema okus limenade. Zapravo, ima okus po znojnim čarapama.

Daklem, trebam bit u dvorani u sedam sati. Dođem tamo, dečki namještaju opremu i tako to, al Jenny i tipa s bendžom ni iz korova. Malo se promuvam, pa odem na svjež zrak na parkiralište. Vidim Jennyn auto i mislim da je valjda baš stigla.

Svi su prozori na autu magloviti pa se ne vidi unutra. Daklem, odjedamput mislim da je ona možda unutra a ne može van, možda udiše otrovane pare ili nešto tako, pa otvorim vrata i zavirim. Kad sam otvorio vrata, upali se svjetlo.

Ona leži na stražnjem sjedalu, gornji dio haljine povučen dolje, a donji dio haljine povučen gore. I svirač bendža je tamo, na njoj. Jenny me ugleda pa počne vrištati i lamatat rukama ko i u kinu. Mislim, možda je napastvuju, pa zgrabim bendžistu za košulju, jedino što je imo na sebi, i odvučem ga s nje.

Nije bilo potrebno bit idijot da shvatim da sam opet nešto zbrljo. Isusa ti, ne možete si zamisliti tu strku. On me psuje, ona me psuje i probava povući haljinu gore i dolje. - Forrest, kako si mogo? - i ode. Bendžist pokupi bendžo pa i on ode.

Daklem, posije tog je bilo jasno da više nisam dobrodošo u njihovom bendu, pa sam se vratio u podrum. Još nisam baš shvatio što se točno dogodilo, al te večeri Bubba ugleda svjetlo u mom podrumu i svrati do mene. Ispričam mu što se dogodilo a on kaže: - Mili Bogo, Forreste, pa vodili su ljubav! - Mogo sam to i sam shvatit valjda, al iskreno rečeno, nisam to htio znat. Al se nekad moraš suočit s činjenicama.

Dobro da sam bio zauzet s nogometom jerbo sam se strašno osjećo kad sam shvatio da Jenny radi one stvari s bendžistom i da ja nisam u igri što se tog tiče.

Daklem, ostali smo neporaženi cjelu sezonu i spremali se igrat za titulu u Orange Bowlu protiv onih kukuruzara iz Nebraske. Uvijek je bilo teško igrat protiv sjevernjaka jerbo su oni imali crnce pa je to bio razlog prepasti kod puno dečki, naprimjer mog bivšeg cimera Curtisa. Ja se nikad nisam brinuo, jerbo su crnci bili prema meni finiji nego bjelci.

Daklem, odemo u Orange Bowl u Miami, dođe vrijeme za igru, a mi nekako smučkani. Trener Brvant dođe u svlačionicu i ne govori puno, samo da moramo igrat grubo ako želimo pobjedit il nešto slično. Tad izađemo na teren i dobijemo loptu. Lopta ide direktno na mene, ja je šćapim u zraku i zaletim se ravno u hrpu crnih i bje-lih kukuruzara iz Nebraske, a svaki 250 kila žive vage.

I tako cjelo posljepodne. Na poluvremenu su nas vodili 28 prema 7 pa smo se snuždili i rastužili. Trener Bryant uđe u svlačionicu klimatajući s glavom ko daje i očekivo da ćemo ga iznevjerit. Tad počne crtati po ploči, nešto govorit Zmiji, našem braniču, i drugima, a tad me pozove i veli da nek dođem s njim u hodnik.

- Forrest - veli - ovo sranje mora prestat. - Unese mi se u lice i osjetim njegov vrući dah na obrazima. - Forrest, cjelu godinu te u tajnosti učimo dodavat i dobro ti je išlo. Sad ćemo to upotrijebit protiv ovih kukuruznih mamlaza u drugom poluvremenu. Tako će se iznenadit, gaće će im se klatit okolo gležnjeva. Sve ovisi o tebi, momče, i zato trči ko da te ganja divlja zvijer.

Klimnem s glavom. Dođe vrijeme da nek se vratimo na igralište. Svi vrište i viču, al ja osjećam ko da su mi na leđa navalili Pretežak teret. Al što se tu može? Tako je to nekad.

Kad smo dobili prvi put loptu, Zmija veli: - Sad trčimo seriju Forrest. - A meni će: - Pretrči dvajst metara, okreni se i lopta će te čekat. - i stvarno je tako i bilo! I najedamput je rezultat 28 prema 14.

Odlično smo igrali posije toga, al ti kukuruzni crni i bijeli mam-i iz Nebraske ne sjede baš skrštenih ruku. Znajuju i oni nekoliko trikova -

recimo, kako nas pregazit ko da smo od kartona il nečeg sličnog.

Al su ipak iznenađeni da ja hvatam lopte, pa kad sam uhvatio četiri il pet lopti i rezultat bio 28 prema 21, nahuškaju dvojicu da nek me love. Al je tako Gwinn, naš posljednji branič, osto bez pratnje pa je uhvatio loptu od Zmije i stigo do linije od petnajst metara. Lasica, pucač, postigne gol iz prekida i rezultat bude 28 prema 24.

Trener Brvant mi priđe na aut liniji i veli: - Forrest, možda si glup ko top, al nas moraš spasit. Lično ću se pobrinut da nek te proglose predsjednikom Amerike il čega god želiš ako još jedamput preneseš tu loptu preko gol linije. - Pogladi me po glavi ko psa i ja se vratim u igru.

Zmija zapne iza polazne crte u prvom napadu, a vrijeme je brzo prolazilo.

Proba ih zbunit tako da mi loptu ne baci nego da u ruke, al se odma na mene svale dvje tone kukuruzom uhranjene crne i bijele govedine iz Nebraske. Ležim na leđima i mislim kako je bilo tati kad su na njega pale one banane, a tad se vratim među svoje.

- Forrest - veli Zmija - pretvarat ću se ko da ću dodat loptu Gwinnu, al ću je dodat tebi, zato otrči na krilo a tad skreni desno i lopta će te tamo čekat. - Zmija strelja očima ko tigar. Klimnem s glavom i napravim kako mi je bilo rečeno.

I stvarno, Zmija mi baci loptu ravno na ruke i ja se razletim po sredini igrališta ravno prema голу. Al se najedamput u mene zaleti nekakvi grmalj i uspori me, a tad me svi kukuruzni mamlazi, i bijeli i crni, počnu čapat, bost i gazit po meni. Padnem. Prokletstvo! A falilo nam je još samo nekoliko metara do pobjede. Kad se dignem sa zemlje, Zmija je već poredio igrača za posljednji napad jerbo više nemamo tajm-auta. Stanem na svoje mjesto, on naredi da nek se igra na dodavanje preko krila, ja istrčim, al Zmija baci loptu šest metra iznad moje glave, namjerno u aut, valjda da zaustavi sat na kojem je ostalo još samo 2 ili 3 sekunde.

Al je Zmija nešto pobrko, valjda je mislio da imamo pravo na još jedan napad, al je to bio zadnji napad, pa smo izgubili i loptu i utakmicu. To bi se moglo očekivat samo od mene.

Daklem, za mene je to bilo posebno žalosno, jerbo sam si zamislio da možda Jenny Curran gleda utakmicu, pa ako uhvatim loptu i postignem gol, možda bi mi probala oprostiti što sam joj napravio. Al mi nije bilo suđeno. Trener Brvant se silno rastuži, al stisne zube i veli: - Dečki, bit će još godina. Al ne i za mene

.PETO POGLAVLJE

Poslje Orange Bowla, odjek za sport skupi moje ocjene za prvi semestar i ne prođe dugo a trener Brvant pošalje po mene da nek dođem u njegov ured. Nije bio baš najveseliji.

- Forrest - veli - shvaćam da si pao na popravnom iz engleskog, al mi do kraja života neće bit jasno kako si uspio dobit odličan iz predmeta koji se zove "Početni kolegij iz znanosti o svjetlosti", a nedovoljan iz tjelesnog odgoja, a proglašen si najboljim vezerom jugoistočne konferencije!

Bila je to duga priča s kojom nisam htio dosađivat treneru Brvantu, al zašto bi ja moro znat kolka je razdaljina među vratnicama u europskom nogometu? Daklem, trener Brvant me gleda grozno tužnim izrazom lica. -

Forrest -veli -jako mi je žao da ti to moram reć, al ti si pao na godinu i ja ništo tu ne mogu.

Stajo sam i kršio ruke, kad mi najedamput sine o čemu on zapravo govori - da mi više neće dat igrat nogomet. Moram sa sveučilišta. Možda više nikad neću vidjet dečke iz tima. Možda neću više nikad vidjet ni Jenny Curran. Moram se iselit iz podruma i neću drugi semestar upisat "Napredni kolegij iz znanosti o svjetlosti" kako mi je profisor Hooks reko.

Nisam bio tog svjestan, al su mi suze počele dolazit na oči. Ništo nisam reko. Samo sam tako stajo, sagnute glave.

Tad se trener ustane, priđe mi i zagrlj me. Veli: - Forrest, sve je u redu, sinko. Čim si došo tu, očekivo sam da će se dogodit nešto takvo. Al sam im reko, reko sam im, dajte mi dečka samo za jednu godinu, samo vas to molim. Pa Forreste, i imali smo super sezonu. U to nema sumnje. A nisi ti kriv daje Zmija bacio loptu u aut.

Pogledam ga, a i u trenerovim očima sjaje suzice i gleda me čvrsto u oči.

- Forrest - veli on - niko nikad u ovoj školi nije tako igrao nogomet i nikad neće. Bio si izvrstan.

Tad trener ode i stane kraj prozora, zagleda se van i veli: -Sretno, momak. A sad tornjaj to svoje glupo debelo dupe.

I tako sam moro otić sa sveučilišta.

Vratim se i spakiram onu svoju bijedu u podrumu. Bubba siđe, donese dva piva i da mi jedno. Nikad nisam pio pivo, ali mi odma bude jasno kako se čovjek može naviknut na njega.

Bubba me otprati iz Majmunskog paviljona, kad gle čuda! -ispred zgrade stoji čitav nogometni tim.

Šute, a Zmija mi priđe, rukuje se s menom i veli: - Forrest, žao mi je zbog radi one lopte, dobro? - A ja rečem: - Naravno Zmija, sve u redu. -i tako priđu jedan po jedan, rukovaju se s menom, čak i Curtis, koji je u gipsu od vrata prema dolje jerbo je razvalio jedna vrata previše u Majmunskom paviljonu.

Bubba veli da će mi pomoć odnijet onaj moj jad do autobu-snog kolodvora, al ja rečem da bi rade išo sam. - Javi se - veli on. Daklem, na putu do kolodvora prođem kraj onog dućana, al nije petak i ne svira Jenny Curran, pa mislim nek sve ide k vragu i sjednem na autobus za Mobile.

Autobus je stigo u Mobile kasno u noć. Nisam reko mami što se dogodilo jerbo sam znao da će se uzrujat. I tako dođem doma, al u njezinoj sobi gori svjetlo, a kad sam ušo, nađem je kako plače i jauče ko uvijek.

Dogodilo se to, veli ona, da je vojska čula da sam pao na godinu i da je tog dana stigla obavjest da nek se javim u centar za obuku. Da sam tad znao što sad znam, nikad ne bi otišo.

Mama me odvede tamo za nekoliko dana. Spakirala mi je ručak ako ogladnim na putu do mjesta kamo idemo. Tamo je stotinjak dečki i četiri il pet autobusa. Velki narednik urla i viče na sve. Mama mu priđe i veli: -

Kako možete uzet mog malog, pa on je idijot. - Narednik je pogleda i veli: - Gospođo, a koji su ga ovi drugi, što mislite? Einsteini? -i nastavi se derat i urlat. Ne prođe i na mene, ja se popnem na autobus i krenemo.

Sve od škole za ostale ljudi su na mene vikali - trener Fel ers, trener Brvant i njegovi gorile, a sad i ljudi u vojsci. Al da znate -ljudi u vojsci dreče više i jače i poganije nego drugi. Nikad nisu zadovoljni. Osim toga, ne žale se da si glup il bedast ko treneri, više ih zanimaju genijalije i pražnjenje crijeva, pa prije deračine uvijek spomenu nekakve "kurčeve glave" il "šupke". Nekad se pitam jel Curtis bio u vojsci prije nego je počeo igrat nogomet.

Daklem, posije sto sati truckanja u autobusu stignemo u Fort Benning u Georgiji, a ja stalno mislim samo na 35 prema 3, kolko smo sprašili Georgia Dogse. Uvjeti u baraci su malo bolji nego u Majmunskom paviljonu, al hrana nije. Užasna je, al je ima puno.

Sljedećih nekoliko mjeseci mi smo radili što bi nam se reklo a oni su se derali na nas. Učili su nas pucat iz puške, bacat bumbe i puzat na trbuhu. Kad nismo to radili, onda smo trčali il čistili zahode il nešto slično. Ono što se sjećam iz Fort Benninga je da tamo niko nije zgledo pametnije od mene pa mi je bilo lakše.

Brzo posije mog dolaska metnuli su me u kuhinjsku policiju jerbo sam slučajno probušio rupu u rezervoaru za vodu kad smo vježbali gađanje.

Taj dan, kad sam došo u kuhinju, kuhar je valjda obolio il nešto slično jerbo neko pokaže u mene prstom i veli: -Gump, ti ćeš danas bit kuhar.

- Što ću kuhati?-pitam.-Nikad još nisam kuhao.- Pa što? - neko veli. - Nije ovo Maxim, znaš.

-A da skuhaš gulaš?-veli neko drugi.-Lakše je.

- Od čega? - pitam.

- Pogledaj u frižider u špajzi - veli nekakvi tip. - Ubaci sve što nađeš i zakuhaj.

- Ako ne bude dobro? - pitam.

- Nema veze. Jesi ikad ovdje pojeo nešto dobro? Ta mu je bila na mjestu.

Daklem, počnem vaditi sve što vidim u frižiderima: konzerve Paradajza, graha, breskvi, pa špek, rižu, brašno, vreće krumpira i ne znam čega sve ne. Skupim to sve na hrpu i rečem jednom vojniku: - U čem to da skuham?

- U ormaru ima lonaca - reče, al kad sam pogledao u ormar, tamo su samo mali lonci, nedovoljno veliki da u njima skuham gulaš za dvjesto ljudi.

- A da pitaš poručnika? - veli neko. Na vježbalištu je-odgovori drugi.

- Ne znam - veli treći - al kad se dečki vrate bit će vraški gladni, pa se zato sjeti nečeg.

- A ovo? - upitam. U kutu je stajala golema željezna stvar visoka dva i široka dva metra.

- '

-To? To ti je parni kotao. U tom ne možeš ništa skuhati.

- Zašto? - upitam.

- Ne znam. Ja ne bi da sam na tvom mjestu.

- Vruć je. I u njemu ima vode - rečem ja.

- Radi kako znaš - veli neko - mi imamo drugog posla.

I tako sam kuho u parnom kotlu. Otvorim sve konzerve, zgulim sve krumpire i pobacam unutra svo meso koje sam našo, pa luk i mrkve i nalijem deset il dvajst bočica kečapa i senfa. Za jedan sat počne se osjećat miris kuhanja.

- Kako ide večera? - neko me upita.

- Probat ću - rečem.

Zvadim poklopac i ugledam to smeće, pjeni se i vrije, a svako malo krumpir il paradajz skoči na površinu i počne plivat.

- Daj da ja probam - veli jedan vojnik. Uzme aluminijsku šalicu i zagradi malo gulaša.

- Čuj, ovo sranje nije ni izdaleka gotovo - veli on. - Pojačaj vatru. Momci će stići svaki čas.

I tako pojačam vatru i stvarno, družina se počne vraćat s vježbe. Čulo ih se kako se tuširaju u kasarnama i oblače za večeru. Ne prođe dugo a počnu dolazit u kantinu.

Al gulaš nije gotov. Opet sam ga probo al neki su komadi još sirovi.
U

kantini je počelo nezadovoljno gundanje koje preraste u viku pa sam još pojačo vatru.

Posije pol sata lupali su po stolovima noževima i vilicama ko u zatvorskoj pobuni i znao sam da moram hitno nešto poduzet pa sam kotao pojačo na najjače.

Sjedim i gledam kotao, nervozan da ne znam što bi, kad narednik bane kroz vrata.

- Što se k vragu tu događa? - upita. - Gdje je hrana za ljude?

- Skoro će, narednice - rečem a tad kotao zaruži i zaklopota. Pokulja para a jedna noga kotla iščupa se iz poda.

- Što je to? - upita narednik. - Jel ti to nešto kuhaš u tom kotlu?

- Večeru - rečem. Narednik se zagledo zapanjeno pa se prestravi ko da će se tog trena sudarit s kamijonom a tad se kotao razleti.

Nisam baš siguran što je bilo posije. Sjećam se da je odletio krov kantine i da su izletjela sva vrata i prozori.

Vojnik koji je prao suđe proletio je kroz zid, a tip koji je sla-go tanjure odletio je u zrak ko Superman.

Ja i poručnik, mi smo se čudom spasili, ko što kažu da se događa kad si tako blizu ručnoj bumbi da te ne rani. Al nam je od-njelo svu odjeću osim kuharske kape koju sam imo na glavi. A i pošpricalo nas je gulašom po cjelom tijelu pa smo izgledali - Bože moj što da vam velim - čudno.

Živ čovjek ne bi povjerovo, al ništo nije bilo ni dečkima koji su sjedili u kantini. Ostali su sjedit na mjestima, zaliveni gulašom, i ponašali se ko da su u šoku il nečem takvom - al su prestali pitat kad će bit gotova večera.

U zgradu uleti zapovjednik.

- Što je to bilo? - drekne. - Što se dogodilo? - Pogleda nas pa se prodere:

- Narednice Kranz, jeste to vi?

- Gump... kotao... gulaš -veli narednik a tad dođe u sebe pa dohvati mesarsku sjekiricu sa zida.

- Gump... kotao... gulaš! -vrisne i jurne na mene sjekiricom. Pobjegnem kroz vrata. Trčo je za menom preko cjele baze, čak i

kroz časnički klub i garažu. Al sam mu pobjego jerbo mi je to uža specijalnost, al da znate -

opće nisam sumnjo da sam nadrapo.

Jedne noći, druge jeseni, zazvoni telefon u kasarni. Nazvo me Bubba.

Veli da su ukinuli i njegovu sportsku stipendiju jerbo mu je noga pukla gore nego su mislili pa i on prekida školu. Al me upita možem doć u Birmingham na utakmicu našeg sveučilišta'protiv onih bezveznjaka iz Mississippija. Al ja imam zabranu izlaska te subote, ko i svake subote otkad je eksplodira gulaš, ima tomu već godina dana. Daklem, nisam mogo otić, al sam slušo utakmicu na radiju dok sam ribo zahode.

Rezultat je na kraju treće četvrtine neizvješšen, a Zmija ima svoj dan.

Vodimo 38 prema 37, al mulci iz Mississippija postignu gol minutu prije kraja. Imamo zadnju loptu i nemamo tajm-auta. Molim Boga da nek Zmija ne napravi što je napravio u Orange Bowlu, da baci loptu u aut, al on napravi baš to.

Ohlade mi se noge, al najedamput se začuje klicanje pa više nisam čuo spikera, a kad se buka smirila, evo što se dogodilo: Zmija se pretvara da će bacit loptu u aut, al ju je zapravo dodo Curtisu i ovaj je postigo gol.

Po tom ćete vidjet kako je lukav trener Bryant. Skužio je da su oni mulci iz Mississippija tolko glupi da će mislit da smo mi tolko glupi da ćemo dvaput napravit istu grešku.

Baš mi je drago zbog radi utakmice, al se pitam jel gleda Jenny Curran i jel misli na mene.

Al se pokazalo da to nije bilo važno jerbo nas za mjesec dana ukrcaju na brod. Jednu su nas godinu trenirali ko robote i sad putujemo 10.000

kilometara daleko, bez pretjerivanja. Idemo u Vijetnam, al kažu da to nije ni pola tako strašno ko ono kroz što smo prošli u prošloj godini. Al se pokazalo da je to bilo pretjerivanje.

Stignemo tamo u veljači. Truckali smo se u kamionima za stoku iz Qui Nhona na obali Južnokineskog mora do Pleikua u planinama. Vožnja nije bila teška a i priroda je bila zanimljiva -banane, palme i rižina polja i mali žuti koji rade na njima. Svi koji su na našoj strani su jako ljubazni, mašu nam i tako to.

Pleiku smo ugledali dok smo još bili pol dana vožnje daleko zbog radi ogromnog oblaka crvene prašine koji je lebdio nad njim. Na rubu grada su bjedni kućerci gori nego u Alabami. Ljudi se skutрили ispod krovića, nemaju zuba, djeca im nemaju odjeće, i sve na svemu su prosjaci. Ni baza nije izgledala loše, osim te crvene prašine. Kolko vidimo ne događa se ništa posebno, sve je čisto i uredno, šatori u redovima dokle pogled dopire, a zemlja i pješak utabani. Opće ne izgleda ko daje rat. Ko da smo u Fort Branningu. Daklem, oni kažu da je sad mirno jerbo žutima počinje nova godina, Tet il tako nešto, pa je primirje. Svima nam je silno laknulo jerbo smo svi u strahu. Al mir i tišina nisu dugo trajali.

Kad su nas smjestili, kažu nam da nek odemo do tuševa i operemo se.

Tuševi su u plitkom jarku u kojem su tri il četiri velke cisterne s vodom.

Morali smo složiti uniforme na rubu jarka, uć u jarak a oni će nas pošpricati s vodom.

Nije loše jerbo se tjedan dana nismo kupali i smrdili smo poprilično.

Zežamo se u jarku, polijevaju nas šmrkovima i tako to, počelo se mračiti, kad najedamput, začuje se čudan zvuk u zraku i nekakvi budala koji nas poljeva s vodom vikne: "Dolazi", i svi koji su stajali uz jarak nestanu u obliku magle. Mi stojimo tamo golih guzica, pogledavamo se, a tad blizu nas bude velka eksplozija, pa još jedna.

Svi počnu vikat, psovat i grabit odjeću. Te dolazeće eksplozije padaju okolo nas i neko vikne "Lezi!" što je bilo malo smješno jerbo smo se već stopili sa zemljom na dnu jarka i sličili crvima više nego ljudima.

Od jedne eksplozije uleti nam u jarak nekakvo sranje i pogodi dečke na drugoj strani jarka i oni počnu jaukat, krvarit i hvatat se po tjelu. Bilo je više nego očitije da jarak nije sigurno sklonište. Narednik Kranz zaviri preko ruba jarka i drekne da nek se tornjamo odavde i pođemo za njim.

Između eksplozija nastane kratko zatišje i tako izvučemo guzice iz jarka.

Pogledam okolo sebe. Isusa ti! Okolo leži četiri il pet dečki koji su nas poljevali. Jedva se prepoznaje da su ljudi - raskomadani ko da su ih progurali kroz kombajn il nešto slično. Nisam vidio nikog mrtvog i to je najjezivija stvar koja mi se dogodila, prije il posije!

Narednik Kranz nam da znak rukom da nek pužemo za njim, i ni krenemo. Da ste nas mogli vidjet iz ptičje perspektive - divan Prizor, nema što! Sto pedeset muških golih guzica migolji po tlu u dugom redu.

U bazi je bilo nekoliko streljačkih zaklona i narednik u svaki potrpa trojicu il četvoricu. Čim smo ušli u njih, odma sam poželio vratit se u jarak.

Zakloni su bili do pola puni smrdljive odstajale kišnice po kojoj su puzali, skakali i migoljili kukci, žabe i zmiije.

Trajalo je to čitavu noć pa smo morali ostat u tim rupama bez večere.

Malo prije zore, popusti granatiranje i naredne nam da nek se tornjamo iz tih rupa, obučemo, uzmemo oružje i pripremimo za napad.

Jerbo smo bili relativno novi, nismo mogli nešto naročito napraviti - nisu ni znali gdje bi nas metnuli, pa su nam rekli da nek čuvamo južni rub, gdje su časnički poljski zahodi. Al je tamo bilo još gore nego u rovovima, jerbo je jedna bumba pogodila zahod i raznjela tristo kila dreka po bazi.

Ostali smo tamo čitav dan, bez doručka, bez ručka, a u sumrak nas počnu opet tuć pa smo morali ležati u tom dreku. Bože mili, al je bilo ogavno.

Konačno se neko sjeti da smo možda gladni pa nam donesu nekoliko kutija s konzervama prastare vojničke hrane. Mene dopadne hladna šunka s jajcima iz 1951. Kružile su svakakve priče. Neko je reko da žuti jurišaju na grad Pleiku. Drugi je reko da žuti imaju adamsku bumbu i da nas granatiraju samo da nas smek-šaju. Treći je pak reko da nas opće ne tuku žuti nego Austrolijalci, a možda i Niskozemci ili Morvežani. Mislim da nije važno tko nas tuče. Jebemti ja priče.

Daklem, posije tog prvog dana, probali smo na južnom rubu poboljšati životne uvjete. Iskopali smo rovove a od daske i lima s časničkih zahoda napravili male kolibice. Od napada nije bilo ništa i nismo vidli nikakve žute u koje bi pucali. Valjda imaju tolko pameti da ne napadaju sraonicu.

Al su nas granatirali tri ili četiri noći zaredom, a jedno jutro, kad je prestalo granatiranje, major Bal s, glavni časnik postrojbe, dopuzi do našeg zapovjednika i veli da nek moramo otići na sjever pomoći brigadi koja je naguzila ježu u džungli.

Ne prođe dugo a poručnik Hooper nam poruči da nek "pokupimo prtljagu" i svi počnu u džepove gurati konzerve s hranom i ručne bombe kako stignu. Izbor je bio težak, jerbo bumbu ne možeš pojest al ti može dobro doći. Daklem, utrpaju nas u helio-koptere i krenemo.

Moglo se vidjeti to sranje u koje se treća brigada naguzila dok još helikopteri nisu sletjeli. Iz džungle se dizao svakakav dim, a u zemlji su bile velike rupe. Nismo ni dotaknuli zemlju a već su počeli pucati

po nama. Raznjeli su jedan heliokopter. Grozan prizor - ljudi gore i tako to a ništa ne možeš.

Ja sam nosač municije, jerbo su zaključili po mojoj staturi da možem puno tog nosit. Nekolko me dečki zamolilo jel bi mi bilo teško ponjeti njihove bumbe da si uzmu više konzervi i ja pristanem. Narednik Kranz mi natovari karnister s četrdeset litara vode. U zadnji trenje Daniels, koji nosi tronožac za strojnicu, dobio proljev i nije mogo ić, pa sam moro teglit i tronožac. Sve na svemu, ko da sam nosio jednog od onih kukuruznih gmalja iz Nebraske. Al ovo nije nogometna utakmica.

Smračilo se pa nam vele da nek odemo do planinskog sedla i pomognemo jedinici koju su il opkolili žuti il je ona opkolila žute, ovisno o tome jel vjeruješ službenim izvorima il svojim očima.

Daklem, kad smo došli tamo, okolo nas leti svakakvo sranje. Nekolko je dečki teško ranjeno, jaukaju i plaču, tolko je galame sa svih strana da se ništa ne čuje. Čučnem nisko i probavam dovuć do naših municiju, vodu i tronožac plus moje smeće, i pužem kraj rupe u zemlji kad nekakvi tip koji u njoj čuči zapišti i veli drugom: - Gle onog mamlaza, izgleda ko Frankenstein il nešto takvog.

- Ja sam se baš spremio odgovorit na to, jerbo je stanje i ovako dosta zajebano i ne treba me neko još ismijavat - kad, nek me vrag nosi! Onaj drugi tip u jarku najedamput skoči i vikne: - Forrest, Forrest Gump!

Gle ti čuda - Bubba!

Ukratko, dogodilo se to da je Bubbina ozljeda bila preteška za igrat nogomet, al ne i za to da ga se pošalje na drugi kraj svijeta za potrebe američke vojske. Daklem, odvučem svoje nevoljno dupe i ostalo tamo gdje moram a ne prođe dugo i dođe i Bubba. Između granata (koje prestanu padat čim se pojave naši avijoni) Bubba i ja si ispričamo što nam se sve dogodilo.

On mi veli da je čuo da je Jenny Curran prekinula školu i otišla s nekim protestantima protiv rata ili nečeg sličnog. Veli mi da je Curtis premlatio policajca koji ga je kaznio za nepropisno parkiranje i baš gaje napucavo u njegovu službeno dupe kad dođe vlast, prebaci velku mrežu preko Curtisa i uspava ga. Bubba veli da je trener Brvant kaznio Curtisa tako da je moro pretrčati pedeset dodatnih krugova oko igrališta.

Mili moj Curtis.

ŠESTO POGLAVLJE

Ta je noć bila duga i neudobna. Naši avijoni nisu mogli letit pa su nas žuti mogli tuć do mile volje. Među dva brežuljka bila je dolina. Mi najednom brežuljku, oni na drugom, a u dolini se zametnula tučnjava, al ne znam što bi neko s tim komadom prašine i blata. Al narednik Kranz nam stalno ponavlja da mi nismo tu da razumijemo što se događa, nego da radimo što nam se veli.

I ne prođe dugo a narednik Kranz dođe i veli nam što da nek radimo. Da moramo mitraljez pomaknut pedesetak metara na lijevo pod veliko stablo koje štrči nasred doline i nač dobar zaklon da nek nas ne raznesu. Kolko ja vidim i čujem, bilo koje mjesto, uključujuć i ovo gdje smo sad, nije sigurno, al spustit se u tu dolinu je čista bedastoća. Al ja se trudim napraviti što treba.

Ja i Bones, mitraljezac, i Doyle, drugi nosač municije, i još dva momka spuzimo iz naših rupa i počnemo se spuštati niz obronak. Na pol puta, spaze nas mali žuti i počnu pucati po nama svojim mitraljezima. Al prije nego se dogodi zlo, uspjemo odmigoljiti niz obronak i dočepati se džungle.

Ne znam kolko je točno metar, al je tu negdje ko i jard, pa kad smo došli do drva ja rečem Dovleu: - A da krenemo lijevo? - On me strogo pogleda i zareži: - Začepi, Forrest, tamo su žuti. - i stvarno, ispod velikog stabla sjedi šest il osam žutih i ruča. Doyle uzme bumbu, izvadi iglu i lobom je baci prema drvu. Eksplodirala je još u zraku. Tamo gdje su bili žuti za-

čuje se uzbuđeno čavrljanje, Bones otvori vatru, a ja i ona dvojica bacimo još nekoliko bombi za svaki slučaj. Sve je to trajalo manje od minute i kad se sve stiša, mi krenemo dalje.

Nađemo mjesto za mitraljez i ostanemo tamo do mraka i cjelu noć, al se ništa ne dogodi. Čuli smo sranja okolo nas, al nas niko nije diro. Izađe sunce, gladni smo i umorni, al smo još tamo. Tad dotrči glasnik od narednika Kranza i veli da jedinica kreće u napad čim naši avijoni potuku sve žute, a to će bit za nekoliko minuta. I stvarno, avijoni stignu i ispuste svoja govna, sve odleti u zrak i pobiju sve žute.

Naši se počnu spuštati u dolinu, al čim su zakoračili preko ruba grebena i počeli se spuštati, počne pucati sve oružje svjeta i padati bombe, nastane grozna strka. Tamo gdje jesmo ne vidimo žute jerbo je džungla gusta da gušća ne može bit, al neko je tamo i puca na naše. Možda Niskozemci il čak Morvežani - tko zna?

Bones, mitraljezac, posto je nervozan jerbo je zaključio da pucnjava dolazi od ispred nas, što znači da su žuti između nas i naših. Drugim rječima, mi smo sami. Prije il posije, veli on, ako žuti ne potisnu naše, početi će se vraćati ovuda, a ako nas tu nađu, neće im se to dopasti.

Daklem, moramo spašavati dupe.

Skupimo naše sranje i počnemo se povlačiti prema vrhu brežuljka. Doyle najedamput pogleda desno i ugleda autobus pun svježih žutih, naoružanih do zuba, kako ide prema našima. Najbolje što smo tad mogli napraviti bilo je probati se sprijateljiti s njima i zaboraviti na to sranje, al nije nam bilo suđeno. I tako čučnemo u nekakvo grmlje i pričekamo da nek oni dođu do vrha brda. Tad Bones pusti s lanca svoj mitraljez i odma ubije deset il petnajst žutih. Doyle, ja i ona dvojica bacamo ručne bombe i dobro napredujemo, al Bonesu nestane municije i zatreba mu nov redenik. Ja mu ga namjestim, al baš kad se spremom pritisnut obarač, pogodi ga žuti metak ravno u glavu i raznese je. Leži na zemlji, rukom se još grčevito drži za oružje al u njemu više nema života.

Bože, bilo je užasno - i postajalo sve gore. Tko zna što bi nam žuti mogli napraviti da nas uhvate. Viknem Dogleu da nek dođe al ne dobim odgovor. Istrgnem mitraljez iz ruke sirotog Bonesa i dopuzim do Doglea, al i on i ona dvojica leže pogođeni. Oni su mrtvi, al Doyle

još diše, pa ga zgrabim i prebacim preko ramena ko vreću brašna i počnem trčat kroz grmlje prema našima, jerbo umirem od straha. Protrčim dvajst metara, meci fijuču okolo mene odostraga, sigurno će me pogodit u dupe. Al tad se probijem kroz trsku i nađem nasred polja s niskom travom i na moje iznenađenje puno je žutih, okrenutih na drugu stranu koji pucaju u naše - tako barem pretpostavljam.

Što ću? Iza mene žuti, ispred mene žuti, ispod mojih nogu žuti. Ne znam što bi, pa zagrabil punom brzinom i počnem urlat i dernjat se. Ko da sam izgubio glavu jerbo se ne sjećam što se tad dogodilo osim da nisam presto urlat, derat se i trčat kolko me noge nose. Sve je bila nekakva zbunjola a tad se najedamput nađem među našima i svi me tapšu po leđima ko da sam postigo gol.

Čini se da sam poplašio žute i oni otkasaju natrag tamo gdje žive.

Položim Dovlea na zemlju, dođu doktori i počnu ga krpāt. Ne prođe dugo dođe zapovjednik, prodrma mi ruku i veli da sam dobar momak. Pa mi kaže: - Kako ti je to uspjelo, Gump? - Čeka odgovor, al ne znam što bi mu reko pa rečem: - Moram piškit - i to i napravim. Zapovjednik me čudno pogleda, pogleda narednika Kranza, a ovaj veli: - Zaboga Gump, dođi s menom - i odvede me iza drva.

Te noći Bubba i ja se nađemo u rovu i pojedemo naše konzerve za večeru. Posije izvadim usnu hramoniku koju mi je dao Bubba i odsviramo nekoliko pjesmica. Zvučalo je nestvarno, onako u džungli, svirat Oh Suzanna i Home on the Range. Bubba je imo kutiju bumbona koju mu je mama poslala - praline i bajadere -pa smo pojeli nekoliko. I da znate, te su bajadere probudile određene uspomene.

Posije mi dođe narednik Kranz i upita me gdje je kanister s v^odom za piće. Rečem mu da sam ga ostavio u džungli kad sam uzo Doylea i mitraljez. Mislio sam da će me potjerat da nek odem natrag u džunglu po to, al nije. Samo je klimnuo i reko da ja moram bit mitraljezac jerbo je Doyle ranjen, a Bones mrtav. Pitam ša tko će nosit tronožac i municiju, a on veli isto ja jerbo da nema 'judi. Tad Bubba veli da će on nosit municiju ako ga se može prebacit u našu

jedinicu. Narednik Kranz se zamisli pa veli da se to valjda može sredit, jerbo od jedinice nije ostalo dosta ljudi ni za zahod očistiti. I tako je bilo, pa smo Bubba i ja opet zajedno.

Tjedni su se vukli da mi se činilo da vrijeme prolazi natraške. Penji se po jednom brdu, spuštaj po drugom. Nekad na brdima ima žutih, nekad nema. Narednik Kranz veli da je to u redu, jerbo da ćemo ionako marširati natrag u Ameriku. Veli da ćemo izmarširati iz Vijetnama, preko Laosa, pa Kine i Rusije sve do Sjevernog Pola i preko leda do Aljaske gdje će naše mame doći po nas. Bubba veli da nek ne obraćam pažnju na njega jerbo je idijot.

U džungli je jako primitivno - nemaš se gdje pokenjat, spavaš na zemlji ko životinja, jedeš iz konzervi, nemaš se gdje okupat, odjeća ti se raspada. Jedamput na tjedan dobijem pismo od mame. Veli da je kod kuće sve u redu al da moja srednja škola više nije osvojila nijedno prvenstvo otkad sam otišao. I ja njoj pišem kad mogu, al što da joj napišem da ne počne opet cmuljiti? I tako pišem da nam je ljepo i da su prema nama svi fini. Napiso sam pismo i Jenny Curran, c/o moja mama, i zamolio da nek zamoli Jennyne roditelje da nek joj ga pošalju - gdje god bila. Al nisam dobio odgovor.

U međuvremenu, Bubba i ja smo si smislili plan što ćemo kad izađemo iz vojske. Vratit ćemo se doma, kupit brod i početi se baviti lovom na morske šlampe. Bubba je iz Bayou La Batre i cijeli život lovi te šlampe.

Veli da možemo uzeti kredit i izmjenjivati se ko kapetani i tako to, živjeti na brodu a imati ćemo i nešto raditi. Bubba je sve isplanirao. Tolko i tolko kila šlampa za isplatu kredita za brod, tolko za gorivo, tolko za jelo, a ostalo za zabavu. Zamislim si da stojim za kormilom broda, il još bolje, da sjedim otraga i jedem šlampe! Al kad sam to rekao Bubbi, on veli: -

Zaboga, Forrest, zbog radi tvoje ćemo guzice ostat bez kuće i kućišta.

Nećemo jest šlampe prije nego isplatimo dugove. - Dobro, to shvaćam i slažem se s tim.

Jedan dan počne padat kiša i ne stane dva mjeseca. Prošli smo kroz sve moguće vrste kiša, osim možda susnježice il tuče. Nekad bi padala bockava kiša, a nekad debele kapi. Padala je koso, padala je ravno, a nekad ko da se dizala iz zemlje. Al se svejedno od nas očekivalo da nek radimo svoj posao, daklem, da se penjemo gore-dolje po brdima i tražimo žute.

Jedan dan smo ih našli. Mora da su održavali nekakvu izbornu skupštinu, jerbo je učinak bio jednak onom kad se stane na mravinjak a mravi počnu puzat po vama. Po takvom vremenu ne mogu letit ni naši avijoni pa smo brzo opet u nevoljama.

Ovaj put su nas uhvatili na spavanju. Prelazimo preko rižinih polja kad najedamput sa svih strana počnu bacat po nama svakakvo sranje. Ljudi viču, vrište i padaju pogođeni, a neko vikne: -Natrag! - Pokupim svoj mitraljez i počnem trčat zajedrio s drugima do nekakvih palmi da barem kiša ne ljeva po nama. Postrojimo se i spremimo za još jednu dugu noć kad pogledam lijevo-desno a nema Bubbe.

Neko mi veli daje Bubba u rižinom polju i daje ranjen. Ja rečem: -

Prokletstvo! - Narednik Kranz na to veli: - Gump, ne možeš tamo. -

Serem ti ja na to. Ostavim mitraljez, jerbo je to samo suvišni teret, i zgrabim prema mjestu gdje sam zadnji put vidio Bubbu. Al na pol puta skoro nagazim na tipa iz drugog odreda, jako puno ranjenog. On me pogleda i ispruži ruku prema meni, pa mislim, jebi ga, što mogu? I tako ga dignem i otrčim natrag s njim što sam brže mogo. Meci i ostalo lete na sve strane. Nešto ne možem razumjet - zašto k vragu to sve radimo?

Igrat nogomet je jedno, al ovo? Ne znam. K vragu sve.

Vratim dečka natrag pa opet istrčim al naletim na još jednog. Podignem i njega da ga odnesem, al kad sam ga podigo, mozak mu ispadne na rižino polje, jerbo mu je metak raznio pola glave. Sranje.

Spustim ga i nastavim trčat, i stvarno eno Bubbe, dvaput pogodenog u prsa. Rečem mu: - Bubba, sve će bit u redu, čuješ, jerbo boramo kupit onaj brod i ostalo. - Odnese ga natrag do naših i metnem na zemlju.

Kad sam došo do zraka, pogledam se, a košu|Ja mi je natopljena krvi i nečim plavkasto-žutim i ljepljivim što izlazi iz Bubbine rane. Bubba me gleda i veli: - Jebi ga, Forrest, zasto se to moralo dogodit? - K vragu, što da mu rečem?

Tad me Bubba zamoli: - Forrest, a da nek mi odsviraš jednu? ~" Ja izvadim hramoniku i počnem nešto svirat, ne znam što, a tad Bubba veli: - Forrest, daj mi sviraj Way Down Upon the Swanee River. -

Ja rečem: - Naravno, Bubba. - Obrišem pisak i počnem svirat. Još se puca na sve strane i znam da bi moro bit uz mitraljez, al k vragu, odsviro sam tu pjesmu.

Nisam primjetio, al je stala kiša i nebo je postalo strašno rozo. Na tom svjetlu smo izgledali ko mrtvaci. Iz nekog razloga žuti su prestali pucat pa smo i mi prestali pucat. Odsviro sam stoput Way Down Upon the Swanee River klečeći kraj Bubbe dok mu je doktor đavo injekciju i pomago mu na sve mile načine. Bubba me zgrabi za nogu, oči mu se zamagle, a to užasno rozo nebo ko da mu je popilo svu boju s lica.

Probo je nešto reć pa sam se nagnuo skroz blizu da dtt}#iri što, al nisam razumio pa pitam doktora: - Čujete što kaže? '!!

A doktor veli: - Doma. Reko je "doma". I tako Bubba umre i to je sve što imamo tom za reć.

Ostatak noći bio je najgori u mom životu. Nije bilo načina da nam pomognu, jerbo je opet počeo pljusak. Ti žuti su bili tako blizu da

smo ih čuli razgovarat, a prvi se odred čak borio prsno o prsno. U zoru pozovu avijon s napalmom, al on ispusti svoje sranje ravno nama na glavu.

Sprže i zapale naše momke - oni istrče iz zaklona, oči velke ko tanjuri, svi psovaju i umiru od straha, šuma gori, skoro su zgasili i kišu!

U svemu tome i mene rane, na svu sreću u dupe. Ni ne sjećam se kako.

Bili smo u užasnom stanju. Ne znam što se dogodilo. Potpuni raspad.

Ostavio sam mitraljez. Živo mi se fućkalo. Otišo sam iza jednog drva, skutrio se i počeo plakat. Nema Bubbe, nema broda, a on mi je jedini prijatelj kog sam imo, osim možda Jenny Curran, a i to sam zabrljo. Da mi nije žao mame, mogo sam baš tamo i umrijet - od starosti, il nečeg sličnog – nije važno.

Posije nekog vremena, počnu dopremat pomoć heliokopterima, a napalm bumba je valjda otjerala žute jerbo su si sigurno mislili ako smo spremni to napraviti sebi, što bi tek napravili njima?

Počnu vadit ranjenike kad dođe narednik Kranz, oprljene kose, zgorene odjeće, ko da gaje neko ispaliio iz topa. - Gump, jučer si se stvarno hrabro ponio. -i upita me oču li cigaretu.

Rečem da ne pušim i on klimne s glavom. - Gump - veli -nisi najpametniji vojnik kojeg sam imao, al si silan vojnik. Da mi je takvih sto.

Upita me jel me boli, rečem ne, al to nije istina. - Gump -veli on - ideš doma, ne znam jel to znaš.

Upitam ga gdje je Bubba a narednik Kranz me čudno pogleda. -i on će doma - reče. Upitam ga možem u isti heliokopter s Bubbom al narednik Kranz veli ne, Bubba ide zadnji jerbo je mrtav.

Sprašili su mi velku špricu nečeg za bolje zdravlje, al se sjećam da sam zgrabio narednika Kranza za ruku i reko: - Nisam nikad tražio neku uslugu, al molim vas da nek lično metnete Bubbu u heliokopter i pobrinete se da sigurno stigne, dobro?

- Naravno, Gump -veli on. -i ne samo to, metnut ćemo ga u prvi razred.

SEDMO POGLAVLJE

U bolnici u Danangu osto sam skoro dva mjeseca. Ko bolnica nije bila bogzna što, al smo spavali na krevetima s mrežom protiv komaraca, pod od drvenih dasaka se dvaput dnevno meo, a to se ne bi moglo reć za vrstu života na koju smo navikli.

I da znate, u toj je bolnici bilo puno gorih ranjenika od mene, jadnika bez ruku, nogu, stopala i šaka i tko zna čega još. Dečki pogođenih u trbuh, prsa i lice. Po noći je bilo ko u dvorani za mučenje jerbo su dečki jaukali, plakali i zvali mame.

Na krevetu do mene ležo je Dan, koji je raznesen u tenku. Sav zgoren, cijevi vire iz njega, al ga nisam nikad čuo vikat. Govorio je jako tiho i ne prođe dugo pa se sprijateljimo. Dan je iz Connecticuta, nastavnik povjesti kad su ga dohvatili i bacili u vojsku. Al jerbo je bio pametan, poslali su ga u časničku školu i napravili od njega poručnika. Poručnici koje sam znao bili su više-manje tupi ko ja, al Dan je bio drukčiji. On ima svoju teoriju o tome zašto smo tu, a ta je da radimo krivo iz dobrih razloga il je možda obrnuto, al u svakom slučaju ne radimo dobro. On ko tenkist veli da Je blesavo vodit rat tamo gdje ne možemo koristit tenkove jerbo je tlo više-manje močvarno il brdovito. Ispričo sam mu o Bubbi i tome, a on je tužno klimno s glavom i reko da će još puno Bubba urnrjet prije nego ovo svrši.

Posije jednog tjedna, premjeste me u drugi dio bolnice gdje sve stave da nek im bude bolje, al svaki dan odem na tenzivnu njegu i tti posjedim s Danom. Nekad mu odsviram nešto na hramoni-jerbo to jako voli. Mama mi je poslala paket Snickersa koji me konačno našo u bolnici. Htio sam ih podjelit s Danom, al on ne može jest ništa osim što može kroz cjevčice.

Mislim daje to što sam tamo sjedio i pričao s Danom ostavilo jaki dojam na moj život. Znam da sam idijot i tako to i da idijoti nemaju životnu filozofiju, al možda je to zato jerbo niko nije probo o tom s menom razgovarat. Danova je teorija da sve što se događa s nama, il s drugima, kontroliraju prirodni zakoni koji upravljaju svemirom. Njegova su mišljenja bila jako komplicirana, al su počela mjenjat moj način gledanja na svjet.

Cjeli moj život nisam shvaćo što se događa. Dogodi se jedno, pa drugo, pa treće i tako dalje, a pola tog nema smisla. Al Dan veli da je to sve dio nekakve šveme i da moramo otkrit gdje se mi uklapamo u tu svemu i probamo se držat našeg mjesta. Sad kad to znam, stvari su mi jasnije.

Daklem, za nekoliko tjedana osjećam se puno bolje i dupe mi fino zaraste. Doktor mi veli da imam stražnjicu ko "nosorog" il tako nešto. U

bolnici su imali sobu za rekreaciju pa jerbo nisam imao što radit, jedamput odem tamo. Dvojica su igrala ping--pong. Pitam možem li ja igrat i daju mi. Izgubim prvih nekoliko poena al ne prođe dugo pa ih pobjedim. - Brz si za svoju veličinu -veli jedan. Ja samo klimnem. Nastoj sam igrat svaki dan i, vjerovali il ne, posto sam dobar.

(Posljedodne sam išo Danu, al ujutro sam bio sam. Mogo sam izlazit iz bolnice ako sam htio. Bolnica je imala autobus koji je ljude ko ja vozio u grad pa smo mogli prošetat i kupit gluposti u vijetnamskim dućanima u Danangu. Al meni to nije trebalo pa sam samo šeto i razgledavo.

Na obali je bila mala tržnica gdje su se prodavale morske šlampe pa si ih jedan dan kupim, a bolnički kuhar mi ih skuha. Baš su bile dobre. Da ih je barem Dan mogo jest. On mi veli da nek ih zgnječim pa bi ih mogli gurnut kroz cijev i da će pitat sestru, al ja znam da se samo šali.

Te sam noći ležo na krevetu i mislio na Bubbu, kako bi on rado pojeo te šlampe, i o našem brodu i svemu. Jadni Bubba. Sutra upitam

Dana kako to da je Bubba poginuo i kakav bi to jebeni prirodni zakon dopustio. On se malo zamisli pa veli: - Da znaš, Forrest, svi ti zakoni nisu nam uvijek po volji. Al su ipak zakoni. Ko kad tigar zaskoči majmuna u džungli - loše za majmuna, al dobro za tigra. Tako ti je to.

Za nekoliko dana vratim se na riblju tržnicu a kad tamo nekakvi mali žuti prodaje velku vreću šlampa. Pitam ga otkud mu, a on počne nešto klepetat jerbo ne razumije engleski. Daklem, ja počnem premetat rukama ko Indijanac, a on brzo počne sljedit moj primjer jerbo pokaže rukom da nek pođem za njim. Malo sam bio sumnjičav al se on smješko i tako to pa krenem za njim.

Sigurno smo prešli dva kilometra, kraj svih brodova i svega, al me nije odveo na brod, nego do male bare kraj mora, ko nekog ribnjaka il nečeg takvog. Metnuo je mrežu od žice tamo gdje voda iz Kineskog mora dođe kad je plima. Taj mulac tamo odgaja šlampe! Uzme malu mrežicu i zahvati malo vode, i stvarno, unutra je deset ili dvanajst šlampa. Metne ih u malu vrećicu, a ja njemu dam Snickers. Samo da se nije ukenjo od veselja.

Te se večeri na otvorenom đavo film u vojnoj bazi u blizini pa odem. Al su se nekakvi dečki u prvom redu počeli tuć zbog radi nečeg pa je neko proletio kroz ekran i to je bio kraj filma. I tako posije ležim na krevetu i mislim, kad mi najedamput dođe iz dupeta u glavu. Shvatim što moram napraviti kad me puste iz vojske! Otići ću doma, nać baru kraj Zaljeva i odgajat šlampe! Sad kad nema Bubbe možda neću moć nabavit brod, al možem otić u močvaru i nabavit žičane mreže i to ću i učiniti. To bi se Bubbi svidjelo.

Svaki dan sljedećih nekoliko tjedana odem ujutro tamo gdje onaj mali žuti odgaja šlampe. Zvao se gospodin Chi. Sjedim i gledam ga pa mi posije pokaže kako se to radi. U močvari je ulovio bebe šlampe malom mrežicom i bacio u svoj ribnjak. Kad je nadošla plima, unutra je nabaco svakakvo smeće - ostatke hrane i ostalo, od čeg narastu sićušne ljugave stvari koje šlampi jedu pa narastu velki i debeli. Tako je bilo jednostavno da bi i imbecil shvatio.

Posije nekoliko dana nekakvi seratori iz štaba dotrče uzbuđeno u bolnicu i kažu: - Vojnice Gump, dobili ste Kongresni orden časti za veliko herojstvo i preksutra letite u Ameriku da vam ga uruči Predsjednik Amerike. - To je bilo rano ujutro i ja sam baš namjeravo otić na zahod, al su došli oni i očekivaju da nešto rečem, a meni samo da ne pukne mjehur. Al ovog puta rečem samo hvala i držim jezik za zubima. Možda je to u prirodnoj švemi stvari.

Daklem, kad su otišli, odem na tenzivnu njegu posjetit Dana, al njegov je krevet prazan, madrac smotan a njega nema. Prestrašim se da mu se nije što dogodilo pa potrčim do bolničara, al nema ni njega. Ugledam sestru na kraju hodnika pa upitam nju što se dogodilo s Danom, a ona veli: - Otišo. - A ja pitam: -Kamo otišo? - Ona veli: - Ne znam, nije bilo u mojoj smjeni. - Nađem glavnu sestru i upitam nju, a ona veli da su Dana poslali u Ameriku jerbo da će tamo imat bolju njegu. Upitam je jel mu dobro a ona veli: - Da, ako se tako može reć za probušena plućna krila, presječeno crjevo, prekinutu kičmu, odrezano stopalo, odsječenu nogu i opekline trećeg stupnja na pol tjela. - Zahvalim joj i odem.

Nisam to posljepodne igro ping-pong jerbo sam se zabrinuo zbog radi Dana. Mislim daje možda umro, a da mi ne žele to reć zbog radi onog pravopisa da se prvo mora obavjestit rodbina il tako nešto. Tko zna? Al sam opet u komi pa se odem prošetat, našutavat kamenje, konzerve i ostalo smeće.

Kad se konačno vratim u bolnicu, na krevetu me čeka zaostala pošta.

Mama mi piše da nam se upalila kuća i potpuno izgorila, a da nije osigurana i da će morat u ubogicu. Veli da je vatra počela kad je gospođica French oprala mačku i počela je sušit s fenom, pa se zapalila il mačka il fen. Odsad joj moram slat pisma c/o "Sestre milosrdnice". Al će bit suza, mislim šija.

Još je jedno pismo za mene u kojem piše: "Dragi gospodine Gump: izabrani ste ko sretni dobitnik novog pontiaca GTO ako nam pošaljete priloženi kupon kojim se obvezujete da ćete kupit ovaj

komplet divnih enciklopedija i godišnji leksikon do kraja života uz godišnju ratu od 75

dolara." Bacim pismo u smeće. Koji će vrag idiotu ko meni enciklopedije a usto ne znam vozit.

Al treće je pismo lično za mene i otraga na koverti piše "J. Curran, General Delivery, Cambridge, Mass." Ruke mi drhte tako da sam ga jedva otvorio.

"Dragi Forreeste," piše u pismu, "mama mi je dala tvoje pismo za mene koje je tvoja mama dala njoj i žao mi je da se moraš boriti u tom strašnom nemoralnom ratu." Piše da zna kako mora bit užasno to ubijanje i sakaćenje. "Sigurno ti opterećuje savjest, ali znam da su te prisilili protiv tvoje volje." Piše da je sigurno užasno to da nema čiste odjeće i svježe hrane i ostalog, al da ne shvaća što sam htio reći kad sam napiso da sam "dva dana moro ležat licem u časničkim govnama."

"Teško je povjerovati", kaže, "da bi čak i oni učinili nešto tako prosto."

Mislim da sam mogo taj dio bolje objasniti.

Daklem, Jenny piše da "organiziramo velike demonstracije protiv tih fašističkih svinja kako bi zaustavili taj užasni nemoralni rat i omogućili ljudima da kažu što misle." Nastavila je o tome preko čitave stranice, a sve nekako isto. Al ipak sve pročitam pažljivo, jerbo mi je dosta da vidim njezin rukopis pa da mi se želudac počne prekobicavat.

"Napokon", piše ona, "našao si se s Bubbom i znam da ti je drago u tom jadu imati prijatelja." Veli nek pozdravim Bubbu i u P.S. doda da zarađuje za život tako da svira u nekoj grupi nekoliko večeri u tjednu u kafiću kraj harvardskog sveučilišta, i daje posjetim kad budem onud prolazio. Grupa se, veli ona, zove "Polupana jaja". Otad počnem tražit priliku da dođem na harvardsko sveučilište.

Te večeri spakiram svoju bjeđu jerbo se vraćam doma primiti orden i upoznat Predsjednika Sjedinjenih Država. Al nemam što spakirati osim pidžajame, kefice i žileta koje su mi dali u bolnici, jerbo je sva moja ostala imovina u bazi u Pleiku. Al poslali su ljubaznog pukovnika koji veli: - Zaboravi na to sranje, Gump. Dat ćemo nek ti dvajst žutih u Saigonu sašije novu novcatu uniformu jerbo ne možeš pred Predsjednika u pidžajami. - Pukovnik veli da će me otpratiti sve do Washingtona i pobrinut se da imam gdje bit, da dobijem nešto za pojest, da me svuda voze, a reći će mi i kako se moram ponašati i tako to.

Zove se pukovnik Gooch.

Te večeri odigram zadnji ping-pong meč s momkom koji je na glasu ko najbolji igrač u vojsci il tako nešto. To je mali žilav tip koji me neće pogledati u oči, a i nosi svoj reket u kožnoj futroli. Kad sam ga samljeo, on prestane igrati jerbo da loptice nisu dobre i da ih je uništila vlaga.

Spakira futrolu i ode doma, što mi nije bilo žao jerbo je ostavio svoje loptice koje će nam dobro doći u bolničkoj sobi za rekreaciju.

Ujutro, kad sam odlazio, uđe sestra i ostavi kuvertu s mojim imenom.

Otvorim je a u njoj pismo od Dana, koji je znači ipak dobro, i koji je napisao ovo:

Dragi Forreste, Oprosti što se nismo vidjeli prije mog odlaska, ali nije bilo vremena. Liječnici su iznenada odlučili i odveli me. Zamolio sam ih da mi daju vremena da ti napišem .. ovo pismo, budući da si bio tako

ljubazan prema meni

\ ,,'; dok sam bio ovdje.

Forreste, osjećam da te čeka neka važna promjena u životu ili događaj koji će te pokrenuti u drugom smjeru. Moraš iskoristiti tu

priliku i ne dopustiti da ti promakne.

Kad opet razmišljam, ima nešto u tvojim

očima, sićušna iskrica koja se kadšto zažari, uglavnom kad se smiješiš, i mislim da sam u tim rijetkim prilikama bio svjedokom , geneze naše sposobnosti da kao ljudi mislimo, stvaramo i postojimo.

Ovaj rat nije za tebe, stari moj - ni za mene - i ja , sam ga se riješio, a siguran sam da ćeš ga se i ti uskoro ti- ':. Ki ješiti. Najvažnije je pitanje, što ćeš učiniti? Ne mislim da si idiot. Možda prema rezultatima testova ili procjeni budala pripadaš u stanovitu kategoriju, ali sam, Forreste, vidio kako u dubini tvojeg uma sjaji ta blistava iskra znatiželje. Prepusti se životnoj plimi, prijatelju, i dok te nosi, iskoristi je, koprcaj se u virovima, izbjegavaj naplavljena stabla i nikad se ne predaj - nikad. Forreste, dobar si ti momak i imaš veliko srce.

Tvoj prijatelj,

DAN

Pročito sam Danovo pismo deset il dvajst puta al ima u njemu stvari koje ne razumijem. Odnosno, mislim da shvaćam što hoće reć, al ima rečenica i rječi koje ne kužim. Sutra ujutro pukovnik Gooch uđe i veli da moramo krenut, prvo u Saigon po novu uniformu koju je noćas šivalo dvajst žutih, a tad ravno u Sjedinjene Države. Pokažem mu Danovo pismo da nek mi ga rastumači. Pukovnik Gooch ga na brzinu pročita, vrati mi ga i veli: - Pa, Gump, meni se čini da ti hoće reć da nek slučajno nešto ne zasereš kad ti Predsjednik pribode orden.

OSMO POGLAVLJE

Letimo visoko iznad Tihog oceana. Pukovnik Gooch mi govori kako ću bit velki heroj kad se vratim u Ameriku, da će narod priređivat parade i da si neću moći sam platit piće jerbo će me svi htjet častit. Da će me vojska tražit da obilazim zemlju i nagovaram dobrovoljce da nek se prijave i da prodajem obveznice i ostalo i da će me dočekivat "ko kralja". I nije se prevario.

Kad smo sletili na aerodrom u San Franciscu, dočeka nas gomila ljudi i čeka da siđem s avijona. Nose transparente i zastave i tako to. Pukovnik Gooch pogleda kroz prozor avijona i iznenadi se kad ne ugleda vojni orkestar. Al se pokaže daje ona gomila ljudi dovoljna za doček.

Kad smo izašli iz avijona, prvo nam oni ljudi počnu nešto dobacivat, a tad neko velikim paradajzom zgodi pukovnika Goocha u lice. I tad se provali pakao. I policajci su tamo, al se rulja probila kroz njih i potrčala k nama.

Viču i urlaju svakakve ružne stvari, ima ih okolo dvje tisuće, bradatih i dlakavih, najstrašniji prizor koji sam vidio posije onog kad je Bubba ubijen u rižinom polju.

Pukovnik Gooch probava dostojanstveno očistit paradajz s lica, al ja mislim, k vragu sve, brojčano su nadmoćni tisuću prema jedan, a nemam ni oružja. I fino potprašim pete.

Ona rulja jedva dočeka da može nekog ganjat jerbo svi okrenu trčat za menom, baš ko kad sam bio mali, i vikat, urlat i mahat natpisima. Pretrčo sam cjelu pistu gore-dolje, sve do terminala, i još sam se više prepo nego kad su me one kukuruzne grornade iz Nebraske ganjale po Orange Bowlu. Konačno utrčim u zahod, čučnem na školjku i zatvorim vrata.

Sjedio sam tamo sat i pol dok nisam bio siguran da su odustali i otišli doma.

Izađem iz zahoda i odem u predvorje, a tamo je pukovnik Gooch, okružen odredom vojne i obične policije. Jako je potišten, al se razvedri kad me ugleda. - Hajde, Gump! - reče. - Čeka nas avijon za Washington.

U avijonu za Washington ima i civila i pukovnik Gooch i ja sjednemo u prednji dio avijona. Još nismo ni odletjeli a svi ljudi okolo nas ustanu i premjeste se u stražnji dio avijona. Pitam pukovnika Goocha zašto, a on veli da sigurno čudno mirišemo il tako nešto. Veli mi da nek me to ne brine, da će bit bolje u Washingtonu. Nadam se da hoće, jerbo čak i kreten ko ja vidi da dosad nije bilo kako je pukovnik reko da će bit.

Kad je avijon došao u Washington skoro sam puknuo od uzbuđenja! Kroz prozor se vidi spomenik Washingtonu i Kapitol i ostalo, što sam samo vidio na slikama a tu su uživo, ko kiša. Vojska je poslala auto po nas.

Odvezli su nas u stvarno fin hotel, s liftovima i tako to i ljudima koji umjesto vas vuku vašu prtljagu. Dotad nisam bio u liftu.

Kad smo se smjestili, dođe pukovnik Gooch i veli da nek idemo na piće u nekakvi bar u kojem je uvijek puno zgodnih cura. Veli da je tu drukčije nego u Kaliforniji, jerbo su ljudi na istoku civilizirani i tako to. I opet se prevario.

Sjednemo za stol, pukovnik Gooch naruči za mene pivo i nešto za sebe i počne mi govorit kako se sutra moram ponašat na svečanosti kad mi Predsjednik prikvači orden.

Na pol njegove govorancije, priđe nam zgodna cura. Pukovnik Gooch je pogleda i zamoli da nam donese još dvapića jerbo je valjda pomislio da je konobarica. Al ona nas pogleda i veli: -Ne bi ti donjela čašu tople pljuvačke, gnjusobo jedna. - Tad se okrene meni i veli: - Kolko si djece danas pobio, gorilo?

Daklem, vratimo se u hotel i naručimo pivo u sobu gdje pukovnik Gooch svrši svoju priču o tom kako se sutra trebam ponašati.

Sutra ujutro ustanemo ranom zorom i odemo u Bjelu kuću gdje živi Predsjednik. Stvarno lijepa kuća s velikim travnjakom i tako to, skoro velika kao vjećnica u Mobileu. Tamo je puno vojnika koji se rukovaju s menom i vele mi da sam dobar dečko, a tad nastupi vrijeme za orden.

Predsjednik je visok čovak i govori ko da je iz Texasa ili tako nešto.

Skupili su hrpu ljudi koji izgledaju ko sobarice i čistači i tome slično ali su svi vani u tom lijepom ružičnjaku na žarkom suncu.

Nekakvi vojnici počnu čitati neko sranje, svi ko to napeto slušaju, osim mene, a ja umirem od gladi jerbo još nismo doručkovali. Konačno tip svrši i tad mi priđe Predsjednik, izvadi orden iz kutije i pribode na prsa.

Prodrma mi ruku i svi oni ljudi počnu podizati čaše i pljeskati i tako to.

Mislim daje sad gotovo i da se možemo pokupiti, ali Predsjednik još stoji i nekako me čudno gleda. Konačno veli: - Momče, jel to tako zavija u tvom želucu?

Pogledam pukovnika Goocha, ali on koluta očima, pa ja klimnem s glavom i rečem, uh aha, a Predsjednik veli: - Pa momče, idemo si nabaviti nešto za jest!

Krenem za njim i uđemo u malu okruglu sobu i Predsjednik veli tipu obučenom ko konobar da nek nam donese doručak. Sjedimo unutra samo nas dvoje i dok čekamo doručak on me počne ispitivati, recimo jel znam zašto se borimo protiv žutih i tako to, i jel dobro s nama postupaju u vojsci. Ja samo klimatam s glavom i ne prođe dugo on prestane s pitanjima, pa zavlada znate onakva tišina i on veli: - Da gledamo televiziju dok čekamo tvoju hranu?

Opet klimnem s glavom. Predsjednik zapali televizor iza stola i počnemo gledat "Seljačine s Beverlv Hil sa". Predsjednik se odlično zabavlja i veli da to gleda svaki dan i da ga ja nekako podsjećam na Jethra. Posije doručka Predsjednik me upita jel bi htio da mi pokaže kuću, ja rečem može, i krenemo. Kad smo izašli van, svi oni fotografi počnu za nama hodat a tad Predsjednik odluči da nek sjednemo na klupicu pa mi veli: -

Momak, bio si ranjen, što ne? - Ja klimnem s glavom a on veli: - Pogle ovo. - Izvuče košulju i pokaže mi velki ožiljak na truhu od nekakve operacije Pa me upita: - Gdje si ti bio ranjen? - Ja spustim hlače i pokaže mu. Daklem, fotografi dotrče i počnu snimat slike, al dotrči i nekoliko ljudi i odvuku me tamo gdje me čeka pukovnik Gooch.

Tog posljepodneva u hotelu, pukovnik Gooch najedamput bane u moju sobu s nekoliko novina u rukama, bjesan ko ris. Urla na mene, psuje me pa baci novine na moj krevet. I naravno, na prvoj strani ja pokazivam svoje velko dupe a Predsjednik pokaziva svoj ožiljak. U jednim novinama su mi nacrtali crnu masku preko očiju da me ne možem prepoznat, ko na nepristojnim slikama.

Ispod slike je pisalo: "Predsjednik Johnson i ratni heroj u opuštenoj atmosferi ružičnjaka Bijele kuće."

- Gumpe, idijote! - veli pukovnik Gooch. - Kako si mi te* mogo učinit?

Uproprašten sam. S mojom je karijerom svršeno!

- Ne znam - rečem - al trudim se napraviti što treba.

,

Daklem, posije tog opet padnem u nemilost, al nisu još oni digli ruke od mene. Vojska je odlučila da ipak idem na turneju za novačenje i probam nagovoriti dečke da nek se prijave za rat. Pukovnik Gooch je našo nekog da napiše govor koji bi ja trebo održati. Govor je dug i pun rečenica ko: "U doba krize, ništa nije časnije i patriotskije nego

služit svojoj domovini u vojnim snagama" i još puno takvih sranja. Al problem je da nisam mogo govor naučit napamet. Ma vidio sam ja u glavi sve rječi, al kad je to trebalo reć, sve mi se smješalo.

Pukovnik Gooch nije u sebi. Svaki dan mi ne da ić spavat do ponoći, da bi zapamtio govor, al konačno digne ruke u zrak i veli: - Od ovog nikad ništo.

Tad mu nešto sine. - Gump - veli - evo što ćemo. Skratit ću govor pa ćeš morat reći samo nekoliko rečenica. Da vidimo. - Daklem, kratio gaje i kratio i kratio dok konačno nije bio zadovoljan da možem zapamtit govor a da usput ne izgledam ko idijot. Na kraju sam moro samo reć: -

Postanite vojnik i borite se za svoju slobodu.

Naša prva postaja na toj turneji je mali koledž i tamo su novinari i fotografi, a mi smo na pozornici u velikoj dvorani. Pukovnik Gooch ustane i počne držat govor koji sam ja ko trebo držat. Kad je svršio, veli: - A sad, nekoliko rečenica od najnovijeg dobitnika Kongresnog ordena časti, redova prve klase Forresta Gumpa - i da mi znak rukom da nek istupim.

Nekoliko ljudi zaplješće, a kad su prestali, ja se nagnem i rečem: -

Postanite vojnik i borite se za svoju slobodu.

Valjda su očekivali još nešto, al su mi rekli da nek samo to rečem, pa sam osto stajat. Oni gledaju mene, ja gledam njih. Tad neko iz prvog reda dovikne: - Što mislite o ratu? - a ja bubnem prvo što mi je palo na pamet, a to je: - Čisto sranje.

Pukovnik Gooch mi otme mikrafon i povuče me na mjesto, al su svi novinari nešto zapisivali, fotografi slikali slike, a publika je poludila, počeli su skakat i pljeskat. Pukovnik Gooch me pronto izgura van, utrpa u auto i odjurimo iz grada. Pukovnik mi ništo nije reko, samo je mrmljo u bradu i smijuljio se ko luđak.

Sutra ujutro, u hotelu se pripremamo za drugi govor na turneji, kad zazvoni telefon. Za pukovnika Goocha. Onaj ko je bio na drugoj strani jedini govori, a pukovnik samo sluša i puno ponavlja razumijem i svako malo se zapilji u mene. Kad je konačno spustio slušalicu, zagleda se u svoje cipele i veli: - Pa Gump, udesio si nas. Turneja se otkazuje, mene su prekomandirali u meteorološku postaju na Islandu, a ja ne znam, a nije me ni briga, što će se dogoditi s tvojim jadnim dupetom. - Upitam pukovnika Goocha hoćemo si naručiti kokakolu a on se zagleda u mene pa si počne opet mrmljat nešto u bradu i smijuljit se ko luđak.

Posije me pošalju u Fort Dixon i stave u grijачku jedinicu. Cjeli dan i pol noći ubacivam lopatom ugljen u kotlove za grijanje kasarni. Zapovjednik je ljubazan stariji čovjek kojemu se živo za sve fućka. Kad sam došo, veli mi da su mi ostale još samo dvije godine do kraja prije nego me otpuste iz vojske i da nek ne guram nos tamo gdje ne treba i da će sve bit u redu. I to probavam. Puno razmišljam o mami i Bubbi i bizmisu sa šlampama i Jenny Curran na Harvardu, a sa strane si malo igram ping-pong.

Jedan dan u proljeće objese obavjest da će se održat turnir iz ping-ponga i da će pobjednik ić u Washington na vojni turnir. Prijavim se i lako pobijem, jerbo je jedinom tipu koji je nešto znao igrat bumba raznjela prste u ratu pa mu je reket ispado iz ruke.

Drugi tjedan me pošalju u Washington. Turnir se odražava u bolnici Walter Reed, gdje nas mogu doć gledat ranjenici. Prilično lako dobijem prvo kolo, i drugo, al u trećem mi žljeb da nekakvog malca koji mi šalje spin lopte, muči me i mlati me ko vola u kupusu. Vodi me četiri prema dva i čini se da ću zgubit, kad najedamput kog to vidim u kolicima među publikom - poručnika Dana iz bolnice u Danangu!

Među igrama je kratki odmor pa priđem Danu i pogledam ga, a on više nema noge.

- Morali su ih odrezat, Forrest - veli on - al sam inače dobro.

Skinuli su mu i zavoje s lica, pun je strašnih ožiljaka i opekotina od vatre u tenku a iz njega još viri cijev iz boce zakvačene za njegova kolica.

- Kažu da će je tako ostavit - veli Dan - jerbo da mi dobro stoji. Daklem, on se nagne prema meni, pogledne me u oči i veli: -

Forrest, vjerujem da možeš učinit što hoćeš. Gledam te kako igraš i znam da možeš pobjedit tog malca jerbo odlično igraš ping-pong i sudbina ti je bit najbolji.

Klimnem s glavom, dođe vrijeme za igrat i posije tog nisam zgubio bod, odem u finale i osvojim turnir.

Bio sam tamo tri dana pa smo Dan i ja provodili zajedno vrijeme. Voziko sam ga okolo u kolicima, nekad po vrtu na suncu, a navečer bi mu sviro na hramoniki ko Bubbi. Najrađe je pričo, o svemu i svačemu, o povjesti i filozofiji, a jedan dan udari govorit o Einsteinovoj teoriji relativnosti i što ona znači u svemiru. Daklem, uzmem si komad papira i ispišem cjelu formulu, jerbo smo to radili na teoriji svjetlosti na fakultetu. Pogleda što sam napiso pa veli: - Forreste, pun si iznenađenja.

Jedan dan kad sam opet u Fort Dixonu ubacivo ugljen, dođe tip iz Pentagona, pun medalja i s osmjehom od uha do uha, i veli: - Redov Gump, drago mi je da vas možem izvjestit da ste izabrani za člana američkog ping-pong tima da odete u komunističku Kinu i igrate kineski ping-pong. To je posebna čast, jerbo će to bit prvi put u skoro dvajspet godina da naša zemlja ima nekog posla s Kinezima, pa je taj događaj važniji od bezveznog ping-pong meča. To je diplomacija, a i budućnost čovječanstva možda o tom ovisi. Razumijete li o čemu govorim?

Slegnem s ramenima i klimnem s glavom al nešto me počne kopkat. Ja, bjedni idijot, a sad moram brinut za cjelo čovječanstvo.

DEVETO POGLAVLJE

I evo me opet na drugom kraju svijeta, ovaj put u Pekingu u Kini.

Ostali dečki u timu su stvarno simpatični, svakakvih zanimanja, a posebno su ljubazni prema meni. I Kinezi su simpatični i drukčiji su žuti od onih iz Vijetnama. Ko prvo, uredni su i čisti i pristojni. Ko drugo, ne probavaju me ubiti.

Američko ministarstvo vanjskih poslova poslalo je s nama tipa koji nam govori kako da se ponašamo u blizini Kineza, i od svih koje sam sreo, on jedini nije simpatičan. Zapravo je dosadan ko proljev. Zove se gospodin Wilkins. Ima crne tanke brčiče, uvijek nosi akten tašku i pazi jesul mu cipele očišćene, hlače speglane a košulja čista. Kladam se da si izglanca šupak kad ujutro ustane.

Wilkins mi stalno visi na vratu. - Gump - veli on - kad ti se Kinez pokloni, moraš se i ti njemu nakloniti. Gump, moraš si prestat popravljat odjeću pred drugim ljudima. Gump, kakve su ti to mrlje na hlačama? Gump, jedeš ko svinja.

Ta mu je na mjestu. Ti Kinezi jedu s dva mala štapića pa je nemoguće zgurat hranu u zube s njima pa puno hrane svrši na mojim hlačama. Nije se za čuditi da nećete vidjeti puno debelih Kineza. Baš su se već mogli naučiti jest vilicom.

Daklem, odigrali smo puno mečeva protiv Kineza, imaju dobre igrače, al ni mi se ne damo. Navečer nam uvijek nešto organiziraju, da večeramo u restoranu il slušamo koncert. Jedne smo večeri trebali ići u restoran Pekinška patka. Siđem u predvorje, a Wilkins mi veli: - Gump, vraćaj se u sobu i presvlači tu košulju. Izgledaš ko da si se gađo s hranom il nešto takvog. - Odvede me do recepcije i zamoli Kineza koji govori engleski da mi na papir napiše na kineskom da trebam stić u restoran "Pekinška patka" i da nek to dam taksistu.

- Mi ćemo krenut - veli Wilkins. - Daj vozaču cedulju i on će te odvest. -i tako se ja vratim u sobu i obučem novu košulju.

Daklem, nađem taksi ispred hotela i uđem u njega. Potražim cedulju, al dok sam shvatio da sam je sigurno ostavio u zmazanoj košulji, već smo se našli u centru. Taksist se okreće i nešto brblja, valjda pita kamo bi ja, a ja ponavljam Pekinška patka, Pekinška patka, al on diže ruke u zrak i vodi me u obilazak grada.

To potraje jedan sat i da znate, nagledo sam se ljepih zgrada. Konačno ga lupnem po ramenu i kad se okrene ja rečem "Pekinška patka" i počnem lamatat rukama ko patkinim krilima. Kad, ' taksist se veselo

nasmješi, zaklimata s glavom i krene. Svako malo

- se okrene i

pogleda me, a ja zalamatam krilima. Posije jedan sat on se zaustavi, ja pogledam kroz prozor i da znate da me otpeljo na aerodrom!

Daklem, već je bilo kasno a ja bez večere, crkavam od gladi. Prođemo kraj jednog restorana i ja rečem taksisti da nek me pusti van. Dam mu snop njihovog žutog novca kojeg su nam dali, on mi nešto vrati i ode.

Uđem u restoran i sjednem. Ko da sam sletio na mjesec. Dođe jedna gospođa, čudno me pogleda i da mi jelovnik. Nazivi su na kineskom pa jednostavno pokažem prstom četiri il pet jela jerbo jedno će sigurno bit jestivo. Ustvari su sva bila sasvim dobra. Kad sam svršio, platim i izađem na ulicu i probam se vratit u hotel, al sam hodo nekoliko sati, a onda su me pokupili.

Ne snađem se a već sam u zatvoru. Nekakvi velki Kinez koji govori engleski, ispitava me i nudi cigaretama, ko u starim filmovima. Tek su me sutra poslijepodne izvadili iz zatvora. Wilkins je došo u zatvor, razgovaro jedan sat pa su me pustili.

Wilkinsu para izlazi na uši. - Gump, shvaćaš li ti da oni misle da si špijun?

- reče. - Znaš li ti kako se to može odrazit na sve ovo? Jesi ti lud?

Zaustim da rečem "Ne, ja sam idijot", al odustanem. Daklem, posije tog gospodin Wilkins kupi velki balon kod uličara i sveže ga za gumb na mojoj košulji da može znat gdje sam "u svakom trenutku". A pričvrstio je i cedulju na moj kaput na kojoj je pisalo tko sam i u kojem sam hotelu.

Osjeću sam se ko budala.

Jedan dan nas utrpaju u autobus i odvezu daleko do velke rjeke. Tamo stoji puno Kineza, službeno izgledaju i tako to, a razlog, ne prođe dugo i saznamo, je da je tamo glavni Kinez, Predsjednik Mao.

Predsjednik Mao je debeli tip sličan Budi. Skinuo je svoju pidžajamu i sad je u kupaćim gaćama. Kažu nam da će Predsjednik Mao, u dobi od osamdeset godina, sam preplivat rjeku a da mi to trebamo gledat.

Daklem Predsjednik Mao ugazi u vodu i počne plivat, narod podigne čaše i svi drugi Kinezi počnu veselo cvrkutat. Prepliva pol rjeke, prestane plivat i mahne nam rukom. Mi odmahnemo njemu.

Za jednu minutu, on mahne opet, a mi odmahnemo njemu.

Ne prođe dugo Predsjednik Mao mahne treći put i svima sine da on ne maše nego se utaplja!

Kad je to govno palo u ventilator konačno sam vidio što su to "kineske vatrogasne vježbe". Ljudi poskakali u vodu, čamci jure s druge strane rjeke, a na obali svi viču, poskakivaju gore-dolje i drapaju se s rukama po glavi. Mislim ja, sad je bilo dosta, jerbo sam vidio gdje je otišo pod vodu, skinem cipele i skočim u rjeku. Pretekнем sve plivajuće Kineze i stignem tamo gdje je potonuo Predsjednik Mao. Čamac kruži okolo tog mjesta i ljudi se nagnuli

preko ruba ko da će nešto vidjet, a to je malo bedasto s njihove strane jerbo je boja rjeke ko kanalizacija kod nas.

Daklem, zaronim tri il četiri puta i naravno naletim na staru budalu kako pluta ispod vode. Izvučem ga, nekakvi ga Kinezi dohvate, bace u čamac i odveslaju. Nisu se sjetili mene povest, pa sam moro sam plivat natrag.

Kad sam se vratio na obalu, svi ljudi skaču gore-dolje od sreće, plaču i udaraju me po leđima, pa me podignu i na ramenima odnesu do autobusa. Al kad smo krenuli, Wilkins mi priđe i odmahne s glavom. -

Vole jedan - veli - zar ne shvaćaš da bi za Sjedinjene Države bilo najbolje da nek se pustilo da se taj seronja utopi! Ti si nam, Gump, upropastio životnu priliku.

Daklem, i opet sam zabrljo. Ne znam. A ja se samo trudim učinit što treba.

Pri kraju smo s ping-pongom i više ne znam tko pobjeđuje a tko gubi. Al sam u međuvremenu, jerbo sam izvuko Predsjednika Maoa iz rjeke, posto narodni heroj za Kineze.

- Gump - veli Wilkins - tvoja glupost ko da se pretvorila u prednost.

Dobio sam obavjest da bi kineski izaslanik želio počet pregovore o mogućnosti da opet uspostave strane odnose s nama. Osim toga, Kinezi ti žele priredit velku paradu kroz centar Pekinga pa očekujem da mi se pristojno ponašaš.

I dva dana posije odrežu paradu. Imalo se što za vidjet. Na ulicama milijarda Kineza, mašu mi i klanjaju se i tako to dok sam prolazio. Parada je trebala svršit u Kumingtangu, nekakvoj kineskoj prijesnojpicu, a tamo će mi se lično zahvalit Predsjednik Mao.

Predsjednik je osušen i sretan da me vidi. Prostrli su velki stol za ručak i mene posjeli do Predsjednika. Usred ručka, on mi se nagne i

veli: -

Čujem da ste bili u Vijetnamu. Smijem li vas pitat što mislite o ratu? -

Prevodilac mi to prevede, ja se malo zamislim, al tad si mislim, k vragu sve, ako ne želi znat ne treba pitat pa rečem: - Mislim da je to čisto sranje.

Prevoditelj mu prevede, Predsjednik Mao me čudno pogleda, al tad mu oči zasjaju, razvuče usta i počne mi drmat ruku i klimatat s glavom ko lutka s federom u vratu. Ljudi na to dignu čaše i posije ta slika bude objavljena u američkim novinama. Al nikom nisam nikad reko što sam mu to reko da se on tako slatko smijo.

Kad smo odlazili, ispred hotela skupi se puno naroda koji nam je pljesko i klico. Pogledam, a među njima je i jedna mama Kineskinja s malim dečkićem na ramenima, pravim mongoloidnim idijotom - mali gleda na križ, plazi jezik, slini i brblja ko svi takvi idijoti. Daklem, nisam se mogo suzdržat. Gospodin Wilkins nam je zabranio razgovarat s nekakvim Kinezom dok nam on to ne odobri, al ja odem do njih. U džepu imam nekoliko ping-pong loptica, izvadim jednu, uzmem olovku, napišem X na njoj i dam je malom. On je odma potrpa u usta, al kad se to sredilo, rukom me šćapi za prste. A tad se nasmješi od uha do uha, i u očima njegove mame vidim suze. Ona počne nešto brbljat a prevoditelj mi veli da se mali prvi put u životu nasmješio. Mislim da bi joj još svašta mogo reć, al nemamo vremena.

Daklem, okrenem se i krenem, a mali baci ping-pong lopticu i ona se odbije ravno od moje glave. Srećković kakav jesam, neko to usliko i, naravno, to je svršilo u novinama. "Mladi Kinez iskazuje mržnju prema američkim kapitalistima", pisalo je u popratnom tekstu.

Daklem, priđe Wilkins i odvuče me i još se nisam ni snašo a već smo visoko u avijonu. Njegove zadnje rječi prije sljetanja u Washingtonu bile su: - Pa, Gump, valjda znaš za kineski običaj: kad Kinezu spasiš život, odgovoran si za njega do smrti. - Sjedi kraj mene u avijonu i bezobrazno se smješka. Baš su nam rekli da nek se ne ustajemo i

da nek svežemo pojas. Daklem, ja ga pogledam i ispustim prdac života. Zazvečo je ko motorna pila. Wilkinsu oči skoče na vrh glave, reče, arggggh! i počne mahat pred nosom i odvezivat pojas.

Ljepa stjuardesa dotrči vidjet kakva je to strka. Wilkins kašlje, guši se, i najedamput sad ja počnem mahat rukom ispred nosa, prstom pokazivat u Wilkinsa i vikat: - Nek neko otvori prozor - i sve tako. Gospodin Wilkins se zajapuri, počne protestirat i pokazivat prstom na mene, al se stjuardesa nasmješi i vrati na svoje mjesto.

Kad je presto frštat, gospodin Wilkins si popravi kragnu i veli mi tiho:

-

Gump, to je bilo jako nepristojno, da znaš. - Al ja se samo nacerim i okrenem glavu.

Opet su me poslali u Fort Dix, al me nisu vratili u jedinicu za grijanje nego mi rekli da me ranije puštaju iz vojske i tako za dan--dva odem.

Dali su mi malo novca za put do kuće a imam i nekoliko svojih dolara.

Sad moram odlučit što ću.

Znam da bi moro krenut doma mami jerbo je u ubogici i tako to. A moro bi počet s odgojem onih šlampa i počet nešto sa životom, al mi se po glavi stalno mota Jenny Curran na harvardskom sveučilištu. Sjednem u autobus za željeznički kolodvor i cjelim putem razmišljam što bi trebo napraviti. Al kad sam trebo kupit kartu, zatražim kartu za Boston. Ima situacija kad ne možeš dozvolit da nek ti ispravne stvari stoje na putu.

DESETO POGLAVLJE

IM isam imo adresu od Jenny osim poštanskog pretinca, al sam imo njeno pismo s nazivom kluba za koji je napisala da svira u njemu sa svojim bendom, "Polupanim jajima". Naziv kluba je bio Hodaddy. Pokušo sam pješice otić tamo s kolodvora, ali sam se nekoliko puta izgubio, pa sam na kraju sjeo u taksi. Bilo je posljepodne i klub je bio pust osim nekoliko pijanaca i centimetar piva na podu od sinoć. Al za barom je bio nekakvi tip i veli da će Jenny i ostali doć oko devet sati. Pitam možem li pričekat i on veli, naravno, pa sjednem i pričekam pet il šest sati da nek malo odmorim noge.

Daklem, klub se počne punit ljudima koji su više-manje izgledali ko studenti, al su bili obučeni ko maškare. Svi su imali na sebi zmazane traperice i majice, dečki su imali bradu i naočale i tako to, a cure kosu koja je izgledala ko da će iz nje svakog časa zletit ptica. Ne prođe dugo a izađe grupa na pozornicu i počnu se uštímavat - tri il četri dečka s velikim električnim aparatima koje počnu uštekavat. To je daleko od onog što smo svirali u mom koledžu. A i ne vidim nigdje Jenny Curran.

Kad su namjestili tu električku, počnu svirat i da znate - bili su glasni!

Počela su se palit i gasit svakakva obojena svjetla, a glazba je bila ko da uzljeće avijon. Al rulji se to sviđalo i kad su svršili, svi su vikali i pljeskali.

A tad reflektor osvjetli kut pozornice i pojavi Seona-Jenny!

Promjenila se. Ko prvo, ima kosu do dupeta i nosi sunčane naočale unutra, po noći! Obučena je u traperice i košulju s tolko šljokica da izgleda ko telefonska centrala. Bend opet zasvira i Jenny počne pjevat.

Zgrabila je mikrafon i zaplesala po pozornici, skače gore-dolje, maše rukama i nabacuje kosu. Probavam razumjet rječi pjesme, al je glazba preglasna, jerbo udaraju po bubnjevima, lupaju po klaviru, gnječe gitare, činilo se da će se krov srušit. Pitam se, koji je to vrag?

Ne prođe dugo a oni si uzmu odmor a ja se probam probit kroz vrata za iza pozornice. Al tamo stoji nekakvi tip i veli da ne možem nutra. Kad sam se vraćo na mjesto, vidim svi bulje u moju uniformu. - Jel ti to kazališni kostim il što? - veli jedan, a drugi: -Pretjero si! - a treći: - Jel on to ozbiljno?

Opet se osjećam ko idijot pa izađem prošetat, mislim malo ću doć k sebi.

Mora da sam hodo pol sata, a kad se vratim nađem dugački red ljudi koji čekaju na ulaz. Odem do tipa na ulazu i probam mu objasnit da su mi stvari unutra al mi on veli da nek stanem u red. Stajo sam u redu jedan sat i slušo glazbu iznutra i da znate, zvučala je malo bolje tako na daljinu.

Daklem, popne mi se na vrh glave to čekanje i odem do stražnjeg ulaza u klub. Bilo je nekoliko malih stepenica, ja sjednem i zagledam se u štakore koji su se ganjali po smeću. Imo sam hramoniku u džepu pa da mi brže prođe vrijeme ja je izvadim i počnem sviruckat. I tu se čula glazba od Jennyna benda pa sam ih ne prođe dugo počeo pratit, onako u terci da se uklopim u njihovu svirku. Ne znam kolko nije trebalo al sam brzo počeo improvizirat, u c duru, i da znate, ta njihova glazba nije opće bila loša za svirat, ako je niste morali slušat.

Najedamput se iza mene otvore vrata i na njima se pojavi Jenny. Opet su imali odmor, al ja nisam mario nego sam nastavio svirat.

- Tko je to tamo? - veli ona.

- Ja - rečem, al u uličici je tamno pa ona proviri kroz vrata i veli; - Tko svira tu hramoniku?

Ustanem, malo nije neugodno zbog radi odjeće, al rečem: -Ja sam.

Forrest.

- Tko? - veli ona.

- Forrest.

- Forrest? Forrest Gump! - i ona najedamput potrči i baci mi se u naručje.

Jenny i ja odemo iza pozornice i počnemo pričat sve što nam se dogodilo od prošli put a tad ona ode opet svirat. Nije baš prekinula studij, nego su je bacili van kad su je jedne noći našli u dečkovoj sobi. U tim danima to se kažnjavalo izbacivanjem. Bendžist je rade pobjego u Kanadu nego da ide u rat, pa se njihova grupa raspala. Jenny je malo bila u Kaliforniji, nosila cvjeće u kosi, al je rekla da su ti ljudi uvrnuti i stalno drogirani.

Tamo je upoznala nekog tipa i došla s njim u Boston, išli su na demonstracije za mir i tako to, al je ispalo da je peder, pa je prekinula s njim i počela hodat sa silno ozbiljnim pacifistom koji je izrađivo bumbe i ostalo i dizo kuće u zrak. Ni to nije išlo, pa se spetljala s tipom koji predaje na Harvardu, al je ispalo da je oženjen. Pa je izlazila s tipom koji joj se činio stvarno fin, al su ih jedan dan oboje uhapsili zbog radi krađe u dućanu pa je zaključila da je vrijeme da se sredi.

Pridružila se "Polupanim jajima", počeli su svirat novu glazbu i postali jako popularni u Bostonu, a drugi tjedan čak idu u New York snimit demon snimku. Viđava se s tipom koji studira na Harvardu filozofiju, al veli da posije koncerta možem doć i prespavat kod njih. Razočaran sam da si je nabavila dečka, al nemam gdje bit pa odem kod njih.

Njezin se dečko zove Rudolph. Sitan tip od pedeset kila, kosa mu je ko partviš, a okolo vrata mu visi puno ogrlica. Sjedi na podu i meditira ko guru.

- Rudolph - veli Jenny - ovo je Forrest. Moj prijatelj odozdoma, ostat će malo kod nas.

Rudolph ne veli ništ, samo mahne rukom ko Papa kad blagoslivlja.

Jenny ima samo jedan krevet, al mi na podu složi prostiraljku i tamo sam spavo. Nije bilo gore od kreveta na kojima sam spavo u vojsci, a od nekih i puno bolje.

Sutra ujutro ustanem a Rudolph još sjedi na sredini sobe i meditira.

Jenny mi složi doručak i ostavimo Rudolpha da nek sjedi tamo a ona me provede po Cambridgeu. Prvo mi veli da si moram nabavit drugu odjeću jerbo tu ljudi to ne razumiju i mislit će da ih zezam. Odemo na sajmište i kupim si radnički kombinezon i vindjaknu, odma se presvučeni, a uniformu metnem u papirnu vrećicu.

Hodamo okolo po harvardskom sveučilištu i na koga Jenny naleti nego baš na onog oženjenog profisora s kojim je hodala! Ostali su prijatelji, iako ga ona u povjerenju naziva "izopačeni govнар". Zove se doktor Quackenbush.

Daklem, sav je uzbuđen jerbo drugi tjedan počinje predavat novi kolegij kojeg je sam zmislio. Zove se "Uloga idijota u svjetskoj književnosti".

Ja načulim uha i rečem da to zvuči prilično zanimljivo a on će: - Pa, Forrest, pridružite nam se. Možda će vam se svidjet.

Jenny nas čudno pogleda, al ništo ne reče. Vratimo se u stan a Rudolph još čuči sam na podu. U kuhinji tiho najtiše upitam Jenny hoće li Rudolph progovoriti a ona mi veli da hoće - prije il kasnije.

To posljepodne Jenny me odvede da nek se upoznam s ostalim članovima benda, veli im da božanski sviram usnu hramoniku i predloži da nek se tu večer ubacim. Jedan među njima me upita što najviše volim svirati, ja rečem Dbcie, a on veli da ne vjeruje svojim

uhima. Jenny se umješa i veli: - Nema veze, bit će odličan kad se navikne na našu glazbu.

I tako sam te večeri sviro s njima i svi su se složili da sam se dobro uklopio. Jako mi je lijepo sjedit i gledat Jenny pjevat i bacat se po pozornici.

Drugi ponedjeljak odlučim otić na predavanja doktora Quackenbusha

"Uloga idijota u svjetskoj književnosti". Od samog naziva osjećam se važan.

- Danas -veli doktor Ouackenbush studentima - imamo gosta koji će s vremena na vrijeme kontrolirat naša predavanja. Molim vas jedan srdačan pozdrav za gospodina Forresta Gumpa. - Svi se okrenu, poglednu me, ja im mahnem i nastava počne.

- Idijot - veli doktor Ouackenbush - godinama igra važnu ulogu u povjesti književnosti. Valjda ste svi čuli za selsku ludu, obično nekakvog zaostalog čovjeka koji živi negdje u zabiti i često je predmet prezira i poruge.

Kasnije je posto običaj da plemstvo u svojoj blizini ima dvorske lude, osobe koje bi zabavljale plemiće. Često bi ta osoba bila pravi idijot ili kreten, a nekad samo klaun ili komičar.

I sve tako prilično dugo i postane mi bistro da idijoti nisu beskorisni ljudi, nego su tu sa svrhom, nešto ko što je reko Dan, a svrha im je da nasmijavaju ljude. I to je nešto.

- Svrha luda za većinu pisaca - veli doktor Ouackenbush -je poslužiti se double entendreom, što im omogućava da luda pravi budalu od sebe, al u isto vrijeme dopušta čitateljima da otkriju šire značenje ludosti.

Povremeno bi velki pisac ko Shakespeare dopustio ludi da napravi magarca iz jednog od važnijih likova i tako prosvjedi čitatelja.

Tu se zbunim. Al to nije novost za mene. Daklem, gospodin Ouackenbush veli da će pokazat to o čemu je govorio na primjeru scene iz drame "Kralj Lear", u kojoj sudjeluju luda i prurušeni luđak i ludi kralj.

Veli tipu po imenu Elmer Harrington III. da igra ulogu ludog Tome, a djevojci Lucil e da nek igra ludu. Nekakvi tip Horace i još nekako glumit će starog ludog kralja Leara. A tad veli: - Forrest, zašto ti ne bi odigro ulogu Gloucesteru?

Gospodin Ouackenbush veli da će nabavit kazališne rekvizite iz odjeka za dramu, al da si moramo sami napraviti kostime pa će sve bit "realističnije". A ja si mislim, kako sam se uvalio u ovo ni sam ne znam.

U međuvremenu, nešto se događa i s našim bendom, "Polupanim jajima". Doleti nas poslušati tip iz New Yarka i veli da nek dođemo u studiju i snimimo demon snimku. Svi pošasave od uzbuđenja, i Jenny Curran pošasavi, i ja, naravno. Tip iz New Yarka zove se gospodin Feeblestein. Veli da ako sve bude u redu, mogli bi postat najveća senzacija posije izuma noćnog bejzbola. Gospodin Feeblestein veli da samo moramo potpisati komad papira i početi se bogatiti.

George, onaj koji svira orgulje, uči me malo svirati, a Mose, bubnjar, malo mi da lupati po bubnjevima. Zabavno je to, učiti sve te instrumente i moju hramoniku. Svaki dan malo vježbam, a navečer sviram u klubu Hodaddy.

Jedno poslijepodne dođem s nastave a Jenny sjedi sama sa sobom na kauču. Pitam je gdje je Rudolph, a ona veli da je "zbrisao". Pitam je zašto, a ona veli: - Jerbo je seronja i ništarija ko i drugi. - Ja rečem: - A da odemo van i kupimo si večeru i razgovaramo o tome?

Naravno, priča više-manje ona, odnosno sike na muškarce. Veli da smo svi "ljene, neodgovorne, sebične, lažljive ništarije". -I tako neko vrijeme pa se rasplače. Ja rečem: - Joj, Jenny, nemoj. Nije to ništa.

Taj Rudolph nije bio za tebe, samo je čučo na podu i tako to. - A ona veli: - Da, Forrest, valjda imaš pravo. Ocu doma. -i odemo doma.

Kad smo stigli doma, Jenny počne skidat odjeću. Skine se u gaćice, a ja samo sjedim na kauču i pravim se da ništa ne vidim, al ona se postavi ispred mene i veli: - Forrest, oću da nek me pojebeš.

Daklem, skoro sam se prevalio s kreveta! Sjedim i blejim u nju. Ona sjedne kraj mene i počne nešto prtljat okolo mojih hlača, i nisam se ni snašo a ona mi nekako skine košulju i počne me grlit i ljubiti i tako to.

Prvo mi je to bilo malo čudno, to što radi. Naravno, stalno sam sanjo o tome, al nisam očekivo da će to tako bit. Al me tad valjda nešto spopadne i nije bilo važno što sam očekivo, jerbo smo se počeli valjat po kauču skoro goli. Jenny skine moje gaćice, oči joj se nekako rašire i veli: - Ohoho! Vidi što sam našla! - Dohvati me baš ko onda gospođica French, al Jenny nije ništa govorila o tome da nek sklopim oči pa i nisam.

Daklem, svašta smo radili to posljepodne o čemu nisam sanjo ni u najluđim sanjarijama. Jenny mi je pokazala stvari kojih se nikad sam ne bi sjetio - sa strane, na križ, naglavačke, po duljini, po psećki, po stojećki, po sjedećki, pa nagnuti naprijed, pa nagnuti otraga, ondak odostraga, pa opet unutra-van i van-unutra, jedino nismo probali odvojeno! Valjali smo se po cjeloj sobi i odvaljali u kuhinju - udarali u namještaj, sve prevrnuli, strgali zastore, zgužvali tepih, čak slučajno zapalili televizor. Našli smo se i na sudoperu al me ne pitajte kako. Kad smo konačno svršili, Jenny je ostala ležat pa me pogleda i veli: - K vragu, Forrest, gdje si dosad bio?

-Tu negdje-rečem ja.

Naravno, posije tog se odnos mene i Jenny

promjenio. Počeli smo spavat zajedno u istom krevetu, što mi je prvo bilo nekako čudno, al sam se brzo naviko. Kad bi svirali u klubu Hodaddy, Jenny bi svako malo prošla kraj mene i smrsila mi kosu il

me pogladila otraga po vratu. Sve se najedamput promjenilo - ko da mi je život tek počeo a ja posto najsretniji čovjek na svjetu.

JEDANAESTO POGLAVLJE

Dođe dan kad smo trebali odglumit našu malu predstavu u razredu profisora Quackenbusha na Harvardu. Scena koju trebamo izvest je ona kad kralj Lear i njegova luda odu na pustopoljinu, a to je nešto ko močvara il polje u Mobileu, al se digne strašna oluja i svi se sklone u kućerak pod nazivom "čatrlja".

U toj čatrlji je tip po imenu ludi Tom o'Bedlam, a to je ustvari lik Edgar prerušen u luđaka, jerbo ga je zajebo njegov brat, koji je kopile. I kralj je već potpuno šenuo, Edgar se isto pretvara da je lud, a i luda se, naravno, ponaša ko luđak. Ja glumim Gloucestera, Edgarovog oca i jedini sam koji se ne pretvaram među tim folirantima.

Profisor Quackenbush popalio je velki pokrivač il nešto slično čatrlji i nekakvi stroj da proizvodi zvuk ko oluja, velki ventilator s kvačicama koje drže komadiće papira. Daklem, dolazi Elmer Harrington III. ko kralj Lear, obučen u vreću od krumpira i s cjediljkom na glavi. Cura koja treba igrat ludu našla je negdje kostim lude, kapicu sa zvončićima i cipele svinute naprjed ko arapske. Tip koji glumi Toma našo si je periku u stilu Beatlesa, odjeću sa smetlišta i namazo si lice blatom. Svi su ovo shvatili jako ozbiljno.

Ja izgledam najbolje od svih jerbo si je Jenny dala truda i sašila mi kostim od plahte i jastučnice koju nosim ko pelenu a sašila mi je i ogrtač od stolnjaka, baš ko Supermanov.

Daklem, profisor Quackenbush navije stroj za vjetar i veli da nek počnemo od dvanajste strane gdje ludi Tom priča svoju tužnu priču - Tko će dati nešto ubogom Tomu? Njega je kleti đavo vodio kroz oganj i vatru - veli Tom.

A kralj Lear kaže: - Što? Zar su ga do ovog jada dovele kćeri mu? Zar ništa nisi mogo spasit? Zar si sve im dao?

A luda veli: - Ne, sačuvao je pokrivač, u" bi se svi sad sramili.

To sranje tako traje neko vrijeme, a tad luda kaže: - Ova hladna noć će nas sve pretvorit u lude i luđake.

U tome luda ima pravo.

Negdje tu bi ja trebo uć u čatrlju s bakljom koju je profisor Quackenbush posudio od odjeka za dramu. Luda vikne: - Pogledajte! Ide živa vatra! -

profisor Quackenbush upali moju baklju i ja priđem čatrlji.

- To je kleti đavo Flibbertigibbet - veli Tom o'Bedlam.

- Tko si ? - upita kralj. . A ja rečem: - Koji ste vi? Kako vam je ime?

Ludi Tom veli da je on "ubogi Tom koji jede žabu plivačicu, krastaču, glavočinu, guštera i šturca" - i sve takve gluposti, a tad bi ja ko trebo prepoznat kralja i reć: - Što! Zar vaša milost nema boljeg društva?

A ludi Tom odgovori: - Vladar tmine jest plemić pravi, Modo se i Mahu zove.

Onaj vjetar već jako puše, a profisor Quackenbush valjda nije uzeo u obzir kad je gradio tu čatrlju da sam ja visok metar devedesetpet jerbo vrh moje baklje udara po stropu.

Ludi Tom je trebo reć: - Bijednom Tomu je hladno - al umjesto tog veli: -

Pazi s tom bakljom!

Pogledam u knjigu da vidim otkud mu taj stih a Elmer Harrington III. mi veli: - Pazi na tu baklju, idijote! - a ja mu odgovorim: - E da nek

znaš, prvi put u životu nisam ja idijot - nego ti! - A tad najedamput krov čatrlje zahvati vatra, padne na periku ludog Toma i zapali i nju.

- Isključite taj prokleti vjetar! - neko vikne, al je prekasno. Sve gori!

Ludi Tom urla i dreči, kralj Lear skine cjediljku s glave i nabije je ludom Tomu na glavu da nek zgasi vatru. Svi skaču, guše se, kašlju i psavaju, a cura koja glumi ludu počne histerizirat i vristat i plakat: - Svi ćemo stradati! - Nekoliko trenutaka čini se da će tako i biti.

Okrenem se iza sebe, kad k vragu - i moj se plašt zapalio, pa vorim prozor, zgrabim ludu okolo struka i skočimo van. Bili smo samo na drugom katu i nekakvo je grmlje ublažilo naše padanje, al je bilo i vrijeme ručka i puno je ljudi hodalo po livadi. Sletimo među njih, nagoreni a iz nas se dimi.

Kroz otvoreni prozor razreda kulja crni dim. Najedamput se na njemu pokaže profesor Quackenbush, nagne se i pogleda okolo, zaprijeti mi šakom, lica garava od čađi.

- Gumpe, jebeni idijote, budalo jedna! Platit ćeš mi za to! - vikne.

Luda plazi po zemlji, tuli, krši ruke, al je inače dobro, samo je malo oprljena, pa ja podbrusim pete, jurnem preko travnjaka kol-ko me noge nose, plašt još gori i za menom se vuče dim. Zaustavio sam se tek kad sam stigo doma. Jenny me upita: - O, Forrest, kako je bilo? Sigurno si bio super! - A tad me čudno pogleda. -Hej, jel to nešto gori? - upita.

- Duga je to priča - rečem ja.

Daklem, posije tog nisam više pohađo predavanja iz predmeta "Uloga idijota u svjetskoj književnosti", jerbo sam dosta vidio. Al svake večeri ja i Jenny sviramo s "Polupanim jajima", čitav dan vodimo ljubav, šetamo i jedemo na obali rjeke Charles i ko u raj sam. Jenny je napisala nježnu baladu "Budi mi žestok i tvrd" u kojoj imam solo od pet minuta na harmonici. Proljeće i ljeto su bili divni. Bili smo u New Yarku i snimili pjesme za gospodina Feeblesteina, i

on nas pozove posije nekoliko tjedana i veli da ćemo snimit ploču. Ne prođe dugo i počnu nas svi pozivat da nek nastupamo u njihovom gradu, pa si od novca koji smo dobili od Feeblesteina kupimo velki autobus s krevetima i ostalim i za-putimo na turneju.

Bilo je tu još nešto važno što je odigralo velku ulogu u mom životu.

Jedne večeri kad smo odsvirali prvi dio u klubu Hodaddy, Mose, bubnjar

"Polupanih jaja", povuče me na stranu i veli: -

Forreste, fin si momak i tako to, al bi htio da nešto probaš od čeg ćeš još bolje svirat hramoniku.

Upitam što, a Mose veli: - Evo - i da mi malu cigaretu. Rečem mu da ne pušim, al svejedno hvala, a Mose veli: - Forrest, nije to obična cigareta.

U njoj ima nešto za proširit horizonte.

Rečem Moseu da nisam siguran da mi treba proširivat horizonte, al on se nije dao smest. - Probaj - reče. Ja se malo zamislim i zaključim da jedna cigareta nije još nikom loše učinila pa je uzmem.

I da znate, stvarno su mi se proširili horizonti.

Sve se usporilo i postalo jako rozo. Taj drugi dio svirke mi je bio najbolji u životu, ko daje svaka nota bila stoput jača. Mose mi priđe posije i veli: - Forrest, ako misliš daje ovo bilo dobro, probaj popušit jednu dok se ševiš.

I jesam - i nije lagao. Od svog novca sam nakupovo tih trava, kako su ih zvali, i nisam se snašo a već sam pušio i po danu i po noći. Jedino sam posto od tog malo gluplji. Ustanem ujutro, zapalim jednu cigaretu i ležim čitav dan dok ne dođe vrijeme za sviranje. Jenny je malo šutila, jerbo bi i ona povukla koji dim, al mi jedan dan veli: - Forrest, ne misliš da si pretjero s tim sranjem?

- Ne znam - rečem - koliko je to previše? A Jenny veli: - Tolko koliko pušiš je previše.

Al nisam htio prestat. Nekako bi se rješio svih briga koje bi imo, iako ih tad nije bilo puno. Navečer bi za vrijeme odmora otišo na ulaz za umjetnike i gledao u zvjezde. Ako nije bilo zvjezda, svejedno bi gledao u nebo. Jedne večeri izađe Jenny i nađe me kako gledam u kišu.

- Forrest, moraš prestat s tim sranjem - veli ona. - Brinem se za tebe jerbo samo ležiš i sviraš. To nije zdravo. Trebo bi se malo odmorit.

Nemamo više koncerata posije Provincetowna sutra pa sam mislila da bi mogli otić nekud na praznike. Možda u planine.

Klimnem s glavom. Nisam siguran ni da sam čuo što je rekla.

Daklem, sutra u Provincetownu odem na stražnji ulaz zapalit travu.

Sjedim tamo sam sa sobom, gledam svoja posla, kad dođu dvje cure.

Jedna veli: - Hej, nisi ti onaj koji svira usnu hramoniku u "Polupanim jajima"?

Klimnem s glavom a ona mi se samo skljoka u krilo. Ona druga se smijulji i skviči i najedamput skine bluzu. Ova druga podigne suknju i proba mi otkopčat hlače, a ja samo sjedim zaprepašten. Najedamput se otvore vrata i Jenny pozove: - Forrest, vrijeme je... - Zašuti pa veli: -

Sranje - i zalupi vratima.

Ja tad skočim, cura u mom krilu padne na zemlju, a druga počne psovati i tako to. Ja odem unutra, a Jenny je naslonjena na zid i plače. Ja joj priđem al ona veli: - Makni se od mene, govнару! Svi ste vi muškarci isti, ko psi il tako nešto - nemate poštovanja za nikog!

Nikad se nisam tako užasno osjećao. Ne sjećam se što smo svirali te večeri. Kad smo se vraćali doma Jenny je otišla spavati naprijed u

autobus i nije htjela opće s menom razgovarat. Te je noći spavala na trosjedu a sutra ujutro mi veli da je vrijeme da nek si nađem drugi stan.

I tako spakiram onu svoju bjeđu i odem jako sagnute glave. Nisam joj mogo objasniti, ništa. Opet izbačen.

Jenny ode nekud posije tog. Raspitivo sam se, al niko nije znao gdje je.

Mose je reko da se možem uselit kod njega dok ne nađem stan, al sam strašno sam. Jerbo više ne nastupamo, nemam što raditi pa si mislim da je možda vrijeme da se vratim doma viditi mamu, a možda i početi odgajati morske šlampe tamo gdje je živio moj dragi Bubba. Možda nisam stvoren bit zvijezda rock and roll a. Možda sam ipak samo smotani idijot.

Al jedan dan dođe Mose i veli da je bio u baru na uglu i gledao dnevnik kad kog ugleda na televiziji - Jenny Curran!

U Washingtonu je, veli on, u velikim demonstracijama protiv vijetnamskog rata. Mose se čudio što će joj to sranje umjesto dajati tu s nama i da nam donosi novac.

Rečem da moram k njoj a Mose veli: - Vidi jel je možeš vratiti. - Veli da misli da zna gdje bi mogla biti jerbo ima nekakva grupa iz Bostona koja je iznajmila stan u Washingtonu da demonstrira protiv rata.

Spakiram svoju bjeđu, sve što imam, zahvalim Moseu i krenem. Ne znam ocu li se vratiti il neću.

Kad sam došao u Washington, nađem strku. Svuda policija, ljudi viču na ulicama i bacaju svašta ko u uličnim neredima. Policija svako malo zvekne po glavi one koji se nabacivaju i ko da će se situacija odmaknuti kontroli.

Nađem adresu gdje bi mogla biti Jenny, odem tamo, al nikog nema doma. Čeko sam na stepenicama skoro čitav dan, a okolo devet sati

zaustavi se auto, iz njega izađu nekakvi ljudi i Jenny!

Dignem se sa stepenica i krenem prema njoj, al se ona okrene od mene i pobjegne natrag u auto. Oni drugi, dva dečka i cura nisu znali što bi, il tko sam ja, al jedan od njih veli: - Čuj, ja ne bih diro u nju, jako je loše volje. - Upitam zašto a tip me odvuče u stranu i ispriča mi ovo: Jenny je baš izašla iz zatvora. Jučer su je uhapsili, provela je noć u ženskom zatvoru, a danas ujutro, još dok je nisu uspjeli izvuć iz zatvora, oni su joj u zatvoru rekli da možda ima uha u kosi ili nešto takvog jerbo je tako duga i tako to pa su joj obrijali glavu. Jenny je ćelava.

Daklem, sigurno me ne želi vidjet dok je takva, jerbo se vratila u auto i legnula na pod. Ja dopužem na sve četiri da nek sam manji od prozora i rečem: - Jenny, to sam ja, Forrest.

Ona ništo ne govori, a ja se počnem ispričavat zbog radi onog što se dogodilo. Rečem joj da više neću pušit travu, nit ću svirat u bendu zbog radi svih loših iskušenja. Rečem joj i da mi je žao zbog radi kose. Tad otpuzim natrag na stepenice gdje je onaj moj jad od prtljage, zavirim u torbu i nađem staru vojničku kapu, otpuzim opet do auta, nabijem kapu na štap i grunem kroz prozor. Ona je uzme, metne na glavu, izađe iz auta i veli: - Ma daj se diži s poda, mulac, i ulazi u kuću.

Sjedili smo malo i razgovarali, oni su drugi pili i pušili travu, al ja nisam ni jedno ni drugo. Razgovarali su o tom što će sutra za kad su zakazane velke demonstracije kod Kongresa i kad će nekoliko vijetnamskih boraca skinut svoje ordenje i bacit ih na stepenice Kongresa.

Jenny će najedamput: - Znete daje Forrest dobio Kongresni orden za hrabrost? - Svi zamuknu i zagledaju se u mene, pa jedni u druge a jedan veli: - Isuse, pošlo si nam dar Božji!

Daklem, sutra ujutro, Jenny dođe u sobu gdje sam spavo na trosjedu i veli: - Forrest, dođi danas s nama i obuci uniformu. -Kad sam upito zašto, ona veli: - Jerbo ćeš napraviti nešto i zaustavit patnje tamo u

Vijetnamu. -i tako se zavučem u uniformu, a Jenny se brzo vrati s nekakvim lancima koje je kupila u željezari pa veli: - Forrest, zamotaj se u ovo.

Opet upitam zašto, al ona veli: - Ništo ne pitaj, vidjet ćeš posije. Ti želiš da nek sam ja sretna, zar ne?

I tako odemo, Jenny i ostali a ja u uniformi i lancima. Vedar je i sunčan dan, a kad smo došli kod Kapitola nađemo čopor kamera i sve žive policajce na svjetu. Svi skandiraju i viču i poka-zivaju srednji prst policiji.

Nakon nekog vremena ugledam još nekoliko dečki u uniformama na hrpi, a tad počnu jedan po jedan prilaziti koliko su bliže mogli stepenicama Kapitola, skidati ordenje i bacati ga. Neki su u invalidskim kolicima, neki hramaju, a neki nemaju ruke ili noge. Neki su svoje ordene samo bacili na stepenice, al neki su ih pošteno zavitali. Neko me lupne po ramenu i veli daje na meni red. Okrenem se i pogledam Jenny, ona klimne s glavom pa i ja krenem.

Bude nekakva tišina, a tad neko na megafon objavi moje ime i veli da ću baciti Kongresni orden u znak podrške okončanju vijetnamskog rata. Svi kliču i plješću, a drugi ordeni leže na stepenicama. Visoko iznad svega toga, na terasi Kapitola je grupica ljudi, nekoliko policajaca i nekakvi tipovi u odjelima. Daklem, moram učiniti sve što mogu, pa otkvačim orden i zagledam se u njega malo, sjetim se Bubbe i Dana i tako to, i ne znam, nešto me spopadne, al ga moram baciti pa se nagnem natrag i zavitlam orden najjače koliko sam mogao. Za čas se jedan od tipova u odjelu među onima na terasi izvrne na leđa. Nažalost, bacio sam orden predaleko i zviznuo ga u glavu.

Tad se provali nebo i zemlja. Policija pojuri u masu, ljudi počnu svašta vikati, prsne suzavac, i najedamput me zaskoči pet ili šest policajaca i počnu me mlatiti s tim njihovim pendrekima. Dojuri još policajaca i prije nego sam se snašao, imam lisice oko ruke, bace me u maricu i odvedu u zatvor.

U zatvoru sam ostao čitavu noć, a ujutro dođu i odvedu me pred suca.

Već sam tamo bio.

Neko veli sucu da sam optužen zbog radi "tvornog napada opasnim oružjem - ordenom - i pružanja otpora pri uhićenju" i tako to i preda mu komad papira. - Gospodine Gump - veli sudac - shvaćate li da ste kresnuli američkog senatora po glavi vašim ordenom?

Na to ništa nisam reko, al mi se čini da sam ovaj put u velikim govnama.

- Gospodine Gump - veli sudac - ne znam zašto se čovjek vašeg ugleda, čovjek koji je tako dobro služio svojoj zemlji, spetljo s grupom ništarija koji se nabacuju sa svojim ordenjem, al znate što? Uputit ću vas na psihijatrijsko promatranje na trideset dana da vidimo jel mogu oni shvatit zašto ste napravili takvu idi-jotariju.

Vrate me u ćeliju pa me utovare u autobus i otprtmе u duševnu bolnicu St. Elizabeth.

Daklem, konačno sam "sklonjen".

DVANAESTO POGLAVLJE

Ovo je mjesto prava ludnica. Metnuli su me u sobu s tipom po imenu Fred koji je tu već godinu dana. Odma mi počne pričat s kakvim ću se sve tu luđakima morat baktat. Jedan je otrovo šest ljudi, jedan sredio mamu batom za meso. Ima tu raznih munjenih - od ubojica i silovatelja do onih koji kažu da su španjolski kralj il Napoleon. Upitam Freda zašto je on tu, a on veli da je ubio nekog sjekirom, al da će ga brzo pustit.

Drugi dan što sam tu, moram se javit svom psihijatru, doktoru Waltonu.

Ispostavi se da je doktor Walton žensko. Prvo, veli ona, dat će mi kratki test, a tad će me fizički pregledat. Posjedne me za stol i počne mi pokazivat kartone s flekima od tinte i pitat me da što predstavljaju. Ja stalno ponavljam "flekovi od tinte" dok ona nije popizdila i rekla da nek rečem nešto drugo pa sam počo izmišljat. Tad mi da velki test i veli da nek ga rješim. Kad sam svršio, veli mi: - Skinite se.

^ Daklem, s jednom il dvje iznimke, svaki put kad se skinem, nešto mi se loše dogodi, pa joj rečem da rade ne bi. Ona to zapiše pa mi veli da ću se il sam skinut il će pozvat bolničare da mi pomognu. Takav vam je to dogovor bio.

Skinem se, gol sam golcat, ona uđe u sobu, pogledne me od glave do pete i veli: - Vidi, vidi, baš ste krasan primjerak muškog roda!

v Daklem, uzme kvrckat po mom koljenu malim gumenim čekićem ko nekad oni na sveučilištu i bost me po cjelom tjelu. Al mi nije rekla "sagnite se" za što sam zahvaljivo dragom Bogu. Posije mi veli da nek se obučem i vratim u sobu. Na putu do sobe, prođem kraj jedne sobe sa staklenim vratima a unutra sjede il leže djeca, sline, grče se i udaraju po podu šakama. Stajo sam malo tamo i gledo unutra i

silno se sažalim na njih jerbo su me sjetili na davne dane u školi za ostale.

Posije nekoliko dana opet se moram javit doktorici Walton. Kad dođem tamo, ona stoji s dva tipa obučena u doktore i veli da se zovu doktor Duke i doktor Earl, oba iz Nacionalnog instituta za duševno zdravlje. I da ih jako zanima moj slučaj, veli ona.

Doktori Duke i Earl me posjednu i počnu postavljat svakakva pitanja i naizmjenično me kvrcakat čekićem po koljenima. Doktor Duke veli: - Čuj, Forrest, dobili smo tvoje rezultate testova i zanimljivije kako si odlično rješio matematički dio. Pa bi ti dali još testova. - Izvade testove, i daju mi ih rješavat, puno su teži od onog prvog, al mislim da sam ih dobro rješio. Da sam znao što će bit, sve bi zbrljo.

- Forrest - veli doktor Earl - ovo je fenomenalno. Mozak ti je baš ko kompjutor. Ne znam kolko ti služi za mislit, jerbo si zato valjda tu, al nikad nešto slično nisam vidio.

- Znaš, George - veli doktor Duke - ovaj je čovjek stvarno nešto posebno. Nedavno sam radio za NASU i mislim da bi ga morali poslat u Houston na pregled. Traže baš takvog.

Svi doktori gledaju u mene, klimataju s glavama, još me jedamput zveknu po koljenima s čekićem i čini se da opet nekud putujem.

Odvednu me u Houston u Texasu u velkom avijonu u kojem smo samo ja i doktor Duke, put je ugodan samo što su me svezali lancima za sjedalo za ruke i noge.

- Čuj, Forrest - veli doktor Duke - ovako stoje stvari. U govornima si do vrata zbog radi jer si senatora pogodio ordenom. Možeš za to dobit deset godina zatvora. Al ako surađuješ s tim ljudima iz NAŠE, lično ću se pobrinut da nek te puste, dobro?

Klimnem s glavom jerbo znam da moram izać iz zatvora i opet nać Jenny. Fali mi strašno.

U Houstonu sam oko jedan mjesec. Tolko su me pregledavali, testirali i ispitivali ko da ću nastupit u šou Johnnija Carsona.

A neću.

Jedan me dan odvuče u veliku sobu i vele mi što su namislili.

- Gump - kažu - htjeli bi te poslat u raketi u svemir. Ko što je reko doktor Duke, tvoj je mozak ko kompjuter, al bolji. Kad bi ga mogli programirat s pravim stvarima, bio bi silno koristan za američki svemirski program. Što kažeš?

Zamislim se malo pa rečem da moram prvo pitat mamu, al oni izađu s boljim argumentom - recimo deset godina života u ćuzi.

I tako rečem da, a to me obično uvijek uvali u nevolje.

Daklem, zamislili su si da me metnu u svemirski brod i izbace oko zemlje oko milion kilometara. Već su ispucali ljude na Mjesec, al nisu tamo našli ni pasje govno pa sad planiraju let na Mars. Na svu sreću po mene, nije im sad na pameti Mars nego nekakva pripremna misija iz koje će saznat kakvi bi ljudi bili najbolji za put do Marsa.

Osim mene tu su još jedna žena i majmun.

Žena je ćangrizavi babac, majorica Janet Fritch, nekakav prvi američki žena-astronaut, al niko ne zna za nju jerbo je to vojna tajna. Ona je niska ženica a ima frizuru ko da joj je neko nabio zdjelu na glavu i ošišo a ni ne zna što bi sa menom il majmunom.

Majmun i nije loš. To je velka ženka orangutanka po imenu Sue koju su ulovili u džungli Sumatre il tako nešto. Zapravo imaju oni tu puno majmuna i već ih neko vrijeme ispucavaju po svemiru, al kažu da će Sue bit najbolja za taj put jerbo je ženka i bit će mirnija od mužjaka, a to će bit njen treći svemirski let. Kad sam to ćuo, upitam se kako će nas poslat gore kad je jedini iskusni ćlan posade majmun. Da se ćovjek zamisli, ha?

Daklem, prije leta smo morali proć svakakve treninge. Stavljali su nas u ciklotrone i vrtili, pa u male sobe bez sile teže i tako to. Cjele dane punili su mi glavu svakakvim sranjem koje sam nioro zapamtiti, recimo jednadžbama za izračunati udaljenost među tamo gdje jesmo i tamo gdje oni hoće da budemo i kako se vratiti, gluposti ko koksijalne koordinate, izračunavanje kosinusa, trigonometriju, Booleanovu algebru, antilogaritme, Fourierovu analizu.

Kažu da ću ja biti "podrška" kompjutorima.

Napiso sam hrpu pisama Jenny Curran al su se sva vratila - "naslovnik nepoznat". Pise sam i mami, a ona mi je otpisala dugo pismo koje se može sažeti na "kako možeš to učiniti svojoj jednoj mami kad je u ubogici i kad si joj ti sve što ima na svijetu?"

Nisam joj se usudio reć da mi prijeti zatvorska kazna ako ne odem u svemir, pa sam joj samo napiso da nek ne brine jerbo smo mi iskusna posada.

I tako konačno dođe veliki dan i da znate, nisam samo malo nervozan -

premirom od straha! Iako je to kakti vojna tajna, priča je procurila do novina i sad ćemo biti na televiziji i tako to.

To nam jutro neko donese novine da nek nam pokaže kako smo slavni.

Evo nekoliko naslova:

"Žena, majmun i idiot u sljedećem američkom svemirskom leta."

"Amerika lansira čudne glasnike na druge planete."

"Ženska, glupan i gorila danas polijeću."

Bio je čak jedan u New York Postu a glasilo je "Poletjet će ali tko vozi?"

Jedini malo ljubazniji naslov bio je onaj iz New York Timesa "Nova svemirska sonda ima raznoliku posadu."

Daklem, ko i uvijek, čim smo se probudili, počeo je metež. Spremimo se za doručak a neko veli: - Ne smijeju jest na dan leta. - Neko drugi veli: -

Smijeju. - Neko treći: - Ne smijeju. - I sve tako dok svi nisu zgubili apetit.

Obuku nas u svemirska odjela, odvedu do lansirne rampe s malim autobusom, a Sue iza nas u kavezu. Raketa ima sto katova, puši se, pjenu i šišti ko da će nas pojest žive! Liftom nas odvezu do kapsule u kojoj ćemo bit, zvežu nas remenjem a Sue metnu na njeno mjesto iza nas. I tako počnemo čekat.

Pa čekamo.

Pa čekamo.

Pa još čekamo.

Kroz to vrijeme raketa vrije, šišti, puši se i tutnji. Neko nam veli da nas na televiziji gleda sto miliona ljudi. Znači i oni čekaju.

Daklem, okolo podne neko dođe i pokuca na vrata i veli da se privremeno odgađa let zbog radi popravka rakete.

Opet se vratimo dolje liftom, ja, Sue i majorica Fritch. Jedino ona kuka i pjenu se, a meni i Sue je puno lakše.

Al naše olakšanje nije dugo trajalo. Posije jedan sat neko uleti u sobu u kojoj smo baš sjeli ručat i veli: - Upadajte u odjela odma! Lansirat će vas.

,

Opet svi urlaju, viču i jure. Sigurno su se počeli žaliti televizijski gledatelji pa su nam odlučili potkuriti vatru pod guzicama bez obzira

na sve. Al sad mi je već sve svejedno.

Daklem, utrpaju nas opet u autobus i odvedu do rakete i na pol smo puta u liftu kad neko drekne: - Jebemti, zaboravili smo majmuna! - i počne urlat onima na zemlji da nek se vrate i dovu-ku staru Sue.

Opet nas privežu i neko broji natraške od sto kad uguraju Sue kroz vrata.

Ležimo u sjedalima i baš su na broju deset kad čujem nekakvo čudno rezanje iza nas tamo gdje je Sue. Nekako se okrenem a kad ono, kuku i pomagaj, tamo opće ne sjedi Sue nego velki mužjak koji kezi zube i čupa remenje ko da će se svaki čas oslobodit!

Rečem to majorici Fritchovoj, ona se okrene i veli: - Bože! - i javi se onima u kontrolnom tornju. - Čujte - veli ona - pogriješili ste i metnuli nam mužjaka s nama, pa najbolje da nek odgodimo let dok se to ne sredi. - Al najedamput raketa počne grmit i trest se a tip iz kontrolnog tornja veli preko radija: - Tvoj problem, sestro, mi se moramo držat voznog reda. I krenemo.

TRINAESTO POGLAVLJE

IVloj prvi utisak je ko da sam zgnječen ispod nečeg, ko moj tata kad su one banane pale na njega. Ne možem se micat, ne možem vikat, ne možem govorit, ne možem ništo napravit, tu smo samo zbog radi vožnje.

Vani, kroz prozor vidim samo plavo nebo. Raketa juri u svemir.

Ne prođe dugo i malo usporimo pa nam bude lakše. Majorica Fritch veli da možemo raskopčat pojaseve i uhvatit se za posao, što god da to znači. Veli da jurimo brzinom od 25.000 kilometara na sat. Pogledam kroz prozor i stvarno - Zemlja je ko loptica, ko na onim slikama iz svemira. Okrenem se, a onaj majmun kiselo i mrko pilji u mene i majoricu Fritch. Majorica Fritch veli da možda hoće ručak il nešto takvo i da nek odem i dam mu bananu prije nego se razljuti i nešto svozi.

Spakirali su nam malu vrećicu hrane za majmuna s bananama, pahuljicama, sušenim bobicama, liščem i tako to. Otvorim je i prekopam po njoj da nek nađem nešto čim ću usrećit majmuna, a majorica Fritch krene razgovarat s kontrolom u Houstonu.

- Čujte me vi - veli ona - moramo nešto napravit s tim majmunom. To nije Sue, to je mužjak i ne izgleda nimalo veselo. Možda postane nasilan.

Potraje dok poruka stigne k njima pa njihov odgovor k nama, al nekakvi tip odozdola veli: - Pa što? Svi su majmuni jednaki.

- E baš nisu - veli majorica Fritch. - Da si u ovoj škuljici s tim Smiljem pjevao bi drukčiju pjesmicu.

Ne prođe dugo preko radija zakrči drugi glas: - Čujte, naredba je da o ovom nikom ništa ne govorite il će nam se svi smijat.

Ako vas ko nešto pita, taj je majmun Sue, bez obzira što ima među nogama.

Majorica Fritch me pogleda i zatrese glavom. - Razumijem -veli - al ću ga držat svezanog dok sam unutra s njim, jeste čuli?

Sa Zemlje stigne jedna rječ: - Primljeno.

Kad se naviknete, u svemiru je čak zabavno. Nema sile teže pa lebdimo po brodu a priroda je predivna - Mjesec i Sunce, Zemlja i zvijezde. Pitam se gdje je Jenny Curran tamo dolje na Zemlji i što radi.

I tako se vrtimo okolo Zemlje. Dan i noć se smjenjivaju svaki sat pa počneš na život drukčije gledat. Eto, sad sam tu, a kad se vratim - il možda ako se vratim - što tad? Počet s odgojem šlampa? Nać opet Jenny? Svirat u "Polupanim jajima"? Učinit nešto u vezi mame u ubogici?

Sve je to tako čudno.

Majorica Fritch dremne čim nađe trenutak vremena, a kad ne spava, stalno jamra. Jamra zbog radi majmuna, jamra zbog radi kretena u zemaljskoj kontroli, jamra jerbo nema gdje metnut šminku, jamra jerbo jedem kad nije vrijeme za večeru il ručak. A za jelo imamo ionak samo štangice od žitarica. Ne volim se žalit, al su mogli izabrat zgodnu žensku il neku koja stalno ne jamra. A i da znate - ni taj majmun nije dušica.

Daklem, prvo mu dam bananu. Zgrabi bananu i počne je gultit, al je tad pusti iz ruke. Banana počne lebdit po kabini i moro sam je hvatat. Vratim je majmunu, a on je zgnječi i počne se nabacivat s njom pa sam moro i to počistit. A traži i pažnju. Čim mu okreneš leđa počne se tako dernjat i škljocat zubima ko da su mu navijeni. Da poludiš.

Konačno izvadim usnu hramoniku i počnem svirat neku pjesmu, mislim Home on the Range. I majmun se malo smiri. Pa sam sviro još, The Yel ow Rose of Texas i / Dream of Jeannie with the Light Brown Hair.

Majmun leži i gleda me, miran ko bubica. Zaboravim da je u kabini kamera i da se to sve snima i prenosi na zemlju. Sutra ujutro kad sam se zbudio neko podigne novine ispred kamere u Houstonu. Naslov je glasio: "Idiot svemirskom glazbom uspavljuje majmuna". Eto s kakvim se sranjem moram baktat.

Daklem, sve ide dobro, al opazim da Sue čudno gleda u majoricu Fritchovu. Kad mu se približi, Sue se podigne i pruža šapu ko da je želi dohvatit a ona se počne otresat na njega: - Miči se od mene, gnjusobo.

Prste k sebi! - Al Sue ima nekakvi pakleni plan, tolko vidim.

Ne prođe dugo i shvatim kakav. Odem iza pregrade popiškit se u bočicu u miru kad najedamput čujem nekakvo komešanje. Provirim iza pregrade. Sue je uspio dohvatit majoricu Fritch i zavuć šapu u njezino svemirsko odjelo. Ona vrišti i urla gore nego rockeri pa raspali Sue po glavi mikrafonom.

Tad mi sine u čemu je problem. U svemiru smo dva dana, Sue je zvezan za sjedalo i nije se mogo popiškit! A ja naročito dobro znam kako je to.

Sigurno mu je došlo da nek pukne! Daklem, odvučem ga od majorice Fritch koja još urla i vrišti i govori mu da je "pokvarena životinja" i sve tako. Kad ga se rješila, majorica Fritch ode do komandne ploče, sagne glavu i počne plakat. Ja odvežem Sue i odvedem ga iza pregrade.

Nađem praznu bočicu za njega da nek se u nju popiški, al kad je svršio, on uzme bočicu i zavitla u ploču sa svjetlećim gumbima. Bočica pukne a pišaka počne plutat po kabini. K vragu, rečem ja, i povedem Sue na mjesto, kad ugledam velki komad mokraće koji ide

ravno na majoricu Fritch. Čini se da će je dohvatit posred zatiljka pa pustim Sue i probam ulovit mokraču mrežom koju su nam dali za hvatanje svega lebdijećeg.

Al baš kad sam skoro dohvatio mokraču, majorica Fritch se uspravi, okrene i mokrača je pogodi posred lica.

Ona opet počne urlat i drečat, a u međuvremenu, Sue počne trgat žice s kontrolne ploče. Majorica Fritch vrišti: - Zaustavi ga! Zaustavi ga! - ali nisam se ni snašo a iskre već frcaju po brodu, Sue skače od stropa do poda i trga sve što mu dopadne šapa. Glas preko radija zapita što se k vragu događa, al je već kasno.

Letjelica se vrti ko zvrk, a ja, Sue i majorica Fritch letimo okolo ko čepovi. Ne možeš se uhvatit, ne možeš ništa isključit, ne rnožeš ustat, ne možeš sjest. Opet se začuje glas preko radija: -Čini se da imate manje probleme sa stabilizacijom vaše letjelice. Forrest, ručno ubacite program D-šest u kompjuator.

Hej, jel se on to šali! Okrećem se ko zvrk i još k tome imam podivljalog majmuna! Majorica Fritch tako glasno vrišti da ne čujem ništo, ne možem ni mislit, al bit njezine vriske je da ćemo se srušit i izgorit.

Uspijem pogledat kroz prozor i stvarno, loše nam se piše. Zemlja nam se brzo približava, nema šta.

Nekako se uspijem dovuć do glavnog kompjuatora, jednom se rukom uhvatim za kontrolnu ploču i ubacim D-šest. To je program smišljen da nek kompjuator spusti letjelicu u Indijski ocean u slučaju da zaglavimo, a to nam se i dogodilo.

Majorica Fritch i Sue se grčevito drže, al majorica vrisne: -Što to tamo radiš? - Ja joj rečem, a ona veli: - Pusti to, budalo jedna, već smo prešli Indijski ocean. Čekaj da nek se još jedamput okrenemo pa nas spusti u južni Pacifik.

Vjerovali il ne, kratko traje za obletit Zemlju ako ste u svemirskoj letjelici.

Majorica Fritch dohvati mikrafon i zavrišti onima iz kontrole da ćemo se stumbat u južnom Pacifiku, il u more il u neki otok, i da nek dođu po nas čim prije. Ja luđački pritišćem tipke a Zemlja nam prilazi sve bliže.

Preletimo preko nečeg što majorici Fritch izgleda ko Južna Amerika a onda je opet ispod nas samo voda, lijevo Južni pol a ispred nas Australija.

A tad se sve zažari i s vanjske strane se začuju čudni zvukovi a letjelica se počne trest i šištati i juriti ravno na Zemlju. Majorica Fritch vrisne: -

Povuci ručicu padobrana! - al se ja ne možem pomaknut. Ona je sprešana na stropu pa se čini da smo nas dvoje na kraju balade jerbo jurimo petnajst tisuća kilometara na sat ravno na velki zeleni komad kopna u oceanu. Zviznemo li u to ovakvom brzinom, neće od nas ostat ni masna fleka.

Al tad nešto učini "puk" i letjelica uspori. Pogledam a kad ono Sue je povuko ručicu za padobran i spasio nam dupe. Zakunem se na licu mjesta da ću mu dat bananu kad prođe ovo sranje.

Daklem, letjelica se ljulja amo-tamo na padobranu i čini se da ćemo se stropoštat na onaj zeleni komad kopna, što nije dobro jerbo bi trebali past u vodu da nek nas brodovi pokupe. Al sve je pošlo naopačke čim smo stupili nogom u ovu vražju napravu pa zašto ne bi i sad?

Majorica Fritch razgovara s kontrolom preko radija: - Past ćemo negdje u ocean sjeverno od Australije al nisam sigurna gdje jesmo.

Za nekoliko sekundi se začuje: - Ako nisi sigurna gdje si, a da pogledaš kroz prozor, glupačo?

Majorica Fritch odloži mikrafon, pogleda kroz prozor i veli: - Isuse, izgleda ko Borneo il nešto tako - al kad je htjela to reć kontroli, radijo crkne.

Sad smo stvarno prilično blizu Zemlje a letjelica se još ljulja ispod padobrana. Ispod nas nema ničeg osim džungle, planine i malog smeđeg jezera kraj kojeg se nešto događa al ne vidimo točno što. Nas troje -ja, Sue i majorica Fritch - pritisnemo nosove o prozor. Majorica najedamput vrisne: - Mili Bogo! To nije Borneo, to je Nova Gvineja, a ovo su štovatelji kulta humanitarne pomoći il nešto slično!

Sue i ja piljimo u zemlju a tamo kraj jezera stoji tisuću urođenika podignutih ruku i gledaju prema nama. Imaju male suknjice od trave, kosa im štrči na sve strane, a neki nose koplja i štitove.

prokletstvo - rečem ja - koji su to, veliš?

- Kult humanitarne pomoći - veli majorica Fritch. - U drugom svjetskom ratu smo tim zečićima bacali pakete sa slatkišima i tako to da bi bili na našoj strani a oni to nikad nisu zaboravili. Valjda su mislili da to radi Bog il neko takav i otad čekaju naš povratak. Čak su izgradili i piste i tako to -

vidiš? Označili su i mjesto za sljetanje onim okruglim crnim krugovima.

- Meni to više sliči kotlovima - rečem ja.

- Da, stvarno, imaš pravo - začudi se majorica Fritch.

- A ne žive tu ljudožderci? - upitam.

- Mislim da ćemo brzo saznat - veli ona.

Svemirska letjelica se polako ljulja i spušta prema jezeru, i baš prije udara, urođenici počnu udarat po bubnjevima i zijat. Ništo ne čujemo jerbo smo u kapsuli, al nam mašta sasvim pristojno radi.

ČETRNAESTO POGLAVLJE

Spuštanje u jezerce prošlo je prilično dobro. Pljusnuli smo, odskočili i opet pljusnuli. Sve je utihnulo. Ja, Sue i majorica Fritch virnemo kroz prozor.

Na obali, tri metra od nas, stoji i gleda nas cjelo urođeničko pleme, divlje da divljije ne može bit - mršte se i naginju da vide koji smo. Majorica Fritch veli da su ljuti jerbo im nismo ništo bacili iz letjelice. Daklem, ona veli da će sjest i smislit što ćemo jerbo smo dosad izvukli živu glavu i ne želi učinit krivi potez s ovim prikazama. Sedam il osam najkrupnijih ljudi skoči u jezero i počne nas gurat na obalu.

Majorica Fritch i dalje sjedi i razmišlja kad neko glasno pokuca na vrata.

Pogledamo se a majorica Fritch veli: - Niko ni makac.

A ja rečem: - Možda će bit ljuti ako im ne otvorimo.

- Budite tiho - veli ona - pa će možda pomislit da nema nikog unutra i otić.

I tako pričekamo, al ne prođe dugo i opet se začuje kucanje.

Rečem: - Nepristojno je ne javit se. - Majorica Fritch sikne: - Začepi tu glupu njušku, ne vidiš da su ti ljudi opasni?

Najedamput Sue ode do vrata i otvori ih. Na vratima se pokaže najveći grmalj kojeg sam vidio posije onih iz Nebraske s kojima smo igrali na Orange Bowlu.

U nosu ima kost, ima suknjicu od trave i koplje, okolo vrata puno ogrlica, a kosa mu sliči na periku koju je ludi Tom nosio u

Shakespeareovoj drami.

Čova se silno iznenadi kad se nađe oči u oči sa Sue na vratima letjelice.

Zapravo, tolko se iznenadi da se na licu mjesta skljoka u nesvjest.

Majorica Fritch i ja opet virnemo kroz prozor a kad su urođenici vidli kako se onaj prevalio na leđa, pobjegnu i skriju se u grmlje, valjda da pričekaju i vide što će se dogodit.

Majorica Fritch veli: - Ni makac - al Sue zgrabi neku bocu, skoči van i polije onog čovjeka po licu da nek ga pozove k sebi. Čovjek se uspravi i počne kašlj at, pljuvat i trest glavom. Pozvao gaje k sebi, nema sumnje, al je boca koju je Sue pograbio bila ona u koju sam ja piškio. Onaj čovjek prepozna Sue, podigne ruke u zrak, padne ničice i počne se klanjat i ljubiti zemlju ko Arap.

A tad ostali izađu iz grmlja, polako i ustrašeno, očiju velikih ko tanjuri, spremni da nek počnu bacat koplja. Tip na zemlji prestane se klanjat i kad ugleda ostale nešto vikne pa oni spuste koplja i okruže letjelicu.

- Sad izgledaju dosta miroljubivo - veli majorica Fritch. -Hajdmo van predstaviti se. Oni iz NAŠE će doć po nas za nekoliko minuta. - Pokazalo se da je to bila najveća glupost koju sam čuo u životu - prije il posije.

Daklem, majorica Fritch i ja izađemo iz letjelice a svi urođenici vele

"oooh" i "aaah". Onaj na zemlji nas zbunjeno pogleda al tad ustane i veli: - Zdravo, ja dobar. Tko vi? - i ispruži ruku.

Rukujem se s njim, al tad majorica Fritch počne tumačiti tko smo: -

Sudionici NASINE multiorbitalne predplanetarne sub-gravitacijske intersferoidne svemirske pokusne misije.

Tip blene u nas ko da smo svemirci pa ja rečem: - Mi Amerikanci - a njemu bijesnu oči pa veli: - Ma nije moguće! Amerikanci! Baš divno!

- Govorite engleski? - upita majorica Fritch.

- Naravno - veli on. - Bio sam u Americi. Za vrijeme rata. Unovačio me Ured za strateška pitanja da učim engleski a tad su me poslali natrag da organiziram gerilski rat protiv Japanaca. -Na spomen Japanaca Sueove oči počnu svjetlucati.

Učini mi se čudnim ipak da takav grmalj bogu iza nogu govori tako dobar američki jezik pa rečem: - Gdje ste išli u školu?

- Pa na Yale, stari moj - veli on. - Boola-Boola i tako to. -Kad je reko

"boola-boola", ostatak plemena počne to pjevat, bubnjevi zatutnje opet al grmalj mahne rukom i stiša ih.

- Zovem se Sam - reče. - Odnosno, tako su me zvali na Yaleu. Pravo mi je ime za jezik slomiti. Baš divno da ste svratili. Želite li čaja?

Ja i majorica Fritch se pogledamo. Ona je zanjemila od šoka pa ja rečem: - Aha, rado. - Majorici Fritch povrati se glas pa progovori nekakvim piskutavim glasom: - Da nemate možda telefon?

Debeli Sam se namršti i zaklatara rukama. Bubnjevi se opet oglase i krenemo kroz džunglu praćeni pjesmom "boola-boola."

Domoroci su si u džungli zgradili malo selo s kolibama od trave ko u filmovima. Šupa Debelog Sama je najveća. Ispred nje je stolac ko prestolje, a četiri il pet žena u toplesu rade sve što on kaže. Jedno od tog je i da nek nam donesu čaj a tad pokaže rukom na nekoliko velikih kamenja da nek se ja i majorica Fritch sjednemo. Sue je hodao za nama i držao me za ruku pa Debeli Sam pokaže da nek on sjedne na zemlju.

- Imate divnog majmuna - veli Sam. - Otkud vam?

- Radi za NASU - veli majorica Fritch ne posebno zadovoljna našim položajem.

- Ma nemojte? - veli Debeli Sam. - Plaćen je za to?

- Mislim da bi rado pojeo bananu - rečem ja. Sam veli nešto i jedna od onih urođenica donese Sue bananu.

- Oprostite mi -veli Debeli Sam - ali mislim da vas nisam pitao kako se zovete.

- Majorica Janet Fritch iz američkog zrakoplovstva. Serijski broj 04534573. i više vam ništa neću reć.

- Mila moja - veli Debeli Sam. - Niste zarobljenica. Mi smo samo siromašni zaostali urođenici. Neki kažu da nismo puno napredovali od kamenog doba. Nećemo vam učiniti ništa nažao.

- Više ništa vam neću reć dok mi ne date da telefoniram -veli majorica Fritch.

- Dobro - veli Debeli Sam. - A vi, mladiću?

- Zovem se Forrest - rečem mu.

- Ma nemojte? - veli on. - Jeste li dobili ime po slavnom generalu iz građanskog rata Nathanu Bedfordu Forrestu?

- Aha - rečem.

- Zanimljivo. Forreste, u koju ste školu išli?

Htio sam mu reć da sam jednu godinu išo na sveučilište u Alabami, al tad pomislim da se nije dobro šalit sa životom pa mu rečem da sam išo na Harvard i nisam puno lago.

- Ah, Harvard -veli Debeli Sam. - Da, dobro sam ga poznavao. Simpatični momci, iako se nisu mogli upisati na Yale - i tad se počne stvarno glasno smijat. - Zapravo izgledate kao da ste diplomirali na Harvardu - reče. Ne znam zašto, al mi se učini da nam se crno piše.

Bilo je kasno posljepodne i Debeli Sam zamoli nekoliko svojih urođenica da nek nam pokažu gdje ćemo spavat. To je koliba od trave sa zemljanim podom i malim ulazom koja me podsjeća na

čatrlju kralja Leara. Dva velka čovjeka s kopljima dođu i postave se ko straža ispred vrata.

Čitavu noć urođenici su tamburali po bubnjevima i pjevali "boola-boola", a kroz ulaz smo vidli da su postavili ogroman kotao i ispod njega potpirili vatru. Ja i majorica Fritch ne znamo što bismo o tom mislili, al čini mi se da Sue zna jerbo je sjeo u kut sam sa sobom i mršti se.

Oko devet il deset sati još nam nisu donjeli nikakve hrane pa majorica Fritch veli da bi se možda trebali raspitat kod Debelog Sama za večeru.

Krenem iz čatrlje al ona dva urođenika prekriže koplja ispred mene, meni dođe iz dupeta u glavu što su htjeli reć i vratim se. I tad shvatim kako to da nas nisu pozvali na večeru - mi smo večera. Nimalo vesela misao.

Tad prestanu bubnjevi i pjesma "boola-boola". Vani neko zakrješti, a odgovori mu neko jednakom mjerom, čini se Debeli Sam. I tako je to išlo neko vrijeme i prepirka se zakuha. Kad su već promukli od vrištanja, začuje se glasni "tup", kao da je neko nekog odalamio daskom il nečim po glavi. Sve se stiša, a tad počnu opet bubnjevi i svi opet zapjevaju "boola-boola".

Sutra ujutro, sjedimo u šupi kad uđe Debeli Sam i veli: - Dobro jutro.

Dobro ste spavali?

- Nismo - veli majorica Fritch. - Kako bi k vragu mogli zaspjat kraj tolke galame?

Debeli Sam se snuždi i veli: - Oh, oprostite zbog toga. Ali eto, moji su ljudi očekivali darove kad je vaša letjelica pala s neba. Od 1945. godine čekamo da se vrate vaši ljudi i donesu nam darove. Kad su vidjeli da niste donijeli darove, prirodno je da su pretpostavili kako ste vi osobno ti darovi pa su vas željeli skuhati i pojesti, ali sam ih ja odgovorio.

- Zajebavate me - veli majorica Fritch.

- Naprotiv-veli Debeli Sam. - Vidite, moji ljudi nisu ono što biste vi nazvali civiliziranim, barem ne po vašim mjerilima, jer neobično vole ljudsko meso. Posebice bijelo.

- Hoćete reć da su vaši ljudi ljudožderci? - upita majorica Fritch.

Debeli Sam slegne s ramenima. - Otprilike tako.

- Odvratno - veli majorica Fritch. - Čujte vi, pobrinite se da nek nam ne padne vlas s glave i da se vratimo u civilizaciju. Svakog trena će stić NASINA spasilačka ekipa. Zahtjevam da se prema nama odnosite s poštovanjem koje biste iskazali svim svojim saveznicima.

- Ah - veli Debeli Sam - tako su moji suplemenici sinoć i željeli postupiti.

- Slušajte vi mene! - veli majorica Fritch. - Zahtjevam da nas ovog trena oslobodite i date da nek odemo do najbližeg grada s telefonom.

- Nažalost -veli Debeli Sam - to nije moguće. Kad bih vas ja pustio, Pigmeji bi vas uhvatili čim biste zakoračili u džunglu.

- Pigmeji? - upita majorica Fritch.

- Pokoljenjima već ratujemo s Pigmejima. Netko je jednom prilikom ukrao svinju, iako se nitko ne sjeća tko ili gdje, jer je to izgubljeno u legendi. Ali smo okruženi Pigmejima i tako je otkad ja pamtim.

- Rade bi dopala šaka Pigmejima nego usranim ljudožderci-. Pigmeji nisu ljudožderci, zar ne?

- Nisu, gospođo -veli Debeli Sam - oni su lovci na glave.

- Divota, nema šta - kiselo će majorica Fritch.

- Sinoć sam vas uspio spasiti od kotla - veli Debeli Sam - ali nisam siguran koliko ću dugo moći držati moje ljude na odstojanju. Odlučili su nešto izvući iz vašeg dolaska.

- Je li? -veli majorica Fritch. - Na primjer?

- Kao prvo, vašeg majmuna. Mislim da bi rado barem njega pojeli.

- Taj je majmun vlasništvo Sjedinjenih Američkih Država -veli majorica Fritch.

- Ipak - veli Debeli Sam - mislim da bi to s vaše strane bilo diplomatski.

Sue se mršti, polako klimata s glavom i tužno gleda kroz vrata.

- A kad ste ovdje mogli biste - nastavi Debeli Sam - raditi za nas.

- Što? - upita majorica Fritch sumnjičavo.

- Na polju -veli Debeli Sam. - Poljodjeljstvo. Godinama pokušavamo poboljšati sramne životne uvjete mojeg naroda. Nedavno sam se nečeg sjetio. Kad bismo iskoristili naše plodno tlo i počeli ga obrađivati modernim poljoprivrednim strojevima, mogli bismo se izvući iz teškog stanja i uključiti u svjetsko tržište. Ukratko, riješiti se zaostalog i učmalog gospodarstva i postati kulturni i uljuđeni narod.

- Kakav rad na polju? - upita majorica Fritch.

- Pamuk, draga gospođo, pamuk! Kralj usjeva! Biljka na kojoj je prije stanovitog vremena izgrađeno carstvo u vašoj zemlji.

- Što? Očekujete od nas da nek odgajamo pamuk! - zapišti majorica Fritch.

- Možete se okladiti u svoje slatke dupe, sestro-veli Debeli Sam.

PETNAESTO POGLAVLJE

A tako, sadimo pamuk. Jutra i jutra pamuka, gore-dolje po polju. Ako sam u nešto siguran u životu, to je da nikad neću bit vlasnik plantaže pamuka ako se živi izvučemo odavde.

Posije tog prvog dana kod Debelog Sama i ljudožderaca dogodilo se nekoliko stvari. Kao prvo, majorica Fritch i ja smo nagovorili Sama da ne da jadnog Sue plemenu za jelo jerbo da će od Sue bit puno više koristi da nam pomaže sadit pamuk nego kao jelo. I tako Sue svaki dan radi s nama, s velikim slannim šeširom na glavi i vrećom u ruki.

Također, posije tri il četri tjedna, Debeli Sam dođe u našu ča trlju i veli -

Forreste, igrate li šah?

Rečem: - Ne.

A on veli: - Vi ste s Harvarda, možda biste željeli naučiti.

Ja klimnem s glavom i tako sam naučio igrat šah.

Svake večeri kad svršimo s radom na poljima pamuka, Debeli Sam izvadi šahiste, posjednemo kraj vatre i igramo do kasno u noć. Pokazo mi je sve poteze i prvih nekoliko dana me učio strategiju, al je presto kad sam ga nekoliko put pobjedio.

Ne prođe dugo a naše partije postanu duže. Nekad bi potra-jale danima jerbo se Debeli Sam nije mogo odlučit koji potez povuć. Sjedio bi i proučavao šahiste i tad bi učinio nešto s nekim °d njih, al sam ga uvijek pobjedio. Nekad bi se jako razljutio na sebe i raspalio sa štapom po nogi il dumio glavom u stijenu il nešto takvo.

- Za bivšeg studenta Harvarda, prilično dobro igrate šah -reko bi il bi reko: - Recite mi, Forrest, zašto ste povukli taj potez? - Ja bi šutio il slegnuo ramenima i to bi Debelog Sama raznjupalo.

Jedan dan veli: - Znate, Forrest, silno mi je drago što ste došli ovdje i što mogu s nekim igrati šah. Drago mi je što sam vas spasio od kotla. Ali stvarno bih vas rado jednom pobijedio.

Kad je to reko, Debeli Sam mljasne jezikom. Svaki bi idijot znao da ako mu dam da nek me samo jedamput pobedi bit će zadovoljan pa će me smazat za večeru istog trena. To me drži na životu, ako shvaćate što želim reći.

U međuvremenu, nešto se jako čudno dogodilo s majoricom Fritch.

Jedan dan vraća se s polja s menom i Sue, kad iz nekakvog grmlja proviri jaka crna ruka i mahne majorici. Ja i Sue stanemo, majorica Fritch priđe grmlju i veli: - Tko je to unutra? - Najedamput se ona velka crna ruka spruži, zgrabi majoricu Fritch i ubaci u grmlje. Sue i ja se pogledamo pa odjurimo tamo gdje je nestala. Sue prvi dotrči tamo, a ja sam se baš spremao uskočit u grmlje, kad me Sue zaustavi. Počne mahat s glavom i rukama da nek se vratim natrag pa se malo odmaknemo i pričekamo. Iz grmlja su se čuli svakakvi čudni zvukovi i grmlje se luđački njihalo. Konačno shvatim što se događa, al Sue i ja krenemo natrag u selo, jerbo se po glasu majorice Fritch moglo zaključit da nije u opasnosti il nečem takvom.

Posije jedan sat eno majorice Fritch i nekakvog velikog tipa koji se kesi od uha do uha. Majorica ga vodi za ruku i vuče za sobom. Dovede ga u kolibu i veli mi: - Forrest, ovo je Grurck.

- Bok - rečem ja. Već sam ga vidio po selu. Grurck se kesi i klimata s glavom pa i ja počnem klimatat s glavom. Sue se samo počese po mudima.

- Grurck me zamolio da nek se preselim kod njega -veli ona. - Mislim da oću jerbo je ovdje pretjesno za nas troje, zar ne?

Klimnem s glavom.

- Forrest, nećeš nikom o ovom pričat, ha? - upita majorica Fritch.

Kome bi reko, da mi je baš znati? Al klimnem s glavom, majorica Fritch pokupi svoju bjedu i ode s Grurckom u njegovu kuću. I tako je to bilo.

Prolazili su tako dani, mjeseci pa i godine. Svaki danja, Sue i majorica Fritch radimo na poljima pamuka pa sam se počeo osjećat ko čiča Toma.

Navečer, kad potučem Debelog Sama u šahu, odem u kolibu pa ja i Sue malo posjedimo. Došli smo do tog da Sue i ja već razgovaramo, rokcemo, kesimo se i mlataramo rukama. Uspijem povezat djelove njegove životne priče koja ispadne skoro tužna ko moja.

Kad je bio mali majmunak, Sueova mama i tata jedan dan šetaju kroz džunglu kad dođu nekakvi ljudi, prebace mrežu preko njih i odvuču ih.

Nekako je uspio živit s tetom i tetkom dok ga nisu izbacili jerbo je previše jeo i tad je osto sam sa sobom.

Bilo mu je dobro, ljuljo se na granama i jeo banane, kad ga jedan dan počne kopkat znatiželja kako je u velkom svjetu pa se odljulja s drva na drvo i stigne do sela na rubu džungle. Bio je žedan pa sjedne kraj potoka popit si malo vode al dođe nekakvi čovjek u kanuu. Sue nikad nije vidio kanu pa se zagleda u njega a onaj čovjek dovesla do njega. Mislio je da će ga provozat, al umjesto toga ovaj ga zvizne veslom po tikvi, sveže i proda nekom tipu koji ga odveze na izložbu u Pariz.

Na izložbi je bio još jedan orangutan, po imenu Doris, jedna od najzgodnijih majmunica koju je Sue ikad vidio i oni se zaljube. Tip čija je izložba bio vodio ih je po cjelom svjetu i svuda je glavna atrakcija bila metnut Doris i Sue zajedno u kavez da nek ih ljudi gledaju kako se pare -

takva je to bila izložba. Daklem, za Sue je to bilo neugodno, al to im je bila jedina šansa.

Tad jedamput odu u Japan, dođe nekakvi tip vlasniku izložbe i ponudi da će kupit Doris. I tako ona ode, Sue nije znao kamo, i on ostane sam sa sobom.

To apsolutno promjeni Suovo ponašanje. Postane mrgodan, a kad bi ga pokazivali, počeo je režat i kesit zube a konačno se počne nabacivat s govnom i bacat ga kroz rešetke u ljude koji su platili svoj pošteno zarađen novac da nek vide kako se ponaša orangutan.

To dosadi vlasniku izložbe i on proda Sue NAŠI i tako je svršio ovdje.

Znam kako se osjeća, jerbo još pati za Doris a ja za Jenny Curran, i ne prođe ni pol dana a da se ne zapitam što je s njom. Al sad smo i on i ja zaglavili tu, bogu iza nogu.

Pamučna pustolovina Debelog Sama prešla je sve i nemoguće granice.

Zasadili smo i pobrali milione bala, a oni ih spremaju u velke travnate kolibe. Jedan dan Debeli Sam veli da će sagradit velki brod tegljač, natovarit na njega pamuk, probit se kroz zemlju Pigmeja do tamo gdje možemo prodat pamuk i obogatit se.

- Sve sam smislio - veli Debeli Sam. - Prvo ćemo na dražbi prodati pamuk i dobiti novac. Zatim ćemo tim novcem kupiti sve što je potrebno mom narodu.

Upitam ga što bi to moglo bit a on veli: - Oh, ogrlice i dran-gulije, pokoje zrcalo, prenosivi radio-aparat a možda i kutiju dobrih kubanskih cigara, i nekoliko sanduka pića. Znači, u takvom smo bizmisu.

Daklem, idu mjeseci i mi beremo posljednji urod pamuka. Debeli Sam samo što nije svršio tegljač kojim ćemo stić do grada kroz

zemlju Pigmeja. Večer prije nego trebamo krenut oni održe velki tulum da proslave bog bi znao što sve ne i da nek stjeraju zle duhe.

Cjelo pleme sjedi okolo vatre, pjeva "boola-boola" i udara po bubnjevima. Izvukli su van i onaj velki kotao, metnuli na vatru i sad se iz kotla puši i ključa, al Debeli Sam veli da je to samo "simbolična gesta".

Sjedimo i igramo šah, i da znate, tako sam uzbuđen samo da ne puknem! Samo da nek se približimo nekakvom gradu, istog trena gibamo. Sue zna za taj dogovor jerbo sjedi, zadovoljno se kesi i škaklja pod pazuhom.

Odigrali smo si nekoliko partija šaha i baš svršavamo još jednu kad pogledam u šahovnicu - prokletstvo! Debeli Sam meima u šahu. Smjesi se od uha do uha, zubi mu blješte u mraku i mislim si, moram se brzo izvuć iz toga.

Al ne mogu. Dok sam se zafrkavo i pripremo ražanj a zec u šumi, doveo sam se u nemoguć položaj na šahovnici. Nema izlaza.

Zamislim se. Moje namršteno lice ljepo osvjetljava vatra koja se odbija od nasmješanih zuba Debelog Sama. A tad rečem: - Ah, čuj, moram piškit. - Debeli Sam klimne s glavom. Da nek nema uši, smijo bi se okolo glave. I da znate, to je bilo prvi put u životu kolko se sjećam da me ta rečenica izvukla a ne uvalila u nevolje.

Odem iza kolibe i popiškim se, al se ne vratim za šahovnicu, nego odem po Sue i objasnim mu plan. Tad se zašuljam do Grur-ckove šupe i tiho pozovem majoricu Fritch. Ona izađe pa i njoj rečem da nek moramo zbrisat prije nego nas spohaju il tako nešto.

Daklem, odlučimo probat. I Grurck veli da će s nama jerbo se zaljubio u majoricu Fritch, samo se on malo drukčije izrazio. Daklem, nas četvero se odšuljamo iz sela, dođemo do ruba rjeke i baš se spremamo skočit u jedan kanu kad najedamput podignem glavu a tamo stoji Debeli Sam s milion urođenika i gleda nas opako i razočarano.

- Ali, molim vas - veli on - zar ste stvarno mislili da možete nadmudriti starog morskog vuka? - Ja mu rečem: - Ma samo smo se htjeli provozat u kanuu po mjesečini, znate već.

- Aha - veli on, znao je on već. Njegovi nas ljudi zgrabe, odvuku natrag u selo i stave pod stražu. Voda u kotlu ključa i puši se sve u šesnajst.

Privežu nas za kolce zapiknute u zemlju. Izgledi nam nisu rozi.

- Pa, stari moj - veli Debeli Sam - žalostan obrat, zaista. Ali Probajte se utješiti time što ćete nahraniti nekoliko gladnih usta. A moram vam reći i ovo - vi ste najbolji igrač šaha kojeg sam upoznao, a ja sam bio prvak Yalea tri od četiri godine koliko sam ondje proveo.

- Gospođo - veli Debeli Sam majorici Fritch - žao mi je da moram okončati vaš affaire d'amour sa starim Grurckom, ali znate kako je.

- Ne, ne znam kako je, bijedni divljače - veli majorica Fritch. - Gdje ste se naučili bontonu? Može vas biti sram!

- Mogli bismo vas i Grurcka poslužiti na istom pladnju - za-smijulji se Debeli Sam. - Malo svijetlog i tamnog mesa. Sebi ću ostaviti batak ili prsa - da, to bi bilo lijepo.

- Vi ogavni, nečuveni govнару! - veli majorica Fritch.

- Može biti - veli Debeli Sam. - A sad, neka počne gozba! Počnu nas odvezivat i nekoliko tih zombija nas odvuče do ko-

tla. Prvo podignu jadnog Sua, jerbo je Debeli Sam reko da će on bit dobra podloga. Držali su ga iznad kotla da nek će ga bacit unutra, kad, čudo nad čudima, odnekud doleti strelica i pogodi jednog od onih koji su držali Sue i ovaj padne, a Sue na njega. Tad nas zasipa kiša strelica s ruba džungle i svi padnu u paniku.

- Pigmeji! - vikne Debeli Sam. - Na oružje! - Svi potrče do-nest si koplja i noževe.

Jerbo nemamo koplja i noževe, majorica Fritch, ja, Sue i Grurck počnemo opet trčat prema rijeci, al nismo prošli ni tri metra kad nagazimo na nekakve zamke u drveću i nađemo se u zraku.

Visimo naglavačke ko šišmiši, krv nam ide u glavu, kad se iz grmlja pojavi nekakvi čovječuljak i počne nam se smijati i cerekat onako izvješanima. Iz sela dolaze svakakvi divljački zvukovi, al ne prođe dugo i sve se smiri. Tad dođe grupa Pigmeja i spuste nas dolje, svezu za ruke i noge i odvedu natrag u selo.

Ima se što za vidjet! Uхватili su Debelog Sama i sve njegove urođenike i njih isto svezali za ruke i noge. Čini se da će ih poba-cat u kotao.

- Pa, stari moj - veli Debeli Sam - spasili su te u posljednji trenutak, zar ne?

Klimnem s glavom, al mi se nekako čini da sam skočio iz tave u vatru.

- Znaš što - veli Debeli Sam - čini se da meni i mojima nema spasa, ali tebi možda ima. Ako se uspiješ dočepati usne harmonike i zasvirati koju pjesmu, možda ti to spasi život. Kralj Pigmeja luduje za američkom glazbom.

- Hvala - rečem.

- Nije vrijedno spomena, stari moj -veli Debeli Sam. Podignu ga visoko i dok su ga držali tako visoko iznad kotla, on vikne: -Skakač na lovac tri, pa top deset na kralj sedam - tako sam te pobijedio!

Kad je Sam ušo u kotao, voda je izašla a tad svezani Samovi urođenici počnu pjevati "boola-boola". Svima nam se crno piše .ŠESNAESTO POGLAVLJE

su skuhalo čitavo Samovo pleme i uštirkali njihove glave, Pigmeji nas nabace na duge motke i odnesu ko svinje u džunglu.

- Što misliš da namjeravaju s nama? - dovikne majorica Fritch.

- Ne znam a i živo mi se fućka - viknem ja i to je bila istina. Umoran sam od ove kenjaže. To se više ne da zdržat.

Daklem, sutra stignemo u selo Pigmeja. I ko što se moglo očekivat, selo su zapravo majušne kolibice na čistacu u džungli. Dotruckaju nas do kolibe u sredini sela gdje grupa Pigmeja stoji okolo bezubog malog čovca s dugom bjelom bradom na visokom stolcu ko za malu djecu. Valjda kralj, zaključim ja.

Bubnu nas na zemlju i odvežu. Ustanemo se, stresemo prašinu, kralj Pigmeja počne nešto frfljat i srat, a tad siđe sa stolca, dođe ravno do Sue i odalami ga po mudima.

- Zašto je to napravio? - upitam Grurcka koji je naučio govorit malo engleski u životu s majoricom Fritch.

- Hoće znat jel majmun dečko il cura - veli Grurck.

Ima i manje bolnih načina da se to sazna, mislim si ja, al šutim.

A tad kralj dođe meni i počne klepetat na tom njegovom jeziku, valjda pigmalijonskom il nekakvom takvom, i ja se spremim na udarac u muda, al Grurck veli: - Hoće znat zašto si živio s tim užasnim ljudoždercima.

- Reci mu da to nije bila naša ideja - zapišti majorica Fritch.

- Znam - rečem ja. - Reci da smo američki glazbenici. Grurck to veli kralju, ovaj se strogo upilji u nas pa nešto upita Grurcka.

- Što kaže? - raspitivala se majorica Fritch.

- Pita što svira majmun -veli Grurck.

- Reci mu da majmun svira koplje - rečem ja a Grurck to prevede. Kralj Pigmeja objavi da nas želi čut svirat.

Zvadim hramoniku i počnem svirat pjesmicu De Camptown Races. Kralj Pigmeja posluša, a tad počne pljeskat i plesat nešto slično plesu s cokulama.

Kad sam svršio svirat, kralj veli da hoće znat što sviraju majorica Fritch i Grurck i ja rečem Grurcku da nek mu veli da majorica Fritch svira noževe a Grurck ništo - on je menadžer.

Kralj Pigmeja je zgledo malo zbunjeno i veli da nije još čuo da bi neko sviro noževe i koplja, al naredi svojim ljudima da nek daju Sue nekoliko koplja a majorici Fritch nekoliko noževa jerbo ga baš zanima kakva će to bit glazba.

Čim smo dobili koplja i noževe ja rečem: - Jen, dva, tri - sad! -Sue zvekne kralja kopljem po glavi, majorica Fritch priprjeti Pigmejima svojim nožima pa zbegamo u džunglu, a Pigmeji za našim petama.

Pigmeji su za nama bacali kamenje i još svašta, odapinjali strje-le i strelice iz šupljih cjevčica i tako to. Najedamput se nađemo na obali rjeke - naprijed ne možemo, a Pigmeji nas stižu. Spremamo se skočit u rjeku i plivat, kad s druge strane zazveči pucanj iz puške.

Pigmeji su na metar od nas, al odjekne i drugi pucanj, oni podviju rep i okrenu natrag u džunglu. Pogledamo na drugu obalu i gle ti čuda!

ugledamo nekoliko ljudi u vojnim uniformama i bjelim kacigama ko u filmovima o Tarzanu. Uđu u kanu i počnu veslat prema nama a kad su došli bliže vidim da jednom na kacigi piše NASA. Konačno spašeni.

Kad kanu stigne do naše obale, onaj tip s natpisom NASA izađe iz kanua, priđe ravno Sue, spruži ruku i veli: - Gospodin Gump, pretpostavljam?

- Gdje ste dosad, govnnari jedni? - drekne majorica Fritch. -Već smo četiri godine u ovoj jebenoj džungli!

- Oprostite, gospođo - veli onaj tip - al mi imamo svoje prioritete.

Daklem, konačno smo spašeni od sudbine gore od smrti pa nas utrpaju u kanu i krenu veslat niz rjeku. Jedan veli: - Civilizacija je tu iza ugla.

Sigurno ćete prodat svoju priču novinama i obogatit se.

- Zaustavite kanu! - najedamput će majorica Fritch. Momci se pogledaju, al okrenu natrag.

- Odlučila sam - veli majorica Fritch. - Prvi put u životu našla sam muškarca koji me stvarno razumije i ne puštam ga. Skoro četiri godine smo ja i Grurck sretno tu živjeli i odlučila sam ostat s njim. Otić ćemo u džunglu i počet si nov život, odgajat djecu i živjet sretno do kraja života.

- Al on je ljudožderac - veli jedan spasitelj.

- Požderi se od zavisti! - veli mu majorica Fritch pa ona i Grurck izađu iz kanua i okrenu u džunglu, s rukom u ruci. Baš kad ih je skoro progutala džungla, majorica Fritch se okrene i mahne Sue i meni.

Pogledam u kanu, a Sue sjedi i krši prste.

- Samo malo - rečem ja dečkima pa sjednem kraj Sue. - O čemu misliš?

Sue ništo ne govori, al u oku mu je mala suza i tad shvatim što će se dogodit. Čvrsto me zagrli, pa skoči iz kanua i popne se na drvo na obali.

Zadnje što smo vidli od njega je kako se ljulja s drva na drvo na lijani.

Tip iz NAŠE zamaše glavom. - A ti, tupavče? I ti ćeš za prijateljima u Zooland?

Zagledam se za njima pa rečem, uh, uh i sjednem u kanu. Oni tako veslaju, al da znate - na trenutak sam razmišljo o tome. Al nisam

mogo.

Imam ja važnijih šunki.

Prebace me u Ameriku avijonom i po putu mi vele kako mi spremaju svečan doček, al mi se učini da sam to već jedamput čuo.

Al nisu lagali. Čim smo sletjeli u Washingtonu, nađe se tu milijon ljudi, kliču, plješču i ponašaju se ko da im je drago da me vide. Odvezu me u grad otraga u velkom crnom autu i vele da me vode u Bjelu kuću Predsjedniku. Aha - i tamo sam već bio.

Daklem, kad smo stigli u Bjelu kuću, očekivo sam zateć istog Predsjednika koji me nahranio doručkom i s kojim sam gledao "Seljačine s Beverly Hill sa", al sad imaju drugog Predsjednika, sa zalizanom kosom, podbuhlim obrazima i nosom ko u Pinokija.

- Recite mi - veli Predsjednik - jel vaše putovanje bilo zanimljivo?

Nekakvi čovjek u odjelu koji stoji kraj Predsjednika nagne se i nešto mu šapne pa Predsjednik veli: - Oh, ah, zapravo sam htio reć da mi je silno drago da ste uspjeli pobjeć od teških muka u džungli.

Onaj tip u odjelu opet šapne nešto Predsjedniku pa me on zapita: -A vaša kolegica?

-Sue?-upitam ja.

- Zar se tako zvala? - On se zagleda u mali papirić u svojoj ruki. - Tu piše da se zvala major Janet Fritch i da ju je u akciji spašavanja nekakvi ljudožderac odvuko u džunglu.

- Gdje to piše? - upitam ja.

- Evo tu-veli Predsjednik.

- To nije tako - rečem ja.

- Želite li reć da lažem? - upita Predsjednik.

- Samo sam reko da to nije istina - rečem ja.

- Slušajte - veli Predsjednik - ja sam vaš vrhovni zapovjednik. Ja nisam lažac. Ja ne lažem!

- Oprostite - rečem ja - al to o majorici Fritch nije istina. Cedulja tako kaže, al...

- Laže! -vikne Predsjednik. -Ha? -rečem ja.

- Ali, gospodine Predsjedniče - veli tip u odjelu. - Reko je kaže, a ne laže.

- Laže! - vrisne Predsjednik. - Reko sam vam da nek više nikad u mojoj nazočnosti ne spominjete tu rječ! Vi ste banda komunističkih izdajničkih svinja. - Predsjednik se mlatio šakom po koljenu. - Ne razumijete. Ništa o ničem ne znam! Ništa nisam čuo! A i da jesam, il sam zaboravio il je vojna tajna!

- Al gospodine Predsjedniče - veli onaj tip u odjelu - on to nije reko.

Reko je...

-Sad me još i vi nazivate lašcem!-veli on.-Otpušteni ste!

- Ne možete me otpustit - veli onaj. - Ja sam podpredsjednik.

- Oprostite mi na iskrenosti - veli Predsjednik - al nikad nećete postat predsjednik budete li nazivali svog vrhovnog zapovjednika lašcem.

- Tako je, imate pravo - veli podpredsjednik. - Oprostite.

- Ne, oprostite vi meni - veli Predsjednik.

- Svejedno - veli podpredsjednik i nešto proprčka po sebi. -Dopustite da nek se udaljim, moram piškit.

- To je prva pametna ideja koju sam danas čuo - veli Predsjednik. Tad se okrene prema meni i upita: - Hej, zar vi niste onaj isti momak

koji je igrao ping-pong i spasio život Predsjedniku Maou?

Rečem aha, a Predsjednik veli - Zašto ste takvo što učinili?

A ja rečem: - Jerbo se utapljo. - Predsjednik veli: - Trebali ste ga zagnjurit, a ne spasit. Al to je sad prošlost jerbo je kučkin sin umro dok ste bili u džungli.

- Imate televizor? - upitam.

Predsjednik me čudno pogleda. - Imam, al ga ne gledam često u zadnje vrijeme. Previše loših vješti.

- Gledate li "Seljačine s Beverly Hil sa"? - upitam.

- Nije sad na programu - veli on.

- A što je? - upitam.

- Emisija "Iskreno rečeno", al to vam se ne bi svidjelo, hrpa gluposti.

- A tad veli: - Moram na sastanak, pa dopustite da nek vas ispratim. - Kad smo izašli, Predsjednik mi tiho šapne: - Hej, hoćete li kupit sat?

Ja rečem, ha? a on mi priđe bliže, podigne rukav kaputa i gle ti vruga!

okolo ruke ima dvajst il trideset satova.

- Nemam novca - rečem.

Predsjednik spusti rukav i potapše me po leđima. - Vratite se kad budete imali pa ćemo se dogovorit, dobro?

Rukuje se s menom, priđe nam hrpa novinara, počnu slikat slike a tad odem. Al da znate, taj Predsjednik mi se učinio simpatičan.

Daklem, počnem razmišljat što sa sobom, al nisam moro dugo razmišljat.

Za dan-dva prošla je ta strka pa su me smjestili u hotel, a tad jedno poslijepodne dođu nekakvi tipovi i vele: - Slušaj, Gump, gotovo je s dangubljenjem. Vlada više neće plaćat za tebe, odsad si sam na svom.

- Dobro - rečem ja - al mi barem dajte novca za poputninu da nek se vratim doma. Džep mi se malo stanjio.

- Malo sutra, Gump - vele. - Sretan si da nisi u zatvoru jerbo si s ordenom zveknuo onog senatora po glavi. Učinili smo ti uslugu i spasili te toga, al sad peremo ruke od tebe.

I tako sam moro van iz hotela. Jerbo nemam prtljage, nije mi se bilo teško spakirat, pa izađem na ulicu. Prošetam malo kraj Bjele kuće gdje živi Predsjednik i iznenadim se kad tamo ugledam puno ljudi s maskama s njegovim likom i nekakvim natpisima. Sigurno mu je jako drago da je tako popularan u narodu.

SEDAMNAESTO POGLAVLJE

Iako su mi rekli da mi neće dat novca, jedan među njima mi je posudio dolar prije odlaska iz hotela. Prvom prilikom, nazovem ubogicu gdje živi mama da nek joj javim da sam dobro, al jedna časna sestra veli: - Ovdje više nema gospođe Gump.

Kad je upitam gdje je, ona veli: - Ne znam, pobjegla je s nekakvim protestantistom. - Zahvalim joj i spustim slušalicu. Na nekakvi mi je način laknulo da je mama s nekim pobjegla i da nek više nije u ubogici.

Odlučim daje moram nać, al iskreno rećeno, ne žuri mi se jerbo sam siguran, ko što sam siguran da će padat kiša, da će tulit, kukat i gnjavit što sam otišo od kuće.

I stvarno je počela padat kiša. I to ko iz kabla pa sam stao ispod tende dok me nekakvi tip nije otjero. Pokiso do kože prođem kraj neke vladine zgrade kad ugledam velku plastičnu vreću za smeće nasred pločnika. Kad sam joj se približio, vreća se počne micat ko daje nešto u njoj!

Stanem, dođem vreći i malo je gurnem nogom. Najedamput vreća odskoči i ispod nje se začuje glas: - Odjebi!

- Tko je to unutra? - upitam a glas mi odgovori: - To je moja rešetka, nađi si svoju.

- O čemu ti to? - upitam ja. ,

- O mojoj rešetki - veli glas. - Makni mi se s rešetke!

- Kakve rešetke? - upitam ja.

Najedamput se vreća podigne, proviri nečija glava i zaškilji se u mene ko da sam nekakvi idijot.

- Ti si novi? - veli taj čovjek.

- Moglo bi se reć - odgovorim ja. - Oću se sklonit od kiše.

Čovjek ispod vreće žalosno izgleda, napol ćelav, neobrijan mjesecima, oči krvave a zuba skoro i nema.

- U tom slučaju - veli - možeš malo doć. Evo. - I pruži mi drugu vreću za smeće, uredno složenu.

- A što ću s tim? - upitam.

- Rastvori je i zavući se pod nju, budalo, reko si da se hoćeš sklonit od kiše. - i tad se opet pokrije vrećom.

Učinim što je reko i da znate, nije bilo loše. Kroz rešetku je došo topli zrak pa je u vreći bilo toplo i ugodno i nije padala kiša. Čučimo tako jedan do drugog na rešetki pokriveni vrećama kad mi taj čovjek veli:

-

Kako se zoveš?

- Forrest - rečem ja.

- Da? Poznavo sam jednog Forresta. Davno.

- Kako se ti zoveš?

-Dan-veli on.

- Dan? Dan? Hej, stani malo - rečem ja. Podignem svoju vreću i vreću svog susjeda i to je bio on! Nema nogu, sjedi na malim drvenim kolicima s kotačima ko na rolšuhama. Ostario je dvajst godina i jedva sam ga prepozno. Al je bio on. Poručnik Dan!

Kad je izašo iz vojne bolnice, Dan se vrati u Connecticut da proba opet dobit stari poso, nastavljat povjest. Al nije bilo posla za povjest, pa je moro nastavljat matematiku. Mrzio je matematiku, a i matematički je kabinet bio na drugom katu škole pa se patio penjat na drugi kat bez nogu. Usto, žena mu pobjegne s televizijskim producentom iz New Yarka i zatraži razvod na temelju "neslaganja naravi".

Počeo je pit, pa je izgubio poso i neko vrijeme nije ništa radio. Lopovi su mu provalili u kuću i opljačkali sve što je imo, a umjetne noge koje su mu dali u bolnici nisu bile dobre veličine. Posije nekoliko godina je "odustao" i počeo živjet ko skitnica. Dobije nešto novca svaki mjesec od invalidske penzije, al je više-manje podjeli drugim skitnicama.

- Ne znam, Forrest - reče. - Čekam da nek umrem il nešto tako.

Dan mi da nekoliko dolara da nek odem u dućan i kupim nekoliko boca vina. Al sam kupio samo jednu, a ostalo potrošio na gotov senfič jerbo čitav dan nisam ništa jeo.

- Pa - veli Dan kad je sredio pola litre vina - reci mi što si sve radio otkad smo se zadnji put vidli.

I ja mu ispričam. O tome kako sam u Kini igrao ping-pong, kako sam opet našo Jenny Curran, kako sam sviro s "Polupanim jajima" i bio na demonstracijama protiv rata i bacio orden i svršio u zatvoru.

- Da, tog se sjećam. Mislim da sam još bio u bolnici. Htio sam i ja doć, al mislim da ne bi bacio svoje ordenje. Gle - veli on. Otkopča kaput a na košulji ima sve medalje, deset il dvanajst njih.

- Podsjećaju me na nešto - veli on. - Ne znam na što - na rat, naravno, al to nije sve. Forrest, pretrpio sam gubitak puno veći od nogu. Izgubio sam duh, ili dušu, kako hoćeš. Tamo je sad crna rupa, a medalje gdje nije bila duša.

- A što je s prirodnim zakonima koji svime i svačime upravljaju? - upitam ga. - A "švema stvari" u koju se moramo uklopit?

- Zajebi to - veli on. - Filozofsko preseravanje.

- Al otkad si mi za to reko ja se toga držim. Dao sam da nek me voda nosi i trudim se koliko mogu. I da činim stoje dobro.

- Možda tebi to odgovara, Forrest. Mislio sam da odgovara i meni, al me vidni kakav sam. Vidni me - veli on. - Čemu ja služim? Nakaza bez nogu.

Skitnica. Pijanac. Tridesetpetogodišnji beskućnik.

- Moglo bi bit gore - rečem ja.

- A jel? Kako? - upita on i time me zatekne pa sam mu svršio priču o sebi, kako su me bacili u ludnicu, pa ispucali u raketi i kako sam sletio među ljudožderce, o Sue, majorici Fritch i Pigmejima.

- Bože moj, Forrest, stvarno si doživio pustolovina - veli Dan. - Pa kako to da sjediš tu s menom na rešetki ispod vreće za smeće?

- Ne znam - rečem ja - al ne mislim dugo ostat.

- Što planiraš?

- Čim prestane kiša - rečem ja - dižem dupe i idem u potragu za Jenny Curran.

-Gdjeje?

- Ni to ne znam - rečem ja - al ću saznat.

;

- Bit će ti potrebna pomoć - veli on.

' ' Pogledam Dana i njegove

staklene oči iznad brade. Nešto mi

govori da je on taj kome je potrebna pomoć, al nema veze.

Dan i ja odemo te noći u prenoćilište, jerbo kiša nije prestala. Dan plati pola dolara po glavi za večeru i četvrt dolara za krevet. Moglo se večeru dobit badava da smo poslušali molitvu, al Dan veli da bi rade spavo na kiši nego gubio dragocjeno vrijeme na to da sluša životnu filozofiju nekakvog biblijskog manijaka.

Sutra ujutro Dan mi posudi dolar i iz javne govornice nazovem Mosea, bubnjara "Polupanih jaja". I stvarno, još je u Bostonu i silno se iznenadio kad me čuo.

- Forrest, nije moguće! - veli Mose. - Već smo te oplakali! "Polupana jaja" su se raspala. Novac koji im je obećo Feeblestein pojeli su troškovi il tako nešto, a posije druge ploče nisu sklopili novi ugovor. Mose veli da se sad sluša druga vrst glazbe, nekakvi Kotrljajuće stijene, pa su se članovi "Polupanih jaja" zaposlili.

Mose veli da se o Jenny već dugo ništa nije čulo. Kad su mene uhapsili na onim demonstracijama, nekoliko je mjeseci pjevala s "Polupanim jajima", al Mose veli da nije bila više ona stara. Jedan put se rasplakala na pozornici i morali su svirat instrumentalno da nek se ona sredi. Tad je počela pit votku, kasnit na nastupe i baš su htjeli s njom ozbiljno porazgovarat al ona tad prekine s njima.

Mose veli da mu se lično čini da je njezino ponašanje imalo nekakve veze s menom, ali nikad nije o tom htjela govorit. Posije nekoliko tjedana odselila se iz Bostona, rekla da ide u Chicago i tad ju je zadnji put vidio, ima tome pet godina.

Upitam ga zna li kako da nek dođem do nje a on veli da možda ima stari broj koji mu je dala prije neg je otišla. Ode, vrati se za nekoliko minuta i da mi broj. Inače nema pojma gdje bi mogla bit.

Rečem mu nek se čuva i da ću ga posjetit kad budem prolazio kroz Boston.

- Još sviraš hramoniku? - upita Mose.

- Nekad - rečem ja.

Posudim još jedan dolar od Dana i nazovem onaj broj u Chi-cagu.

- Jenny Curran... Jenny? - veli muški glas. - Ah, da sjećam se. Dražesna stražnjica. Bilo je to davno.

- Znate li gdje je?

- Rekla je da ide u Indianopolis kad je odlazila. Tko zna? Zaposlila se u Tempereru.

- U čemu?

- Tempereru, tvornici guma. Znate ono, rade gume. Auto gume.

Zahvalim se tipu, vratim se i ispričam Danu.

- Daklem - veli on - nikad nisam bio u Indianopolisu. - Čujem da je tamo ljepo u jesen.

Probali smo autostopom izać iz Washingtona, al nismo imali sreće.

Nekakvi nas je tip s kamijonom za cigle odvezo do izlaza iz grada, al posije tog nam niko nije htio stat. Valjda smo čudno izgledali - Dan na svojim malim kolicima a kraj njega ja, grmalj. Daklem, Dan veli zašto ne bi pošli autobusom jerbo ima dosta novca. Iskreno rečeno, nije mi bilo drago uzimat njegov novac, al se njemu putovalo a i dobro će mu doć da nek ode iz "VWashingtona.

I tako sjednemo na autobus za Indianopolis. Posjednem Dana do sebe, a njegova kolica metnem u prostor za prtljagu. Cjelim je putem cugo vino i žalio se kako je život sranje. Možda ima pravo. Ne znam. Ja sam ionako samo idijot.

Autobus nas ostavi usred Indianopolisa. Dan i ja stojimo na ulici i smišljamo što učinit kad nam priđe policajac i veli: - Zabranjeno skitničarenje - pa krenemo dalje. Dan upita nekog tipa gdje je tvornica Temperer. Bila je izvan grada pa krenemo tamo. Ne prođe

dugo a nestane pločnika i Dan više nije mogo gurat svoja kolica, pa s jednom rukom podignem njega, a s drugom njegova kolica i nastavimo tako hodat.

Okolo podne ugledamo velki natpis "Gume Temperer" i zaključimo da je to što tražimo. Dan veli da će pričekat vani a ja uđem. Za stolom sjedi neka žena i ja velim da trebam Jenny Curran. Žena pogleda nekakvi popis i veli da Jenny radi u "vulkanizaciji" al da tamo ne može niko unutra ako ne radi u tvornici. Daklem, stojim tako i probavam smislit što bi, kad ona žena veli: - Čuj, dušo, pauza će za minutu-dvje, pa odi iza zgrade. Valjda će izać. -i ja je poslušam.

Izašlo je puno ljudi, a tad izađe i Jenny. Sjedne ispod jednog drva i izvuče senfič iz papirne vrećice. Ja joj se kakti prišuljam, ona sjedi na zemlji, pa rečem: - Taj senfič je sigurno fini. - Ona ne podigne glavu.

Nastavi buljit pred sebe i veli: - Forrest, to samo možeš bit ti.

OSAMNAESTO POGLAVLJE

A da znate, to mi je bio najsretniji ponovni sastanak u životu. Jenny plače i grli me, ja plačem i grlim nju, a svi iz vulkanizacije stoje i misle si što se to događa. Jenny veli da svršava s poslom za tri sata pa da ja i Dan odemo do gostionice preko puta, popijemo pivo ili nešto i pričekamo je. Tad će nas odvest k sebi.

Odemo u gostionicu, Dan popije vino, neko s finijim "buke-jom", jerbo nisu imali drugo.

U gostionici ima još ljudi, igraju pikado, piju i natječu se u obaranju ruke.

Jedan velki momak je najbolji obarač ruku u gostionici i svako malo bi ga neko pokušao pobjediti al ne bi uspio. Kladili bi se na pet i deset dolara po borbi.

Ne prođe dugo a Dan šapne: - Forrest, jel bi mogo pobjediti onog grmalja u obaranju ruke? - Ja rečem ne znam a Dan veli: -Evo ti pet dolara, jerbo se kladim da možeš.

I tako ustanem i rečem tipu: - Jel možem sjest i obarat ruku s vama?

On se nasmješi i veli: - Ako imaš novaca, nema problema.

I tako ja sjednem, šćapimo jedan drugom ruku, neko reče, sad! - i borba počne. Tip je stenjo i napinjo se ko pas koji hoće Pokenjat košticu od breskve, al za deset sekundi lupio sam mu rukom po stolu. Drugi su se tipovi okupili okolo stola i govorili "ooh" i "aaah", a Dan je viko i klico.

Daklem, onaj drugi tip nije baš sretan, al mi plati pet dolara i ustane od stola.

- Skliznuo mi se lakat - veli - al drugi put kad dođeš, imat ćemo revanš, može? - Ja klimnem s glavom, vratim se za stol i dam Danu novac.

- Forrest - veli on - možda smo našli lagan način doći do nešto love. -

Zamolim Dana da nek mi da nešto sitnog da nek si kupim kiseli krastavac, on mi da dolar i veli: - Kupi si što hoćeš, Forrest. Sad smo si smislili kako da zaradimo za život.

Posije posla, Jenny dođe po nas u gostionicu i odvede k sebi. Stanovala je u malom stanu blizu tvornice, punom lijepih stvari ko što su punjene životinje i drvene ogrlice koje su visile na vratima spavaće sobe. Otišli smo u dućan i kupili si malo piletine pa nam je Jenny skuhala večeru, a ja sam joj ispričao sve što se dogodilo otkad smo se zadnji put vidli.

Jenny se najviše raspitivala o majorici Fritch, al kad sam joj reko da je pobjegla s ljudoždercom, laknulo joj je. Veli da ni njoj ruže nisu cvale u zadnjih nekoliko godina.

Kad je prekinula s "Polupanim jajima", Jenny je otišla u Chicago s djevojkom koju je upoznala u demonstracijama. Demonstrirale su po ulicama i nekoliko puta svršile u zatvoru. Jenny je dosadilo da se stalno pojavljuje na sudu, a isto se zabrinula jerbo se njezin policijski dosje debljo.

Daklem, živjela je u jednoj kući s još petnajst ljudi, koji joj nisu baš bili po volji. Nisu nosili donji veš i tako to i niko nije povlačio vodu iza sebe u zahodu. Ona i nekakvi dečko odluče naći stan jerbo se ni njemu nije sviđalo tamo gdje su živjeli, al nije išlo.

- Znaš Forrest - veli ona - čak sam se probala zaljubiti u njega, al nisam mogla jerbo sam mislila na tebe.

Pisala je mami da nek proba od moje mame saznat gdje me drže, al joj je mama napisala da nam je kuća izgorila i da moja mama sad

živi u ubogici, al kad je Jenny dobila pismo moja je mama već pobjegla s protestantistom.

Daklem, Jenny nije imala novca, čula je da daju posla ljudima u tvornici guma pa je došla u Indianapolis po posao. Tad je na televiziji vidla da me namjeravaju lansirat u svemir, al nije bilo vremena za put u Houston.

Gledala je "užasnuta" kad se slupala moja letjelica i odustala od mene ko od mrtvog. Otad ubija vrje-me u vulkanizaciji.

Zagrlim je i ostanemo tako neko vrijeme. Dan se otkoturlja u kupaonicu jerbo da mora piškit. Kad je otišo, Jenny me upita kako će on to obaviti i jel mu ne treba pomoć? Ja rečem: - Ne, vidio sam ga već. Može on to.

Ona zatrese glavom i veli: - Eto kamo smo stigli s vijetnamskim ratom.

Tome nemam što dodat. Tužan je i žalostan prizor kad muškarac bez nogu mora piškit u šešir pa to izliti u zahod.

Posije se nas troje smjestimo u Jennyn mali stan. Jenny složi madrac za Dana u kutu dnevne sobe a na pod kupaonice metne vrč da ne bi moro piškit u šešir. Svako jutro ona ode u tvornicu, a ja i Dan bi tako sjedili u kući, razgovarali pa otišli pred Jenny u onu gostionicu blizu Jennyne tvornice i tamo čekali da nek svrši posao.

Prvi tjedan kad smo tamo počeli dolaziti, tip kojeg sam pobedio u obaranju ruke želio je povratiti svojih pet dolara i ja sam mu pružio priliku. Pokušao je još dva il tri puta, izgubio dvajspet dolara pa se više nije vratio. Al bi se uvijek našao neko drugi ko bi se htio okušati i posije mjesec il dva počeli su dolaziti momci iz cjelog grada i iz manjih gradova.

Dan i ja smo metnuli u džep stopedeset il dvjesto dolara tjedno, što nije bilo loše, da znate. A vlasnik gostionice veli da će organizirati

američko prvenstvo i pozvat televiziju i tako to. Al prije tog se dogodi nešto što mi jako promjeni život.

Jedan dan u gostionicu dođe tip obučen u bjelo odjelo i havaj-sku košulju i s puno zlatnih lanaca okolo vrata. Sjedne za šank dok sam ja sređivo nekog tipa u obaranju ruke a tad sjedne za naš stol.

- Zovem se Mike - veli - i čuo sam za vas.

Dan upita što je to čuo, a Mike veli: - Da je ovaj ovdje najjači na svjetu.

- Pa što? - veli Dan, a onaj će: - Mislim da znam način kako bi mogli zaradit puno više od ove siće.

- A to je? - upita Dan.

- Rvanje - veli Mike - al ne ova bjeda, nego ono pravo. U ringu sa sto tisuća ljudi koji plaćaju za kartu.

- Rvanje s kim? - upita Dan.

- Raznima - veli Mike. - Ima krug profesionalnih kečera: Čudesna Krabulja, Nevjerojatni Grmalj, Preljepi Petar, Smrdljivo Prase, što ti god srce želi. Najpopularniji zarađivaju sto, dvjesto tisuća dolara godišnje.

Momak će početi polako. Naučit ćemo ga neke zahvate, pokazat trikove.

Kladim se da će brzo postat vel-ka zvijezda i svima donjet hrpu novca.

Dan me pogleda i veli: - Što kažeš, Forrest?

- Ne znam - rečem ja. - Htio sam se vratit doma i početi od-gaj at morske šl amp e.

- Šlampe! - veli Mike. - Momak, pa možeš zaradit pedeset puta više na ovom nego s tim šlampama! Ne moraš to radit čitav život, nekoliko godina, tek tolko da nek stvoriš neku zalihu, malo novca u banci, središ gnjezdo.

- Trebo bi pitat Jenny - rečem ja.

- Slušaj me - veli Mike. - Došo sam ti ponudit životnu priliku. Ako nećeš, samo reci, i odo ja.

- Ma ne - veli Dan pa se okrene prema meni. - Čuj, Forrest, ima nešto u njegovim rječima. Kako ćeš inače zaradit novac za bizmis sa šlampama?

- Znaš što - veli Mike - možeš povest i prijatelja. Može ti bit menadžer.

Čim zaželiš prekinut, slobodan si. Što kažeš?

Zamislim se malo. Zvuči dobro, al uvijek ima neka kvaka. Al ipak otvorim svoju labrnju i rečem kobnu rječ, da.

I tako sam posto profesionalni kečer. Mike je imo ured u sportskoj dvorani u centru Indianopolisa i svaki dan bi ja i Dan tamo odlazili autobusom učit kako se bori.

A to najkraće glasi: niko ne smije nastradat, al mora izgledat ko da hoće.

Naučili su me puno zahvata i tako to. A Dana su naučili da nek vrišti i dreči na suca, kako bi metež bio što veći.

Jenny nije luda za kečerskim bizmisom jerbo da bi se mogo povrjedit.

Kad joj rečem da se niko ne može povrjedit jerbo je to namještaljka, ona mi kaže: - Pa u čemu je štos? - To je dobro pitanje na koje ne možem dobro odgovorit, al se veselim da ćemo dobro zarađivat.

Jedan dan probaju me naučit zahvat koji se zove "trbušni naskok" u kojem bi trebao poletjeti kroz zrak i pasti na nekog ali se on u zadnji čas otkotrlja. Ali nekako mi ne ide od ruke i nekoliko puta padnem na partnera prije nego što se uspije otkotrljati. Konačno Mike dođe u ring i veli: - Isuse, Forrest, jesi ti idijot? Mogo bi nekog ubiti, takav grmalj ko ti!

A ja rečem: - Ja i jesam idijot. - Mike veli: - Kako to misliš? - Tad Dan pozove Mikea u stranu i nešto mu veli a Mike će: -Mili Bogo! Se šališ? -

Dan odmahne s glavom. Mike me pogleda, slegne s ramenima i veli: -

Ima nas svakakvih.

Daklem, za jedan sat Mike istrči iz ureda i dojuri do ringa gdje sjedi Dan.

-Imamga!-vikne.

- Što? - upita Dan.

- Njegovo ime! Moramo Forrestu dati umjetničko kečersko ime. Sinulo mi je.

- A to bi bilo? - upita Dan.

- Tutlo! - veli Mike. - Obući ćemo ga u pelene i na glavu mu metnut veliku kapu za bebe. Publici će se to silno svidjeti!

Dan se zamisli na trenutak. - Ne znam - reče. - Ne sviđa mi se baš. Ko da od njega hoćeš napraviti budalu.

- To je samo za publiku - veli Mike. - Mora imati nekakvo štosno ime. Sve velike zvijezde to rade. A nema boljeg od Tutle!

- A da ga nazovemo Svemirac? - veli Dan. - To bi mu odgovaralo. Mogo bi nositi plastičnu kacigu i antene.

- Već imaju jednog Svemirca - veli Mike.

- Ipak mi se ne sviđa -veli Dan. Pogleda me i upita: - Što kažeš, Forrest?

- Fućka mi se - rečem ja.

I tako je to bilo. Posije puno mjeseci obuke konačno trebam debitirati ko kečer. Mike dođe u dvoranu dan prije mog nastupa i nosi kutiju s mojom pelenom i velikom bebi kapom. Veli da nek se sutra vratim u dvoranu u podne pa će nas odvest na moj prvi meč kojijeuMuncieju.

Te večeri kad se Jenny vratila doma, odem u kupaonicu, obučem pelenu i kapu i uđem u dnevnu sobu. Danje sjedio na kolicima i gledao televiziju, a Jenny čitala knjigu. Oni me pogledaju kad sam ušao kroz vrata.

-Forrest, zaboga!-veli Jenny. -To mu je kostim-veli Dan. - Izgledaš ko budala - veli ona.

- Zamisli - veli Dan - da je u nekoj predstavi.

- Ipak izgleda ko budala - veli Jenny. - Ne možem vjerovat! Ti ćeš mu dopustiti da nek se tako obuče i pokaže pred ljudima?

- Samo zbog radi novca - veli Dan. - Imaju jednog koji se zove "Biljka" s gaćama od repinog lišća, a na glavi ima izdubljenu lubenicu s rupama za oči. Jedan drugi sam sebe naziva "Vila", ima krila i čarobni štapić a težak je sto pedeset kila. Trebala bi to vidjeti.

- Ne tiču me se ostali - veli Jenny. - Ovo mi se opće ne sviđa. Forrest, izlazi iz tog kostima.

Vratim se u kupaonicu i skinem kostim. Možda Jenny ima pravo, mislim, al mora se od nečeg živjeti. Al moje je ime bolje od onog s kojim ću se sutra boriti a koji se zove "Govno", a oblači se u triko u boji dreka. Sam Bog zna po čemu će smrditi.

DEVETNAESTO POGLAVLJE

Dogovor za Muncie je ovakav: Govno me treba umlatit.

Mike mi to veli dok smo se vozili. Govno ima pravo senior-stva nada menom pa mora pobjedit, a to mi je i prvi meč, pa moram izgubit. Mike veli da mi želi odma reć kako to ide da nek se ne bi uvrjedio.

- Koja glupost - veli Jenny - da se neko nazove Govno.

- Valjda to i jest - veli Dan i proba je razveselit.

- Zapamti Forrest -veli Mike - to je sve šou. Ne smiješ izgubit živce. Niko ne smije stradat. Govno mora pobjedit.

Daklem, stignemo u Muncie, u velku dvoranu gdje će se održat meč.

Jedna borba već traje - Biljka se bori sa Životinjom.

Životinja je dlakav ko majmun, na lice je navuko crnu masku, a prvo zgrabi izdubenu lubenicu koju Biljka ima na glavi i raspali je nogom na vrh tribine. Zatim pograbi Biljku za glavu i gurne ga u prečku ringa pa ga ugrize za ruku. Sažalio sam se na jadnog Biljku, al nije ni on baš vesla siso - gurne ruku u repino lišće koje nosi umjesto gaćica, zahvati pregušt nečeg i utare Životinji u oči.

Životinja urla, posrće po ringu i trlja oči da nek izvadi to sranje, a Biljka mu priđe s leđa i udari ga nogom u tur. Tad baci Životinju u konope i zamota ga u njih tako da se Životinja ne može maknut, a tad ga počne mlatit ko životinju. Publika viče Biljki "ua", gađaju ga papirnim čašama i sličnim, a on im pokazuje srednji prst. Baš me počelo zanimat kako će se to sve svršit, al dođe Mike i veli meni i Danu da nek se vratimo u svlačionicu i da nek se obučem jerbo smo ja i Govno na redu.

Winston Grom

Kad sam se obukao u pelene i bebi kapu, neko pokuca na vrata i upita: -

Jel ovdje Tutlo? - Dan veli: - Je. - Tip veli: - Nastupaš, izlazi - i mi krenemo.

Prilazim ringu, a Dan se odgurava za menom. Govno već trči po ringu, krevelji se publici i moram priznat da stvarno sličić govnu u tom trikou.

Daklem, popnem se u ring, sudac nas pozove i veli: - Momci, želim poštenu borbu - bez pikanja u oči, udaraca ispod pojasa, ugriza, grebanja il takvih stvari. - Ja klimnem s glavom i rečem, aha, a Govno se divlje zapilji u mene.

Kad je odzvonilo zvono, ja i Govno počnemo kružit jedan okolo drugog.

On ispruži nogu da će me počkalit, al promaši, ja ga zgrabim za ramena i bubnem u konopce. Tad shvatim da se na-mazo s nečim skliskim pa ga je teško uhvatit. Probam ga uhvatit okolo struka al mi sklizne iz ruku ko jegulja. Zgrabim ga za ruku, al se opet izmigolji, i stalno se ceri i smije.

Tad sagne glavu i zajuri se prema meni ko da će me udarit u trbuh, al seja odmaknem u stranu, Govno proleti kroz konopce i sleti u prvi red.

Svi mu viču ua i fućkaju, al se on vrati u ring i donese sa sobom stolac na rasklapanje. Počne me ganjat s tim stolcem i jerbo se nemam s čim obranit, počnem bježat, al me Govno dohvati po leđima. I da znate, zaboljelo me. Probam mu otet stolac, al me on raspali s njim po glavi.

Bio sam u kutu i nisam se mogo nikamo sklonit. Tad me udari u oguljenicu, a kad sam se sagnuo uhvatit se za nogu, udari me u

drugu oguljenicu.

Dan sjedi kraj ringa i vrišti na suca da nek veli Govnu da nek baci stolac, al nema vajde. Govno me udari četiri-pet puta sa stolcem, ja se srušim, on skoči na mene, zgrabi me za kosu i počne mi udarat s glavom u pod.

Tad me šćapi za ruku i počne mi svijat prste. Pogledam u Dana i rečem:-

Koji je ovo vrag?- Dan se proba provuć kroz konopce, al Mike ustane i povuče Dana za kragnu. Tad odzvoni zvono i ja moram u svoj kut.

- Taj me govнар hoće ubit, kolko me tuče s tim stolcem. Moram nešto poduzet - rečem ja.

- Ti moraš izgubit - veli Mike. - Neće ti ništ, samo hoće da to dobro izgleda.

- Al nije ugodno - rečem ja.

- Još samo nekoliko minuta, a onda se daj srušit - veli Mike. -i zapamti, dobivaš petsto dolara da nek izgubiš a ne da nek pobjediš.

- Ako me opet opali s tim stolcem, ne znam što ću - rečem ja. Pogledam u publiku - Jenny je i žao i neugodno. Možda sve ovo i nije najpametnije, mislim.

Daklem, opet odzvoni zvono i ja krenem. Govno me proba uhvatit za kosu al ga ja odbacim i on odleti u konopce i zavrti se ko zvrk. Uхватim ga okolo struka i podignem, al mi se sklizne iz ruku i sleti na tur. Jaukne i počne si trljat dupe, al se nisam ni sna-šo a njegov mu menadžer doda gumu za odštopavanje zahoda i on me počne tuć s njom po glavi.

Istrgnem mu to iz ruku, prebijem na dva djela preko koljena i krenem za njim, al pogledam Mikea koji odmahuje glavom, pa dam da nek me Govno uhvati za ruku i svine na leđa.

Govnar mi je skoro slomio ruku. Tad me gurne na strunjaču i počne me laktom udarat po zatiljku. Mike se smješko i zadovoljno klimo glavom.

Govno ustane s mene i počne me udarat nogama u rebra i trbuh, opet uzme stolac i opali me s njim osam il devet puta i na kraju me koljenom udari u guzicu, a ja sam sve to moro trpit.

Ležo sam na podu, a on mi sjedne na glavu, sudac odbroji do tri i to je trebo bit kraj. Govno ustane, pogleda me i pljune mi u lice. To je bilo užasno i nisam znao što bi i nisam se mogo suzdržat, pa se rasplačem.

Govno se šepirio po ringu a Dan se dokotura do mene i počne mi brisat lice ručnikom. I Jenny je došla do ringa, zagrlila me i plakala, a publika je urlala i bacala svašta u ring.

- Idemo odavde - veli Dan i ja ustanem. Govno mi je plazio jezik i kreveljio se.

- Ime ti pristaje, nema što - Jenny veli Govnu kad smo odlazili iz ringa. -

Sramota!

Uzela mi je rječ iz usta. Nikad se nisam osjećo tako poniženim.

Povratak u Indianapolis proteko je u neugodnoj tišini. Dan i Jenny su više-manje šutjeli, a ja sam sjedio otraga sav u masnicama.

- Odlično si to izveo večeras, Forrest - veli Mike - naročito onaj plač na kraju. Publika je uživala!

- Nisu to bile lažne suze - veli Dan.

- Gluposti - veli Mike. - Neko uvijek mora zgEtbttt Zaate što; drugi put će Forrest pobjedit. Što kažete na to?

- Ne bi trebalo bit drugi put - veli Jenny.

- Dobro je zaradio, zar ne? - veli Mike.

- Petsto dolara za to što su ga izlemali na mrtvo ime nije bogzna što -

veli Jenny.

- To mu je bila prva borba. Drugi put će dobit šesto.

: ;

- A tisuću dvjesto? - upita Dan.

- Devetsto - veli Mike.

- A da nosi kupaće gaćice umjesto bebi kape i pelena? - upita Jenny.

- Publici se sviđala njegova odjeća - veli Mike. - To je dio njegovog imidža.

-Kako bi se vi osjećali obučeni u nešto takvo?-upita Dan.

- Pa nisam ja idijot - veli Mike.

- Začepite o tome - veli Dan.

Mike je održo obećanje. Drugi put sam se borio s tipom koji se zvao Čovjek Muha. Imo je nekakvo špičasto rilo ko muhe i masku s velikim buljavim očima. Ja sam ga trebo nabacivat po ringu i na kraju mu sjest na glavu i za to sam dobio svojih devetsto dolara. Publika je klicala i urlala: - Hoćemo Tutla! Hoćemo Tutla! -Nije bilo loše.

Zatim se odem borit s Vilom i dali su mi čak da nek mu razbijem čarobni štapić na glavi. Posije tog sam se borio s puno tipova i Dan i ja smo zaštedili okolo pet tisuća dolara za odgajanje šlampa. Al da znate, postajo sam jako popularan. Žene su mi pisale pisma a počeli su prodavat bebi kape ko suvenire. Nekad bi došo u ring au publici sjedi pedeset il sto ljudi s bebi kapama, koji plješću i izvi-kivaju moje ime. To mi je nekako godilo, da znate.

U međuvremenu, Jenny i ja smo se dobro slagali u svemu osim u mojoj kečerskoj karijeri. Svake večeri kad bi se vratila u stan, skuhalo bi si večeru pa bi ona, ja i Dan sjeli za stol i planirali kako ćemo početi odgajati šlampe. Plan je bio da ćemo otići u Ba-you La Batre, otkud je bio siroti Bubba i kupiti komad močvare negdje kraj Meksičkog zaljeva. Moramo si kupiti žicu i mreže i mali čamčić i hrane za šlampe dok rastu, a bit će tu još toga. Dan veli da si moramo naći stan, kupovati hranu i tako to dok čekamo prvu zaradu, a i da šlampe nekako moramo prebaciti do tržnice.

Sve na svemu, misli da će nam trebati pet tisuća dolara prvu godinu, a posije tog ćemo isplivati.

Problem je Jenny. Veli da već imamo pet tisuća dolara pa zašto se ne spakiramo i odemo? Ima donekle pravo, al iskreno rečeno, nisam spreman za odlazak.

Znate, posije one utakmice s kukuruzarima iz Nebraske u Orange Bowlu nisam nikad osjetio ko da sam nešto postigo. Možda jedino kad sam igrao ping-pong u Kini, al to je trajalo samo nekoliko tjedana. Al sad, svake subote navečer izađem na ring, a publika kliče. Kliču meni - idijotu il ne, svejedno.

Da ste ih bar čuli kad sam sprašio Lovaša, koji je došao u ring objepljen novčanicama od sto dolara, pa Strašnog Ala iz Aमारil a kad sam osvojio pobjednički pojas istočne lige. Posije sam se borio s Junonom Divom, teškim dvjesto kila, obučenim u leopardovo krzno i s kartonskom batinom.

Al se jedan dan Jenny vrati s posla i veli: - Forrest, ja i ti moramo razgovarati.

Odemo prošetati kraj potočića, Jenny nađe mjesto za sjesti pa veli: -

Forrest, mislim daje to s rvanjem prestopilo svaku mjeru.

- Kako to misliš? - upitam iako sam nagađao.

- Ovako. Imamo već okolo deset tisuća dolara, a to je dvaput više nego je Dan reko da nam treba za odgajanje šlampa. A pomalo se već pitam zašto svake subote ideš u taj ring i radiš od sebe budalu.

- Ne radim ja od sebe nikakvu budalu - rečem ja. - Moram mislit na svoje obožavatelje. Jako sam popularan. Ne možem tek tako otić.

- Sereš - veli Jenny. - Kog to nazivaš obožavateljima i kako to misliš popularan? Ti ljudi imaju rupu mjesto mozga kad plaćaju da gledaju to sranje, odrasle ljude u gaćama koji se pretvaraju da se tuku. Ko je još čuo da se ljudi zovu Biljka il Govno, a ti se zoveš Tutlo!v - Što tome fali? - upitam ja.

- Što misliš kako seja osjećam daje tip u kog sam zaljubljena poznat nadaleko i naširoko ko Tutlo i da svaki tjedan od sebe radi budalu. I to na televiziji!

- Dobivamo novac od televizije - rečem ja.

„... - Fućkam na taj novac - veli Jenny. - Ne treba nam!

- Ko je još čuo da nekom ne bi trebo novac? - upitam ja.

- Nije nam nužno potreban - veli Jenny. - Htjela bi da nađemo neko mirno mjestišce da se u njega naselimo, da ti počneš nekakvi pristojan biznis, recimo odgajat šlampe, da nek kupimo kućicu s vrtom i psom, pa čak i djecom. Ja sam se nauživala slave s "Polupanim jajima" al me to nikud nije dovelo. Nisam bila sretna. Skoro sam trispet godina. Želim se smirit...

- Čuj - rečem ja - a ne bi ja trebo biti taj koji će odlučit oću li prekinut il neću. Neću ovo radit zauvjek, samo dok ne dođe vrijeme.

- E pa ni ja neću čekat zauvjek - veli Jenny, al nisam vjerovo da misli ozbiljno.

DVADESETO POGLAVLJE

£ oslje tog sam imo još dvije borbe i u obje, naravno, pobjedio, a tad jedan dan Mike pozove mene i Dana u svoj ured i veli: - Čuj, ovaj tjedan ćeš se borit s Profisorom.

- Ko je taj? - upita Dan.

- Iz Kalifornije - veli Mike - i tamo je silno popularan. Izazivač je za titulu prvaka zapadne lige.

- Meni ne smeta - rečem ja.

- Al ima još nešto - veli Mike. - Ovaj put, Forrest, moraš izgubit.

- Izgubit? - rečem ja.

- Izgubit - veli Mike. - Slušaj, već mjesecima svaki tjedan pobjeđuješ. Ne shvaćaš da svako malo moraš izgubit da održiš popularnost?

-Kako to?

- Jednostavno. Ljudi vole gubitnike. Zato je posije pobjeda slađa.

- Ne sviđa mi se to - rečem. - Kolko plaćaš? - upita Dan. Dvje tisuće.

- Ne sviđa mi se to - ponovim ja.

- Dvje tisuće je puno love - veli Dan.

- Svejedno mi se ne sviđa - rečem ja. Al pristanem.

Jenny se u zadnje vrijeme čudno ponaša, al pripišem to živcima. Jedan dan ona dođe doma i veli: - Forrest, na rubu sam živca. Molim te, odustani od te borbe.

- Moram se borit - rečem ja. - Ionako ću izgubit.

- Izgubit? - upita ona. Objasnim joj ko što je Mike objasnio meni, a ona veli: - Daklem, Forrest, što je previše je previše.

- To je moj život - rečem ja, što god mi to značilo. Daklem, ne prođe dugo a Dan se vrati odnekud i veli da mora s menom razgovarat.

- Forrest, mislim da sam našo rješenje naših problema.

- Kakvo? - upitam.

- Mislim da bi se trebali pomalo izvlačit iz ovog bizmisa. Jenny to ne voli, pa ako ćemo počet sa šlampama, najbolje počet što prije. Al znam i način kako se iz tog elegantno izvuć.

- A kako? - upitam.

- Razgovaro sam s jednim kladioničarem. Priča se .da ć^S ti subotu izgubit od Profisora.

- Ma nemoj - rečem. -Adapobjediš?

i

-Pobjedim?

-Prebiješganamrtvo.

- Mike će se ljutit - rečem ja.

- Ko šljivi Mikea - veli Dan. - Slušaj. Uzmemo onih deset tisuća koje smo zaradili i odemo se okladit na tvoju pobjedu? Dva prema jedan. Ti ga ljepo prebiješ i mi zaradimo dvajst tisuća.

- Al ću si navuć probleme za vrat - rečem.

- Uzmemo dvajst tisuća i odmaglimo iz grada - veli Dan. -Znaš li što bi mogli s dvajst tisuća? Počet odgajat ovolke šlampe i još bi nam

ostalo.

Ionako je vrijeme da nek se izvučemo iz tog rvanja.

Dan je menadžer, mislim si ja, Jenny je rekla da nek prekinem s tim, a dvajst tisuća nije za bacit.

- Što kažeš? - upita Dan.

- Može - rečem. - Može.

Dođe dan borbe s Profisorom. Borba se trebala održat u Fort Wayneu i Mike dođe po nas. Zatrubi a ja upitam Jenny jel spremna.

- Nejdem - veli ona. - Gledat ću na televiziji.

- Al moraš ić - rečem ja i zamolim Dana da nek objasni zašto.

Dan ispriča Jenny o našem planu i da mora ić jerbo će nas neko morat odvest natrag u Indianapolis kad nalemam Profisora.

- Ni ja ni on ne znamo vozit - veli on - a mora nas čekat brzi auto ispred dvorane kad borba svrši da nek poberemo dvajst cigli u kladionici i odmaglimo iz grada.

- Ne želim imat posla s tim - veli Jenny.

- Al to je dvajst tisuća - rečem ja.

- Da, i to prevarantskih - veli ona.

- Prevara je sve ovo - veli Dan - jerbo su porazi i pobjede unaprijed dogovoreni.

- Neću to učinit - veli Jenny. Mike opet zatrubi i Dan veli: -Moramo ić.

Vidimo se posije borbe - ovako il onako.

-Trebali bi se sramit - veli Jenny.

- Promjenit ćeš ploču kad se vratini) I dvajst tisuća zelembaća u džepu-veli Dan. I odemo Na putu za Fort Wayne više-manje sam šutio jerbo mi je neugodno zbog radi toga što ću smjestit Mikeu. Bio je pošten prema meni, al ko što veli Dan, i on je na meni zaradio puno novca, pa smo kvit.

Kad smo stigli, prva je borba već počela - Vila mlati Junonu Diva. Zatim je na redu bila borba među dva ženska patuljka. Odemo u svlačionicu i ja navučem pelene i bebi kapu. Dan nazove taksi i dogovori se da nek nas pričeka ispred dvorane sa zapaljenim motorom.

Pokucaju na vrata - vrijeme je za izlazak. Ja i Profisor smo glavna borba večeri.

Profisor je već u ringu kad sam ja izašo. On je mali žilav čo-vac s bradom i naočalama, u crnom ogrtaču i četvrtokutnoj kapi. Stvarno izgleda ko profisor. Zgurat ću mu tu kapu u zube, obećam šija.

Daklem, popnem se u ring a voditelj veli: - Dame i gospodo. - Publika počne negodovat a on veli: - Ponosni smo jerbo je glavna atrakcija večeri borba za šampionsku titulu među dva najbolja natjecatelja -

Profisor protiv Tutla!

Tad publika počne i klicat i negodovat da se nije znalo jesu sretni il ljuti.

Ionako nije bilo važno jerbo zvono odzvoni i počne borba.

Profisor je skinuo naočale, plašt i četvrtokutnu kapu, kruži okolo mene i prijeti mi prstom ko da me špota. Probavam ga zgrabit, al se on uvijek izmakne i priprjeti mi prstom. To potraje minutu-dvje a tad pogrješi.

Potrči mi za leđa i proba me udarit nogom u tur al gaja uhvatim za ruku i zavitlam u konopce. Odbije se od njih ko pračka, ja ga

počkalim. Baš sam htio skočit na njega, al on se izmakne u svoj kut, ja ga pogledam a on u ruki drži velko ravnalo.

Udara se po dlanu tim ravnalom ko da će me istuć po turu, al kad spružim ruku da ga dohvatim, on mi zabije ravnalo u oko ko da će ga iskopat. I da znate, zaboljelo me. Posrto sam i probavo • povratit vid kad mi on priđe s leđa i metne mi nešto u pelene. Brzo , sam shvatio što - mrave! Bog zna otkud mu, al su me mravi počeli grist i našo sam se u škripcu.

Dan mi dovikuje da nek ga sredim, al to nije lako kad su ti u gaćama mravi. Daklem, zvono označi kraj runde i ja se vratim u kut. Dan mi proba izvadit mrave.

- Prijav trik - rečem ja. -Sredi ga-veli Dan-ne možemo si priuštiti nikakve gluposti.

Na početku druge runde Profisor mi se počne beljit. Tad mi se približi tolko da sam ga uspio dohvatit i podignut iznad glave. Zavrtio sam ga iznad glave četrdeset il pedeset puta dok nisam bio siguran da mu se zavrtilo u glavi a tad sam ga zavrtio u publiku. Pao je u peti red, u krilo neke starice koja je štrikala pulover i ona ga počne tuć kišobranom.

Problem je u tome da se i meni zavrtilo u glavi, al mislim nije važno jerbo je Profisor gotov. Al sam se prevario.

Malo mi se prestalo vrtit u glavi, kad me nešto dohvati po nogama.

Pogledam, a kad ono Profisor se uzvero natrag u ring i donio sa sobom klupko vune od one starice i sad ga omotava okolo mojih nogu.

Probam se izvuć, al Profisor trči okolo mene i zamata me ko mumiju. Ne prođe dugo i potpuno sam svezan i ne možem se pomaknut. Profisor stane i sveže ukrasnu masnicu pa stane ispred mene i nakloni se, ko daje mađioničar koji je izveo nekakav trik il nešto takvog.

Odšeta do svog kuta i uzme debelu knjigu, izgledala je ko rječnik, vrati se i opet se nakloni. A tad me odalami knjigom po glavi. Ništo tu ne mogu. Odalamio me deset il dvanajst puta prije nego sam pao.

Bespomoćan sam i čujem kako svi kliču kad mi je Profisor sjeo na ramena i pritisnuo na pod i pobjedio.

Mike i Dan dođu u ring, odmotaju me iz vune i pomognu mi ustati.

- Izvrsno! - veli Mike. - Predivno! Ni ja to ne bi bolje smislio!

- Začepi - veli Dan pa se okrene meni. - Ljepo, bogami, dozvolit da nek te nadmudri Profisor.

Ništa ne govorim. Osjećam se bjedno. Sve sam izgubio al znam da više nikad neću u ring.

Više nam nije trebo taksi za bjeg pa se ja i Dan vratimo u Indianapolis s Mikeom. Čitavim je putem ponavlja kako je izvrsno da sam zgubio od Profisora na taj način i kako će kad drugi put pobjedim svi zaradit tisuće dolara.

Kad smo stali ispred stana, Mike izvuče kovertu s dvije tisuće dolara i da je Danu.

- Nemoj je uzet - rečem ja.

- Molim? - veli Mike.

- Moram ti nešto reć - rečem ja.

Dan me prekine. - Ono što želi reć je da više neće u ring.

- Šališ se? - upita Mike.

- Ne šali se - veli Dan.

- Zašto? - upita Mike. - Što ti je, Forrest?

Prije nego sam uspio nešto reć, Dan veli: - Ne želi o tom sad razgovarat.

- Shvaćam. Dobro se naspavaj, a ja ću doć sutra ujutro pa ćemo porazgovarat. Može? -veli Mike.

- Može - veli Dan i mi izađemo iz auta. Kad je Mike otišo, ja rečem: - Nisi smio uzet novac./■

- Pa to nam je sad jedino ostalo - veli on. Sve je drugo otišlo. Tek sam za nekoliko minuta shvatio kolko je bio u pravu.

Uđemo u stan, kad avaj! nema ni Jenny. Nema njezinih stvari, samo nam je ostavila čiste plahte, ručnike i nekoliko lonci i rajngli. Na stolu u dnevnoj sobi Dan nađe pismo i pročita ga naglas: , <

Dragi Fotrest (pisalo je u pismu)

Ne mogu to više podnijeti. Pokušala sam razgovarati s tobom o tome kako se osjećam, ali nisi pokazao da te to zanima. U ovome što večeras namjeravaš učiniti ima nešto posebno pokvareno pa mislim da ne mogu više ostati s tobom.

Možda sam i ja djelomice kriva, jer sam došla u godine kad bih se željela smiriti. Željela bih imati kuću, obitelj, odlaziti u crkvu. Forreste, poznajem te od prvog razreda, gotovo trideset godina, promatrala sam te kako si izrastao u snažnog i lijepog muškarca. Kad sam naposljetku shvatila koliko mi je stalo do tebe, kad si došao u Boston, bila sam najsretnija djevojka na svijetu.

A tad si počeo pušiti marihuanu, ludovati s onim

' curama u

Provincetownu. Čak si mi i tada nedostajao i bilo mi je drago kad si došao u Washington.

Ali kad su te lansirali u raketi i kad si bio izgubljen u džungli četiri godine, mislim da sam se promijenila. Više nemam toliko ideala kao

nekoć i mislim da bih se zadovoljila jednostavnim životom. I moram ga naći.

Nešto se promijenilo i u tebi, mili Forreste. Mislim da si ne možeš pomoći u tome jer si uvijek bio "posebna " osoba, ali više ne razmišljamo na isti način.

Plačem dok ti ovo pišem, ali se moramo rasti. Molim te, ne pokušavaj me naći. Želim ti dobro, ljubavi i -

zbogom.

Voli te

Jenny

Dan mi pruži pismo al ga ja pustim past na pod. Stajo sam i šutio i prvi put u životu znao što znači bit idijot.

DVADESET PRVO POGLAVLJE

Poslje tog sam posto živi jad i bjeda.

Dan i ja smo te noći ostali u stanu, al smo sutra ujutro počeli pakirat naše stvari i tako to jerbo više nije bilo razloga ostat u Indianopolisu.

Dan mi veli: - Forrest, na, uzmi novac - i pruži mi dvje tisuće dolara koje nam je dao Mike za rvanje s Profisorom.

- Ne želim ga - rečem ja.

- Uzmi ga ipak - veli Dan -jerbo je to sve što imamo.

- Ti ga uzmi - rečem ja.

- Uzmi barem pola - veli on. - Pa moraš imat novca za put. Pomoć će ti stić tamo gdje ideš.

- Ti ne ideš s menom? - upitam.

- Nažalost ne, Forrest - veli on. - Mislim da sam dosta zla nanio. Noćas opće nisam spavo. Razmišljo sam kako sam te nagovorio da nek se kladiš na sav naš novac pa te tjero da nek nastaviš s rvanjem a bilo je jasno da će Jenny popizdit. A nisi ti kriv da te Profisor sprašio. Učinio si što si mogo. Ja sam kriv. Ja sam ništarija.

- Ma, Dan, nisi ni ti kriv - rečem ja. - Da me nije udarilo u glavu to s Tutlom i da nisam počeo vjerovat u sve te gluposti koje su o meni govorili, ne bi se opće ni našo u ovoj situaciji.

- Bez obzira na sve -veli Dan - nije u redu da nek se šlepam za tobom.

Imaš važnijeg posla. Zaboravi na mene. Ja sam ništarija.

Daklem, Dan i ja smo dugo razgovarali, al nisam našo načina da ga odgovorim. On pokupi svoju bjedu, ja mu pomognem sić na ulicu i zadnje što sam od njega vidio bilo je kako se odguro na svojim kolicima s odjećom i stvarima u krilu.

Odem na autobusni kolodvor i kupim kartu za Mobile. Do tamo je trebalo dva dana i dvje noći, preko Louisvilea, Nashvilea, Birminghama do Mobilea, i ja bjedni idijot, kloparo sam se u tom autobusu.

Kroz Louisvilea smo prošli po noći, a sutra stanemo u Nashvileu jerbo smo morali presjest na drugi autobus. Trebalo se čekat okolo tri sata, pa se odlučim prošetat malo po gradu. Kupim si senfič na kiosku i čašu leđnog čaja. Hodam tako po ulici i ugledam velki natpis ispred hotela na kojem piše "Pozivni velemaj-storski šahovski turnir".

To takoreć potakne moju radoznalost zbog radi onih šahovskih partija u džungli s Debelim Samom pa uđem u hotel. Igrali su šah u plesnoj dvorani i gledalo ih je puno ljudi, al je pisalo "Ulaz pet dolara" a jerbo nisam htio trošit novce, malko sam virio kroz vrata a tad se sjednem u predvorju sam sa sobom.

Preko puta mene je bio stolac a u njemu nekakvi starčić. Sav smežuran i namrgođen, u crnom odjelu, ukaljačama i leptir mašni, a na stolu ispred sebe drži otvorenu šahovnicu.

Sjedim ja tako tamo, a on svako malo pomakne jednog šahista i konačno mi dođe iz dupeta u glavu da igra sam sa sobom. Jerbo sam imo još sat i pol do polaska autobusa, pitam ga jel bi htio s nekim igrat. On me pogleda, pa opet pogleda u šahovnicu i ne veli ništo.

Malo posije, kad je starčić gledao u šahovnicu pol sata i pomaknuo bjelog lovca na crno polje sedam i baš je htio podić ruku kad ja rečem: -

Oprostite.

Čovjek poskoči ko da je sjeo na iglu i bjesno se zapilji u mene preko stola.

- Povučete taj potez - rečem ja - možete izgubit konja pa kraljicu, a tad ste nagrabusili.

On pogleda u šahovnicu ne skidajući ruke s lovca, pa ga vrati natrag i veli mi: - Valjda ste u pravu.

Daklem, on se opet zagleda u ploču. Dođe vrijeme da nek se vratim na autobusni kolodvor, al baš krenem, kad mi starčić veli: - Oprostite, al to ste odlično zapazili.

Klimnem s glavom a on veli: - Očito ste igrali šah, pa sjednite da odigramo ovu do kraja. Preuzmite bjele figure.

- Ne možem - rečem, jerbo moram stić na autobus i tako to. On klimne s glavom, mahne mi i ja se vratim na autobusni kolodvor.

Kad dođem tamo a prokleti je autobus već otišo, a drugi ide tek sutra.

Uvijek sve zabrljam. Daklem, moro sam utuć jedan dan, pa se vratim u hotel a onaj starčić još igra sam sa sobom i čini se da pobjeđuje. Priđem mu, on me pogleda i pokaže rukom da nek se sjednem. Moj položaj u koji sam upo na šahovnici je jadan -pola špijuna mi pojedeno, imam samo jednog lovca, nemam topova, a kraljica je na rubu ponora.

Trebalo mi je jedan sat za izvuć se, a uvijek kad bi ja popravio svoj položaj, starčić bi zagundō i odmahivo s glavom. Konačno ga namamim gambitom, on nasjedne i u tri poteza ga matiram.

- Prokletstvo - veli on. - Koji ste vi?

Rečem mu kako se zovem a on veli: - Nisam na to mislio, nego gdje ste igrali? Niste mi poznati.

Kad sam mu reko da sam naučio igrat šah u Novoj Gvineji, on veli: - Mili Bogo! Hoćete reć da nikad niste bili čak na regionalnom natjecanju?

Odmahnem s glavom a on veli: - Ne znam jel to znate, al ja sam bivši međunarodni velemaistor. Upali ste u igru u nemogućem položaju i hametice me porazili!

Upitam ga kako to da ne igra u dvorani s drugima a on veli: -Igro sam prije. Skoro mi je osamdeset godina, a tu se održava nekakvi seniorski turnir. Al prava slava pripada mladim igračima, njihov je mozak oštiji.

Klimnem s glavom i zahvalim mu na igri, pa ustanem, al on će: ~ Jeste već večerali?

Rečem mu da sam prije nekoliko sati pojo senfič a on će: -Dopustite da nek vas počastim večerom. Uživo sam igrat s vama.

Rečem može i odemo u hotelski restoran. Taj se simpatičan čovjek zvao gospodin Tribble.

- Slušajte - veli gospodin Tribble dok smo večerali - moro bi odigrat s vama još nekoliko partija da budem siguran, al ako vaša večerašnja igra nije bila početnička sreća, vi ste jedan od najblistavijih neotkrivenih šahovskih talenata. Želio bi vam bit sponzor na nekoliko turnira da vidim kako će vam ić.

Rečem mu kako idem doma jerbo oću odgajat šlampe, al on veli: -

Forreeste, to bi mogla bit vaša životna prilika. Mogli bi zaradit puno novca.

- Veli nek razmislim preko noći i da nek mu javim ujutro. I tako seja i gospodin Tribble rukujemo i ja izađem na ulicu.

Malo sam luto po gradu, al se u Nashvil eu nema što vidjet, pa konačno završim na klupi u parku. Probam razmišljat, što meni nije

baš lako, i smislit što učinit. Više-manje sam mislio o Jenny i gdje je. Rekla je daje ne probavam nać i to, al u dubinama duše osjećam da me nije zaboravila. Napravio sam budalu iz sebe u Indianopolisu i znao to. Valjda zato jerbo nisam probavo učinit što treba. A sad više ne znam što bi to bilo. Oću reć, imam nešto novca al nije vrjedno spomena, a moram ga imat ako oću odgajat šlampe, a gospodin Tribble je reko da možem puno zaradit na šahovskim turnirima. Al mi se čini da se svaki put kad napravim nešto i ne odem doma odgajat šlampe uvalim u neko sranje. I tako nastavim razmišljat.

Nisam dugo razmišljao kad mi priđe policajac i upita što radim.

Rečem mu da sjedim i razmišljam, a on veli da se ne smije sjedit i razmišljat po noći u parku i nek odem. Krenem ulicom, policajac za menom. Nisam znao kamo bi krenuo. Ne prođe dugo ugledam uličicu pa skrenem u nju i nađem zgodno mjesto za sjest i odmorit noge. Tek što sam sjeo, kad eno ti onog policajca.

- Hajde, izlazi - veli on. Kad sam izašo, on upita: - Što radiš tamo?

- Ništo - rečem, a on će: - To sam si i mislio. Uhapšen si zbog radi skitnje.

Daklem, odvede me u zatvor i zatvori u ćeliju a ujutro mi veli da imam pravo na jedan telefonski razgovor ako hoću. Naravno nisam znao nikog kom bi telefoniro osim gospodinu Tribbleu pa ga nazovem. Za pol sata on se pojavi u policijskoj stanici i izvadi me iz zatvora.

Tad mi kupi velki doručak u hotelu i veli: - Slušaj, a da te prijavim za meduzonski turnir drugi tjedan u Los Angelesu? Prva nagrada je deset tisuća dolara. Platit ću ti sve troškove, a zarađeni novac djelimo na pol.

Čini se da bi ti dobro došlo da se malo pot-kožiš, a iskreno rečeno, i ja bi silno uživo. Bit ću ti trener i savjetnik. Što veliš na to?

Nisam bio siguran, al ništo me neće koštati ako probam. I tako velim da nek hoću, ali samo malo, dok ne skupim dosta novca za šlampe. Ja i gospodin Tribble si pružimo ruke i postanemo ortaci.

U Los Angelesu se imalo što vidjeti. Došli smo tamo tjedan dana ranije.

Gospodin Tribble me prvo učio i dotjerivo moju igru, al nakon nekog vremena, odmahne s glavom i veli da me nema smisla podučavati jerbo znam čitavu "teoriju". I tako odemo u život.

Gospodin Tribble me odvede u Disnevland i da mi nek odem na nekoliko vožnji a zatim na obilazak filmskih studija. Snimali su se svakakvi filmovi, ljudi su trčkarali i vikali "prvi put" i "reži" i "snimaj" i sve tako. Jedan od filmova koji su snimali bio je vestern i gledali smo kako su nekog tipa izbacivali kroz prozor od debelog stakla deset puta - dok nije shvatio kako treba.

Daklem, stojimo tako i promatramo, kad nam priđe nekakvi tip i veli: -

Oprostite, vi ste glumac?

Ja rečem: - Ha? - a gospodin Tribble: - Ne, mi smo igrači šaha.

A onaj tip veli: - Šteta, jerbo ovaj veliki izgleda idealno za ulogu u filmu koji snimam. - Okrene se k meni, opipa mi ruku i veli: - Mili Bogo, al si snažan. Siguran si da ne glumiš?

- Jedamput jesam - rečem.

- Stvarno? - veli on. - A u čemu?

- Kralju Learu.

- Izvrsno, dušo-veli on-prekrasno. Imaš li knjižicu UDU?

- Molim?

- Udruge dramskih umjetnika. Ma, nema veze - veli on. -Slušaj, dušo, nabavit ćemo i to, nema problema. Htio bi znat gdje su te tako dugo skrivali? Pogle se samo! Savršen krupan, snažan, šutljiv tip, drugi John Wayne.

- Nije on nikakav John Wayne - kiselo će gospodin Tribble -on je prvorazredan igrač šaha.

- Još bolje - veli onaj - pametan krupan, snažan, šutljiv tip. Neobično.

- Nisam ja pametan kako izgledam - rečem ja iskreno, al onaj tip veli da to opće nije važno, jerbo se od glumaca ne očekuje da nek budu pametni il iskreni il slično, nego samo da nek stanu pred kameru i odverglaju tekst.

- Zovem se Felder - veli on - i snimam filmove. Htio bi da dođeš na probno snimanje.

- Sutra mora igrati na šahovskom turniru - veli gospodin Tribble. - Nema vremena za glumu i probna snimanja.

- Pa može to negdje zgurat, zar ne? Možda je to šansa koju si dugo čekao. I vi bi gospodine Tribble mogli doći na probno snimanje.

- Probat ćemo - veli gospodin Tribble. - Forreste, dođi, imamo posla.

- Vidimo se, dušo - veli gospodin Felder - nemoj zaboravit. I odemo.

DVADESET DRUGO POGLAVLJE

Sutra ujutro se odražava šahovski turnir u hotelu Beverly Hil s. Ja i gospodin Tribble smo tamo rano i on me prijavi za mečeve za cjeli dan.

Nije bilo nešto posebno teško. Prvog sam tipa koji je bio zon-ski majstor i profisor na nekom fakultetu sredio za sedam minuta. Potiho sam se veselio - ipak sam pobjedio jednog profisora.

Zatim je na red došo klinac od sedamnajst godina i sredio sam ga za manje od pol sata. Bacio se na pod i počeo tulit pa gaje mama morala odvuć.

Taj sam dan i sutra igro s raznim ljudima, al sam ih prilično brzo pobjedio, što mi je bilo drago jer kad sam igro s Debelim Samom moro sam stalno tamo sjedit i nisam mogo ić na zahod, jerbo da nek sam se usto od šahovnice, on bi pomaknuo figure i probo me prevarit.

Daklem, osiguro sam nastup u finalu a između sam imo dan odmora.

Vratim se u hotel s gospodinom Tribbleom i nađem poruku od gospodina Feldera, onog filmaša. U poruki je pisalo: "Molim nazovite me danas popodne u ured zbog radi dogovora za sutrašnje probno snimanje" a bio je tu i broj telefona.

- Forrest - veli gospodin Tribble - nisam siguran. Što ti misliš?

- Ni ja ne znam - rečem ja, al iskreno rečeno, učinilo mi se uzbudljivo to s filmom. Možda upoznam Raquel Welch il nekog sličnog.

- Ne može nam naškodit - veli gospodin Tribble. - Nazvat ću i ugovorit sastanak. -i tako on nazove ured gospodina Feldera da nek

dozna kamo i kad moramo doć, kad najedamput pokrije slušalicu i upita me: - Forrest, znaš plivat? - Ja rećem aha i on veli u slušalicu: - Da, zna.

Kad spusti slušalicu, upitam ga zašto hoće znat znam li plivat, al gospodin Tribble veli da ne zna, al da misli da ćemo brzo saznat.

Studijo u koji smo otišli bio je drukčiji od onog prvog. Na ulazu nas doćeka ćuvar koji nas odvede tamo gdje je pokusno snimanje. Tamo nađemo gospodina Feldera kako se nešto dokazuje sa ženom koja, zapravo, jako slići Raquel Welch, al kad me Fel-der ugleda, nasmješi se od uha do uha.

- Ah, Forrest - veli - divno da si došao. A sad prođi kroz ona vrata a oni će te poslat natrag kad svrše s tobom.

I tako proćem kroz ta vrata a tamo stoji nekoliko žena. Jedna veli: -

Hajde, skidaj se. - Ne opet, mislim ja, al poslušam. Kad sam svršio sa skidanjem, druga mi žena da hrpu gumene odjeće pokrivene s ljuskama i tako to i s neakvim ćudnim stopalima i rukama s plivaćim koćicama i veli da nek to obućem. Nas troje smo me uguravali u to sranje jedan sat dok smo uspјeli. Tad me okrenu u smjeru šminkernice gdje mi kaću da nek sjednem, a neka žena i muškarac nabiju mi gumenu masku preko glave, pričvrste je za kostim i počnu bojit tamo gdje se spaja za kostim.

Kad su svršili, vele mi da nek se vratim na mjesto snimanja.

Zbog radi plivaćih koćica na nogama jedva hodam, a zbog radi plivaćih koćica na rukama jedva sam otvorio vrata, al mi konaćno uspјije i ja se nađem kraj velikog jezera, okrućenog bananama i ostalim tropskim sranjem. Tamo je gospodin Felder, i kad me ugleda, skoći i veli: -

Izvrсно, dušo! Savršen si za ulogu!

- A kakvu to ulogu? - upitam ja, a on veli: - Zar ti nisam reko? Snimam novu verziju "Čudovišta iz Crne lagune". - Čak i idijot ko ja mogo bi pogodit kakvu mi je ulogu namjenio.

Gospodin Felder rukom da znak onoj ženi s kojom se prepiro da nek pride. - Forrest - veli on - dođi da te upoznam s Raquel Welch.

Skoro sam se prevalio na tur! Bila je u dugoj haljini s dubokim izrezom i tako to. - Drago mi je - rečem ja kroz masku, al se Raquel Welch okrene bjesno Felderu.

- Sto je reko? Nešto o mojim sisama?

j

- Ma ne, dušo - veli Felder. - Reko je da mu je drago da se upoznao s tobom. Ne razumije se dobro što govori zbog radi maske.

Ja ispružim svoju ruku s plivaćim kožicama da nek se rukujem s njom, al ona odskoči metar natrag i veli: - Uh! Svršimo s tim.

Daklem, gospodin Felder opiše scenu: Raquel Welch se koprcu po vodi pa se zanesvjesti, ja doplivam iz dubine, uhvatim je i iznesem iz vode. Al kad se ona osvjesti, prestraši se i počne vrištati: - Spusti me! Upomoć!

Siluje me! - i tako to.

Al, veli Felder, ja je neću spustit jerbo nas ganjaju nekakvi negativci, nego je odnesem u džunglu.

Daklem, probali smo, i prvi put mi se učinilo da nam je dobro išlo. Bilo je stvarno uzbudljivo držat Raquel Welch u rukama iako se drala: - Spusti me! Upomoć, policija! - i tako to.

Al gospodin Felder veli da nek nije dobro i da nek ponovimo. Nije ni to bilo dobro pa smo ponovili istu scenu deset il petnajst puta. Među snimanjima, Raquel Welch brunda, gnjavi, psuje Feldera, al on samo ponavlja, odlično, dušo, odlično i tako to.

A i ja imam problem. Jerbo sam u kostimu od tog stvora pet sati, a nema ciferšlusa il nečeg kroz što bi se popiškiio, mjehur samo da mi ne pukne.

Al ne želim ništo reć, jerbo ovo je pravi film i ne želim nikog razljutit.

Al moram nešto učinit, pa se odlučim popiškit u kostim kad drugi put zaronim u vodu, a mokrača će niz nogu il nešto takvog Jsteć u lagunu.

Daklem, gospodin Felder reče, snimaj, ja odem u vodu i počnem piškit.

Raquel Welch se koprca pa se onesvjesti, ja zaronim, uhvatim je i odvučem na obalu.

Ona se osvjesti i počne me udarat i urlat: - Upomoć! Ubojica! Spusti me!

- al najedamput prestane urlat i veli: - Kakav je to čudan miris?

Gospodin Felder drekne rez, ustane i upita: - Što si to rekla, dušo? Tog nema u scenariju.

A Raquel Welch veli: - Jebemti scenarij! Nešto smrdi! - Tad pogleda u mene i veli: - Hej, ti, tko god bio, jesi ti pustio vodu?

Bilo mi je tako neugodno, da nisam znao što bi. Držim je tako na rukama a tad odmahnem s glavom i rečem: - Ne ja.

Prvi put u životu sam reko laž.

- Neko je - veli ona - jerbo znam valjda kako miriše mokrača! A ja nisam!

Znači da si ti! Kako se usuđuješ popišat me, ti vole jedan? - počne me udarat šakama i drečat: - Spusti me! Miči se od mene! - Ja mislim da opet snimamo i krenem s njom u džunglu.

Gospodin Felder vikne snimaj, kamere se uključe. Raquel Welch me udara, grebe i vrišti ko nikad prije. Felder dovikuje: - To je ono pravo, dušo, izvrsno! Nastavi tako! - Gospodin Tribble sjedi u stolcu, klimata glavom i gleda na drugu stranu.

Daklem, kad sam malo zamaknuo u džunglu, stanem i okrenem se da vidim hoće li Felder viknut rez, ko prije, al on skače ko divljak i maše nam rukama da nek nastavimo i više: - Savršeno, dušo! To! Oduzi je u džunglu!

Raquel Welch se još grebe, mlati i vrišti: - Makni se, ti prostačka zvjeri! -

i tako to, al ja nastavim kako su mi rekli.

Najedamput ona zapišti: - Bože moj! Moja haljina!

Nisam dotad opazio, al je pogledam, i stvarno - haljina joj se zakvačila za nekakvi grm i ostala na njemu. Raquel Welch je ko od majke rođena u mom naručju!

Stanem i rečem, o ho, i okrenem se da ću natrag, al ona vrisne: - Ne!

Idijote! Ne možem ovakva natrag!

Upitam je što da nek radim, a ona veli da se moramo negdje skrit dok ona smisli što ćemo. I tako ja krenem dublje u džunglu, kad ko grom iz vedra neba nešto veliko projuri kroz stabla, ljulja se na lijani i ide na nas.

To se jedamput zaljulja kraj nas i ja vidim da je to nekakvi velki majmun.

On se zaklatara natrag pa pusti li-janu i skoči pred nas. Skoro sam se onesvjestio. Sue!

Raquel Welch počne opet tulit i urlat, a Sue me pograbio za noge i grli ih. Ne znam kako me prepozno u tom kostimu. Valjda me

namiriso il nešto tako. Raquel Welch veli: - Poznaš ovog usranog babuna?

- Nije on nikakvi babun - rečem ja. - On je orangutan i zove se Sue.

Ona me čudno pogleda pa veli: - Ako je on, zašto se zove Sue?

- Duga priča - rečem ja.

Daklem, Raquel Welch se probava pokrit rukama, al Sue zna svoj posao.

Dohvati nekoliko velikih listova sa drva banane i da joj i Raquel doneklem pokrije svoju golotinju.

Posije saznam da smo prešli iz naše džungle u džunglu u kojoj snimaju film o Tarzanu a u kojem je Sue statist. Kad su me spasili Pigmeja u Novoj Gvineji, bjeli su lovci uhvatili Sue i odvukli ga dreseru u Los Angeles. I otad stalno glumi u filmovima.

Daklem, nemamo vremena za gubit, jerbo Raquel Welch vrišti i gnjavi: -

Odvedite me negdje gdje ima odjeće! - Ne znam gdje bi se u džungli moglo nabavit odjeće, iako je ovo filmski studijo, pa krenemo dalje, u nadi da će se nešto dogodit.

I dogodilo se. Najedamput stignemo de velke ograde. Možda s druge strane ima odjeće, mislim. Sue nađe klimatavu dasku u ogradi i podigne je da nek mi prođemo, al čim sam zakoračio na drugu stranu, zakoračim u prazno i ja i Raquel se stropoštamo niz brijeg. Otkotrljamo se do dna, pogledam, a kad ono pali smo točno kraj velke ceste.

- Bože moj! -vrisne Raquel Welch. - Mi smo na autoputu za Santa Monicu!

Podignem glavu a Sue grabi niz brijeg. Dokotrlja se do nas i tako nas troje stojimo tamo. Raquel Welch miče listove banane gore-dolje i

probava pokrit golotinju.

- Sto ćemo sad? - pitam. Auti praše kraj nas, al iako smo bili cudan prizor, niko nas nije ni pogledo.

- Moraš me nekud odvest! - viče ona. - Moram nešto obući!

- Gdje? - upitam.

- Bilo gdje! - vrisne ona pa krenemo niz autoput.

Ne prođe dugo kad u daljini u brdima ugledamo velki bjeli natpis HOLLYWOOD i Raquel Welch veli: - Moramo se maknut s ovog prokletog autoputa i doći na Rodeo Drive, tamo ću si kupit odjeću. - Ima pune ruke posla probavajući se pokrit - svaki put kad nekakvi auto ide prema nama ona metne listove naprijed, a kad auto dolazi otraga, ona ih prebaci otraga da skrije dupe. Na dvosmjernoj cesti je to prilično spektakularan prizor - ko one plesačice s lepezama od perja il nešto takvo.

I tako skrenemo s autoputa preko velikog polja. - Mora li nas taj majmun sljedit? - upita Raquel Welch. - Izgledamo dosta blesavo i bez njega! - Ja samo šutim, al se okrenem a Sue se ražalostio. I on prvi put u životu vidi Raquel Welch pa mislim da gaje to uvrijedilo.

Daklem, hodamo tako i još nas niko ne udostoji pogleda. Konačno dođemo do velke ulice i Raquel Welch veli: - Bože svemoćni! Sunset Boulevard! Kako ću objasniti ljudima zašto hodam po Sunset Boulevardu gola golcata usred bjela dana! - Mislim da shvaćam što je muči i drago mi je da sam u ovom kostimu stvora pa me niko neće prepoznati, iako sam s Raquel Welch.

Dođemo do semafora. Kad se upali zeleno, prjeđemo ulicu. Raquel Welch izvodi svoj ples s lepezama da se sve praši, smješka se ljudima u autima ko da je na pozornici. - Kakvo poniženje! -sikće tiho. - Obeščaćena!

Čekaj samo dok se izvučemo iz ovog, tražit ću tvoje dupe na tanjuru, prokleti idijote!

Neki vozači koji su čekali na semaforu počnu trubit i mahat, jerbo su valjda prepoznali Raquel Welch, a kad smo prešli preko ulice, nekoliko auta skrene i počne nas sljedit. Dok smo stigli do Wiltshire Boulevard privukli smo priličan broj sljedbenika. Ljudi su izlazili iz kuća i dućana i svega i išli za nama. Raquel Welch je pocrvenila u licu ko cikla.

- Nikad nećeš više radit u ovom gradu! - veli mi čvrsto stisnutih zuba, al usput se smjesi publici.

Ne prođe dugo a ona reče: - Konačno, Rodeo Drive. - Pogledam, i stvarno, robna kuća za žensku odjeću. Ja je trknem po ramenu i pokažem prstom, al Raquel Welch veli: - Uh, Popagal o. Ni mrtva ne možem dopustit da me vide u haljini kupljenoj u Popagal u.

I tako produžimo hodat i ona veli: - Eno Giani, tamo imaju ljepih stvari - i tako uđemo.

Na vratima stoji prodavač s brčićima, u bjelom odjelu s rupčićem koji mu viri iz malog džepića, i jako nas pažljivo promatra dok ulazimo.

- Izvolte, gospođo? - upita on.

- Htjela bi kupit haljinu - veli Raquel Welch.

- Kakvu? - upita on.

- Bilo kakvu, budalo, zar ne vidiš što se događa? Daklem, prodavač joj pokaže nekoliko stotina metara haljina i veli da sigurno ima nešto od njezine veličine pa Raquel Welch počne pregledavat haljine.

- A vi, gospodo? - upita prodavač gledajući u mene i Sue.

- Mi smo s njom - rečem ja. Okrenem se a vani se okupilo mnoštvo i nosove pritislo uz prozor.

Raquel Welch uzme osam il devet haljina i ode ih isprobat u kabinu. Brzo izađe i veli: - Što kažeš na ovu? - Na sebi ima nekakvu smeđu haljinu s remenima i kopčama i dubokim izrezom.

- Nisam siguran, dušo - veli prodavač - al nekako, niste to vi. - Ona se vrati i proba drugu, a prodavač veli: - Divno! Preslatki ste!

- Uzet ću je - veli Raquel Welch a prodavač veli: - Dobro. Kako plaćate?

- Kako to mislite? - upita ona.

- Gotovinom, čekovima, kreditnom karticom? - veli on.

- Slušaj, glupane. Ne vidiš da nemam ništa sličnog sa sobom? Gdje bih ih metnula?

- Molim vas, gospođo, nema potrebe za vulgarnostima - veli prodavač.

- Ja sam Raquel Welch - veli ona njemu. - Poslat ću vam nekog posije da nek vam plati.

- Jako mi je žao, gospođo-veli on-al tako ne poslušemo.

- Al ja sam Raquel Welch! - vrisne ona. - Zar me ne prepoznajete?

- Slušajte, gospođo - veli on - pola naših mušterija tvrdi da su Raquel Welch il Farrah Fawcett il Sophia Loren il neko takav. Imate li osobnu iskaznicu?

- Osobnu iskaznicu! - drekne ona. - A gdje bih je metnula?

- Nemate osobnu iskaznicu, ni kreditnu karticu, ni novca -nemate ni haljinu - veli prodavač.

- Dokazat ću vam ja tko sam - veli Raquel Welch i najedamput spusti gornji dio haljine. - Tko još ima ovakve sise u ovom usranom gradu! -

vrisne. Okupljeno mnoštvo počne udarat po prozorima, urlat i klicat. Al prodavač pritisne mali gumb, dođe čuvar i veli: - Daklem, narode, svi ste uhapšeni. Pođite mirno s menom pa se nikom neće ništa dogodit.

DVADESET TREĆE POGLAVLJE

I tako su me opet hitili u zatvor.

Kad nas je tip iz osiguranja u Gianiju stjero u kut, dojure dva auta puna policajaca. Jedan dođe prodavaču i upita: - Tko su uhapšeni?

- Ova ovdje veli da je Raquel Welch - veli prodavač. - Ušla je obučena u nekoliko listova banane i nije htjela platit haljinu. Ne znam tko su ova dvojica, al mi izgledaju prilično sumnjivo.

- Ja i jesam Raquel Welch! - vikne ona.

- Naravno - veli policajac. - A ja sam Clint Eastwood. A da odete s ova dva simpatična momka? -i on pokaže dva policajca.

Glavni se policajac okrene meni i Sue. - A sad da čujemo vašu priču.

- Snimali smo film - rečem ja.

- Zato ste u tom kostimu? - upita on. -Aha-rečem ja.

- A on? - pokaže u Sue. - Njegov je prilično realističan kostim, ako tako možem reć.

- Nije to nikakvi kostim - rečem ja. - On je čistokrvni orangutan.

- Ma je li? - veli policajac. - Znae što ćemo. U stanici imamo čovjeka koji snima slike i silno bi želio snimit nekoliko vaših slika. Pa pođite i vi s nama. Samo bez naglih pokreta.

Daklem, gospodin Tribble me moro opet vadit iz zatvora. Došo je i gospodin Felder s odredom odvjetnika po Raquel Welch koja je već postala histerična.

- Čekaj samo! - dovikne mi kad su je puštali na slobodu. -Kad sve ovo prođe, nećeš moć dobit posao ni ko nositelj koplja!

U tome mislim da ima pravo. Čini se daje mojoj filmskoj karijeri kraj.

- Takav je život, dušo, al nazvat ću te pa možemo na ručak -veli mi gospodin Felder na odlasku. - Poslat ćemo nekog po kostim stvora.

- Hajdmo Forrest - veli gospodin Tribble. - Ti i ja imamo važnijeg posla.

U hotelu, gospodin Tribble, ja i Sue sjednemo u sobu i porazgovaramo.

- Sue će bit problem - veli Tribble. - Vidni samo kako smo ga morali prošvercat u hotel po stepenicama i tako. Teško je putovat s orangutanom, mora se priznat.

Ispričam mu kako sam vezan za Sue, kako mi je puno puta spasio život u džungli i tako to.

- Shvaćam tvoje osjećaje - veli on. - Voljan sam probat. Al morat će se pristojno ponašat il će bit problema.

- Bez brige - rečem ja a Sue klimata s glavom i kesi se ko majmun.

Daklem, sutra je važna partija među mene i međunarodnog velemajstora Ivana Petrokiviča, poznatog po nadimku Pošteni Ivan. Gospodin Tribble me odvede u dućan s odjećom i iznajmi mi smoking jerbo da je to pomodan događaj i da će u publici bit važnih faca. Osim toga, pobjednik će dobit deset tisuća dolara, a moja polovica bi mi trebala bit dovoljna-da počnem bizmis sa šlampama, pa ne smije bit pogrešaka.

Uđemo u dvoranu gdje će se održat meč. Tamo se mota tisuću ljudi, a za stolom već sjedi Pošteni Ivan i pilji u mene ko da je Muhammad Ali il neko takav.

Pošteni Ivan je velki Rus s visokim čelom ko Frankenstein, i dugom crnom kovrčavom kosom kakvu imaju violinisti. Kad sam se popeo na pozornicu i sjeo, on nešto progundā, a neko drugi veli nek partija počne i to je bilo to.

Pošteni Ivan ima bjele figure i prvi mu je potez nekakvo Ponzianijevo otvaranje.

Ja uzvratim Retijevim otvaranjem i sve štima. Oba povučemo još nekoliko poteza, a tad Pošteni Ivan proba nešto što se naziva Falkbeerovim gambitom i počne skakat konjem da nek vidi jel bi mi mogo maznut topa.

Al ja vidim kud vjetar puše, pa namjestim nešto što se zove Zamka Noeve arke i pojedem mu konja. Pošteni Ivan nije presretan zbog radi tog, al se ne predaje nego se posluži Tarrashevom prijetnjom da mi ugrozi lovca.

Ne možem to dopustit, pa se poslužim kraljičinom indijskom obranom pa se on moro poslužit varijacijom iz Schevenigena na što mu ja uzvratim Benonijevim protunapadom.

Pošteni Ivan malo se uzrujo pa počne kršit prste i grist donju usnicu, a tad učini očajnički potez - Napad pečenih jetrica - na-što ja uzvratim Aljehinovom obranom, a našto se njemu smrzne dupe.

Izgledalo je neko vrijeme da će bit remi, al se Pošteni Ivan posluži Hoffmanovim manevrom i iskobelja se! Pogledam gospodina Tribblea. On se malko nasmješi i usnama reče: Sad! i ja sam znao što želi reć.

Debeli Sam me u džungli naučio nekoliko trikova koji nisu bili u knjigama i sad je bilo vrijeme za njih - takozvanu Kotlovsku varijaciju i Kokosov gambit, u kojem mi kraljica služi ko mamac da namamim naivca da nek žrtvuje lovca nek da bi mi ju zgrabijo.

Nažalost, ne uspije mi. Pošteni Ivan je vidio što se sprema pa mi mazne kraljicu i sad sam ja u nevolji! Zatim se poslužim Zamkom

slamnate kolibe, u kojoj mu dam ko na pladnju drugog topa da ga zavaram, al se nije dao zavarat. Pojede mi topa i lovca i spremno se dokrajčit me Petrovljevim matom, al ja napregnem sve snage i postavim mu Pigmejsku prijetnju.

Daklem, to je bio jedan od specijaliteta Debelog Sama i to me naučio kako spada. On ovisi o iznenađenju i još nekoliko stvari, al ako neko podlegne Pigmejskoj prijetnji, može pokupit krpice i otić doma. I tako sam se nado i molio dragom Bogu da nek uspije, jerbo ako ne uspije, više ne znam što bi i gotov sam.

Daklem, Pošteni Ivan zagunđa nekoliko puta, podigne konja da će ga pomaknut na osam, što bi značilo da je nasjeo Pigmejskoj prijetnji, jerbo bi ga matiro u dva poteza i ne bi mogo ni prstom maknut!

Pošteni Ivan je nanjušio podvalu, jerbo je pomico konja s pet na osam i natrag devet il deset puta, al nije podigo ruku s njega, a to bi značilo daje potez konačan.

Publika je bila tako mirna da se moglo čuti muhu kako hrče i tako sam nervozan i uzbuđen da bih mogo puknut. Pogledam gospodina Tribblea, a on prevrće očima kao da se moli, a čovac koji je došo s Poštenim Ivanom se mršti i izgleda kiselo. Pošteni Ivan pomakne figuru na osam dva il tri puta, al je uvijek vrati na pet. Na kraju se činilo da će napraviti nešto drugo, al tad podigne konja još jedamput i stavi iznad osmog polja. Ja sam presto disat a u dvorani je tiho ko u grobu. Pošteni Ivan još drži konja iznad ploče, a moje srce udara ko bubanj, al me tad Ivan najedamput pogleda u oči. Ne znam kako se to dogodilo, valjda zbog radi uzbuđenja, al ja odrapim prdac ko daje neko potrgo plahtu!

Pošteni Ivan se iznenadi a tad spusti konja, digne ruke, veli uh! počne mahat po zraku, kašljat i čepit nos. Ljudi okolo nas počnu uzmicat, mumljat i vadit rupčiće, a ja sam crven u licu ko paradajz.

Al kad se sve smirilo, pogledam u šahovnicu i da znate Pošteni Ivan je spustio konja točno na osmicu. Ja ga pojedem svojim konjem, pa

mu pojedem dva špijuna pa kraljicu i kralja - šahmat! Pobjedio sam i dobio pet tisuća dolara! Pigmejska prijetnja je opet uspjela!

Pošteni Ivan protestira i maše rukama, a onaj stoje došo s njim odma uloži službenu žalbu protiv mene.

Tip zadužen za turnir lista po pravilniku dok ne dođe do mjesta na kojem piše: - Igrač ne smije namjerno svojim ponašanjem zbunjivati drugog igrača za vrijeme igre.

Gospodin Tribble veli: - Mislim da ne možete dokazat daje moj štíćenik namjerno to učinio. Bilo je to nehotice.

Tad direktor turnira prelista još nekoliko stranica i nađe pravilo: - Igrač se ne smije ponašati nepristojno ili uvredljivo prema svom protivniku.

Gospodin Tribble veli: - Slušajte, jeste li ikad osjetili potrebu pustit vjetar? Forrest nije imo zlih primisli. Dugo je sjedio na mjestu.

- Ne znam - veli direktor turnira - mislim da ću ga morat diskvalificirat.

- Zar mu ne možete pružit drugu priliku? - upita gospodin Tribble.

Direktor turnira se dugo češkao po bradi. - Možda -veli - al morat će se suzdržat jerbo takvo što nećemo trpjet!

Činilo se da ću imat priliku dovršit partiju, al odjedamput na drugom kraju dvorane nastane komešanje, žene viču i vrište. Pogledam a Sue se njiše na lusteru.

Kad nam se luster našo nad glavama, Sue se spusti i padne točno na šahovnicu i razbaca šahiste na sve strane. Pošteni Ivan padne sa stolcem na leđa i usput potrga haljinu s debele žene koja je izgledala ko reklama za draguljarnicu. Ona počne urlat i mahat rukama i opali direktora turnira po nosu. Sue je skakuto i brbljo, a svi se se uspaničili, trče i padaju i viču neka neko nazove policiju.

Gospodin Tribble me zgrabi za ruku i veli: - Forrest, hajdemo odavde.

Nagledo si se dosta policije u ovom gradu.

To ne mozem poreć.

Daklem, vratimo se u hotel, a gospodin Tribble veli da mora-mo opet porazgovarat.

- Forrest - veli on - mislim da ovo više neće ići. Igraš šah ko san, al inače se sve zakompliciralo. Daklem, to što se dogodilo danas je, blago rečeno, bizarno.

Ja klimatam glavom a i Sue izgleda tužno.

- Reći ću ti što ću. Dobar si ti momak, Forrest, i ne mozem te tek tako ostavit usred Kalifornije, pa ću sredit da nek se ti i Sue vratite u Alabamu ili već odakle jesi. Znam da ti treba nešto gotovine za onaj bizmis sa šlampama. Tvoj dio zarađenog novca, kad odbijem troškove iznosi nešto manje od pet tisuća dolara.

Gospodin Tribble mi pruži kovertu. Zavirim u nju a kad tamo snop novčanica od sto dolara.

- Želim ti sve najbolje u poslu - veli on.

Gospodin Tribble nazove taksi i odveze nas na željeznički kolodvor. Za Sue je našo sanduk i veli mi da ga mozem obiće u teretnom vagonu i odnjet hrane i vode. Donesu sanduk, Sue uđe i oni ga odnesu.

- Sretno, Forrest - veli Tribble i rukuje se s menom. - Evo moje posjetnice. Javi se da nek čujem kako ti ide.

Uzmem posjetnicu i rukujem se s njim. Bilo mi je žao što odlazim jerbo je gospodin Tribble bio simpatičan čovjek a ja sam ga razočaro. Sjedio sam u vlaku i gledao kroz prozor a gospodin Tribble je stajao na peronu, a kad je vlak krenuo, mahne mi.

I tako sam opet na putu. Te mi je noći glava bila puna snova - o povratku doma, mami, Bubbi i šlampama, i naravno Jenny Cur-ran. A najviše sam mislio kako bi bilo lijepo da nisam takav idijot.

DVADESET ČETVRTO POGLAVLJE

Konačno sam stigo doma.

Vlak stigne u Mobile okolo tri sata ujutro. Skinu sanduk sa Sue i ostave nas na peronu. Na kolodvoru nema nikog osim smetlara i nekog tipa koji dremucka na klupi. I tako ja i Sue krenemo u grad i nađemo mjesto za prespavat u nekoj napuštenoj zgradi.

Sutra ujutro kupim za Sue banane a sebi velki doručak s krupicom, jajcima, špekom i palačinkama, a tad mi sine da nam moram nać smještaj pa krenem prema Ubogici sestara milosrdnica. Na putu prođemo kraj mjesta gdje je bila naša kuća, a sad je osto samo korov i izgorjelo drvo. Čudan osjećaj to vidjet, pa krenemo dalje.

Kad sam stigo u ubogicu, rečem Sue da nek pričeka u dvorištu da ne bi prestrašio sestre pa uđem i raspitam se za mamu.

Glavna sestra, jako ljubazna, veli da ne zna gdje je mama osim da je pobjegla s protestantistom, al da nek se raspitam u parku jerbo je mama tamo sjedila popodne s drugim ženama. I tako ja i Sue odemo u park.

Tamo su sjedile neke žene. Ja im priđem i jednoj rečem tko sam, ona pogleda u Sue i veli: - Mogla sam si to i mislit.

Al tad veli daje čula da mama pegla hlače u čistionici na drugom kraju grada pa ja i Sue odemo tamo i stvarno nađemo jadnu mamu kako se preznojava nad hlačama u praonici.

Kad me ugleda, mama sve pusti i baci mi se u naručje. Plače, krši ruke i šmrca baš ko nekad. Dobra moja mama.

- Oh, Forrest -vela ona. - Konačno si stigo. Nije proso dan a da nisam pomislila na tebe. Svake bi večeri otkad si otišo plakala i tako zaspala. -

To me nije ništa iznenadilo, pa je upitam o prote-stantistu.

- Taj nezahvalnik! - veli mama. - Nisam trebala pobjeć s protestantistom. Posije mjesec dana me otjero zbog radi cure od šesnajst godina, a njemu je skoro šezdeset. Da znaš, Forreste, protestantisti nemaju morala.

Tad se začuje jaki glas iz čistionice: - Gladvs, jesi ti ostavila peglu na nečijim hlačama?

- Mili Bogo! -vikne mama i odjuri otraga. Najedamput kroz prozor prokulja visok stup crnog dima, a ljudi unutra počnu zapo-magat, vikat i psovati. Ne prođe dugo a krupan ružni ćelavac dovuče mamu iz čistionice, počne vikat na nju i naguravat ju.

- Odlazi! - drekne. - Ovo je zadnja kap! Pregorila si zadnji par hlača!

Mama plače i cmulji a ja pristupim tipu i rečem: - A da ski-neš ruke s moje mame?

- Koji si ti? - upita on.

- Forrest Gump - odbrusim ja njemu, a on veli: - Nosi se i ti odavde, a nosi si i mamu, jerbo ona više ne radi ovdje!

- Nemojte tako razgovarat s mojom mamom - rečem ja, a on će: - Ma nemoj i ti ćeš učinit što?

I ja mu pokažem.

Prvo sam ga zgrabio i podigo u zrak pa odnio tamo gdje peru odjeću u ogromnim mašinama za pranje tepiha, otvorio poklopac, zguro ga unutra, zatvorio poklopac i okrenuo na centrifugu. Kad sam odlazio, bio je na ispiranju.

Mama kuka i rupčićem briše oči: - O, Forrest, sad sam zgubila posao!

- Ne brini, mama - rečem joj - sve će bit u redu, jerbo imam plan.

- Otkud tebi plan, Forrest? - upita ona. - Ti si idijot. Otkud idijotu plan?

- Vidjet ćeš - rečem ja. Daklem, drago mi je da mi je dobro krenulo od početka.

Odemo odande i krenemo prema pansionu u kojem mama stanuje.

Upoznam je sa Sue i bilo joj je drago da nek imam prijatelja, makar i majmuna.

Daklem, mama i ja smo večerali u pansionu. Ona donese Sue naranču iz kuhinje, a posije ja i Sue odemo do autobusne stanice i krenemo za Bayou La Batre gdje žive Bubbini. I naravno, kad smo odlazili mama je stajala na terasi pansiona, brisala oči i plakala. Al sam joj dao pola od pet tisuća dolara da nek ima za život i za stanarinu dok se ja ne snađem, pa mi je bilo lakše.

Daklem, kad je autobus stigo u Bayou La Batre, našli smo Bubbinu kuću čas posla. Bilo je okolo osam sati navečer. Pokucam na vrata i pojavi se nekakvi starčić i upita što hoću. Rečem mu tko sam i da sam poznavo Bubbu ko nogometaša i vojnika. On se malo usplahiri al me ipak pozove unutra. Reko sam Sue da nek ostane u dvorištu i da nek se ne pokazuje previše jerbo tu sigurno nisu vidnuli takve ko on.

Daklem, to je bio Bubbin tata. On mi da čašu ledenog čaja i počne me ispitivat. Htio je znat o Bubbi, kako je poginuo i tako to, i ja sam mu ispričo kako sam najbolje znao.

Na kraju on veli: - Forrest, nešto se pitam sve ove godine. Zastoje Bubba umro?

- Jerbo su ga ustrijelili - rečem ja, a on će: - Nisam to mislio. Mislio sam, zašto? Zašto je bio tamo?

Zamislim se malo pa rečem: - Probali smo učinit što je dobro. Učinili smo što su nam rekli.

A on upita: - Pa jel se isplatilo? To što smo učinili? Svi ti momci poginuli.

A ja rečem: - Ja sam samo idijot. Al ako vas zanima moje mišljenje, mislim daje to sve bilo čisto sranje.

Bubbin tata klimne s glavom. - To sam si i ja mislio - reče.

Daklem, ispričam mu zašto sam došo. Ispričam mu o mom i Bubbinom planu o odgoju šlampi, kako sam upozno onog žutog kad sam bio u bolnici koji mije pokazo kako se odgajaju šlampe. On se zainteresira i počne postavljat puno pitanja, a tad se iz dvorišta začuje krještanje.

- Neko mi hoće ukrast piliće! -vikne Bubbin tata, uzme pušku i izađe na trijem.

- Moram vam nešto reć - rečem ja i ispričam mu da je Sue u dvorištu, iako ne vidimo ni dlake od njega.

Bubbin se tata vrati u kuću, uzme bateriju i pretraži dvorište. Posvjetli ispod velikog drveta ispod kojeg stoji koza, zapravo jarac, i kopitima kopa zemlju. Posvjetlimo na stablo a na grani sjedi jadni Sue, prestrašen na smrt.

- Taj jarac! Stalno to radi - veli Bubbin tata. - Iš odavde! -vikne on i baci štap na jarca. Kad je jarac otišo, Sue siđe s drveta i mi ga pustimo u kuću.

- Što je to? - upita Bubbin tata. '

-Orangutan-rečem ja.

- Sliči gorili, jelda?

- Malo - rečem ja - al nije.

Daklem, Bubbin tata veli da možemo tu noć prespavat kod njega, a ujutro će s nama potražiti neko mjesto za odgoj šlampi. Od močvare je puho ugodan vjetrić, čulo se žabe i cvrčke, a čak i ribe kako skaču iz vode. Bilo je lijepo i mirno i istog trena odlučim da tu neću upast u nevolje.

Sutra ujutro ustanemo u cik zore. Bubbin nam tata spremi velki doručak s domaćim kobasicama, svježim jajcima i kolačima, pa mene i Sue odvede malim čamcem u rukavac. Mirno je a iznad vode ima malo izmaglice. Svaki čas iz močvare izleti nekakva ptica.

Bubbin tata veli: - Ovdje dolazi slani plimni val - i pokaže na rukavac.

-

Tu ima prilično velikih lokvi pa ako želite ostvariti svoj plan, ovo je pravo mjesto za to.

On nas odgura u rukavac. - Ovo je mali komad povišenog zemljišta i tamo se vidi krov kolibe.

- U njoj je nekad živio Tom LeFarge, al je umro prije četiri il pet godina.

Koliba je sad ničija. Možete se tamo smjestiti i živjeti neko vrijeme. Kad sam zadnji put bio tamo, na obali je bilo nekoliko starih čamaca na vesla. Ne vrjede ni pišljiva boba, al ih možete zakrpati, neće potonuti.

Odemo još dublje i on veli: - Stari je Tom imao nekakve drvene mostiće. S

njih je lovio ribe i patke. Možda bi ih mogli popraviti i hodati po njima.

Da znate, izgledalo je idealno. Bubbin tata veli da šlampe za sjeme možem uvijek naći u rukavcima i da ih neće biti teško uhvatiti mrežom.

Još nam je reko da iz iskustva zna da šlampe jedu sjemenke od pamuka što je dobro jerbo je jeftino.

Najvažnije moramo postaviti mreže, kolibu urediti za život i nabaviti namirnice, na primjer putar od kikirikija, kruh i takve stvari. Tad ćemo biti spremni za odgoj šlampi.

Počnemo tog istog dana. Bubbin me tata odvede natrag u kuću pa odemo u grad i počnemo kupovati opremu i namirnice. Reko nam je da se možemo poslužiti njegovim čamcem dok ne popravimo naše. Te noći ja i Sue prespavamo prvi put u kolibi. Padala je kiša i krov je prokišnjavo ko blesav, al mi nije smetalo. Sutra ujutro izađem i popravim ga.

Trebalo mi je mjesec dana da nek sve sredim - uredim kolibu, popravim čamce i mostiće i postavim mreže. Konačno dođe dan kad smo spremni donijeti šlampe. Kupio sam mrežu za šlampe, pa ja i Sue odemo čamcem i potezali smo ju čitav dan. Do mraka smo skupili dvajst kila šlampi koje smo bacili u ribnjak. Pucketale su, plivale i plesale po površini da ih je bilo milina gledati.

Sutra ujutro kupimo tristo kila pamučnih sjemenki i bacimo pedeset kila u odgajalište pa počnemo pripremati drugo. Radili smo cijelo ljeto i jesen i zimu i proljeće, i pripremili četiri odgajališta i sve je išlo dobro. Navečer bi sjeo na terasu i svirao usnu hra-nioniku, a u subotu navečer bi otišao u grad, kupio sanduk piva pa bi se ja i Sue napili. Konačno sam negdje pripao, imo pošten biza kad prodamo prve šlampe, možda bi tad moglo opet probati Jenny da nek vidim jel se još ljuti na mene .

.DVADESET PETO POGLAVLJE

Bio je divan lipanjski dan kad smo odlučili pokupit naše prve šlampe. Ja i Sue ustanemo sa suncem, odemo do odgajališta i počnemo vuć mrežu.

Ona zapne. Sue je proba otkvačit, jaje probam otkvačit, zajedno je probamo otkvačit, al konačno shvatimo da mreža nije zapela nego je tako puna šlampi da je ne možemo pomaknut!

Do večeri smo izvukli okolo sto pedeset kila šlampi i cijelu noć ih razvrstavali po veličini. Sutra ujutro složimo šlampe u košare i odnesemo u naš čamac. Tolko su bile teške da smo se skoro prevrnuli na putu do Bayou La Batre.

Tamo je bila tvornica za preradu morske hrane pa Sue i ja odvučemo šlampe na vaganje. Dobili smo ček na osam stotina šespet dolara! Prvi pošteno zarađen novac osim onog kojeg sam zaradio na usnoj hramoniki u "Polupanim jajima".

Svaki dan dva tjedna Sue i ja vadili smo šlampe i vozili u tvornicu.

Ukupno smo zaradili devet tisuća sedamsto dolara i dvajst šest centi.

Bizmis sa šlampama je uspio!

I da znate, divno smo to proslavili. Odnjeli smo košaru šlampi Bubbinom tati. On je bio sretan i reko da se ponosi s nama i poželio i da je Bubba s nama. Posije smo ja i Sue otišli autobusom u Mobile. Prvo sam otišo posjetit mamu u pansiona a kad sam joj reko za novac i tako to zasuzile su joj se oči, a što drugo. -Oh Forrest - veli ona - tako se ponosim s tobom, tako si se dobro snašo iako si zaostao.

Daklem, ispričam mami svoj plan: druge ćemo godine imat triput više odgajališta i treba nam neko tko bi pazio na novac i kako ga trošimo.

Upitam jel bi se ona tog prihvatila.

- Da nek se preselim u Bayou La Batre? - upita mama. -Tamo se ništa ne događa. Što ću tamo sa sobom?

- Broj at novce - rečem ja.

Tad ja i Sue odemo u grad i dobro se najedemo. Za Sue u luki kupim velki snop banana, a sebi najveći odrezak koji sam mogo nać, s restanim krumpirom i graškom. Tad si odlučim popit pivo i baš kad sam prolazio kraj nekog lučkog bara, čujem glasno psovanje i viku i prepoznam taj glas iako su prošle tolke godine. Gurnem glavu kroz vrata i stvarno, bio je to Curtis s fakulteta!

Curtisu je bilo drago da me vidi. Nazvo me govnarom, pizdom, zajebantom i svim drugim nazivima od milja. Daklem, posije fakulteta, Curtis je posto profesionalni igrač nogometa u Redskinsima, al je dobio nogu kad je na nekoj zabavi ugrizo ženu vlasnika kluba za dupe. Nekolko je godina igro za razne klubove, al se tad zaposlio ko lučki radnik, jerbo je to, po njegovim rječima, bilo primjereno obrazovanju koje je dobio na fakultetu.

Daklem, Curtis me počasti s nekolko piva i počnemo razgovarat o starim vremenima. Veli mi da je Zmija igro za Green Bay Packers dok ga nisu uhvatili s pola litre poljske votke u pauzi utakmice protiv Vikinga iz Minnesote. Tad je Zmija igro za njujarške Giantse dok nije u trećoj četvrtini utakmice protiv Ramsa naredio da nek odigraju Kip slobode.

Trener je reko da niko nije odigro Kip slobode u profesionalnom nogometu od 1931. godine i da otkud Zmiji takva ideja. Al, veli Curtis, nije bio problem u Kipu slobode nego u tome da je Zmija bio tako nafiksian da je zaboravio dodat loptu. Ljevi napadač je vidio što se događa, došao mu s leđa i uzo mu je. Daklem, Zmija je sad pomoćnik trenera u nekom osmoligaškom klubu negdje u Georgiji.

Posije nekoliko piva, padne mi nešto na pamet i upitam Curtisa: - Bi li htio radit za mene?

Curtis počne psovati i urlati, al ne prođe dugo i shvatim da me Curtis zapravo želi upitati što bi radio, pa mu ispričam o šlampama i da ćemo proširiti biznis. Još je malo psovao i urlao, al bit njegovih riječi bila je "da".

I tako cijelo to ljeto i jesen i drugo proljeće naporno radimo ja, mama, Sue i Curtis, a čak sam zaposlio i Bubbinog tatu. Te smo godine zaradili skoro trinaest tisuća dolara i još smo proširili biznis. Život nije mogo bit bolji - mama više ne tuli, a jedan dan smo čak i Curtisa vidjeli nasmješnog, iako se prestao smješkat čim je vidio da smo ga vidnuli i počeo odma psovati. Al ja nisam sretan koliko bi trebao bit, jerbo puno mislim na Jenny i kako je.

Jedan dan odlučim nešto poduzet. Bila je nedjelja, obučem se, sjednem u autobus za Mobile i odem kod Jennyne mame. Baš je gledala televiziju kad sam pokucao na vrata.

Kad sam joj reko ko sam, ona reče - Forrest Gump! Ne mogu vjerovat!

Uđi!

Daklem, malo smo sjedili, pitala me o mami i što ja radim, a onda sam ja upitao što je s Jenny.

- Ne javlja se često - veli gospođa Curran. - Mislim da žive negdje u Sjevernoj Karolini.

- Ima cimericu? - upitam.

- Ne znaš, Forrest? - veli ona. - Jenny se udala. •

-Udala?

- Prije nekoliko godina. Živjela je u Indiani. Tad je otišla u Washington a zatim mi je poslala razglednicu da se udala i da se sele u Sjevernu

Karolinu. Da joj rečem nešto ak se javi?

- Ne - rečem ja - ne trebate. Samo joj recite da joj želim sreću i tako to.

- Oću - veli gospođa Curran. - Baš mi je drago da si svratio. Ne znam, možda sam trebao bit spreman da ću to čut, al nisam. Srce mi je tuklo ko ludo, ruke mi se ohladile i oznojile. Samo sam mislio kako bi našo neko mjesto da nek se ščučurim ko kad je Bubba poginuo i to i učinim. Nađem nekakvo grmlje u nečijem dvorištu, zavučem se u njega i sklopčam se. Mislim da sam čak počeo cuclat palac što nisam dugo radio jerbo mi je mama uvijek govorila da je to siguran znak da je neko idijot, osim ako nije beba. Daklem, ne znam koliko sam tamo osto, mislim dan i pol.

Nisam krivio Jenny, napravila je što je morala. Ja sam ipak samo idijot, pa iako puno ljudi veli da su oženjeni il udati za idijote, ne mogu ni zamislit kako bi im bilo da su u braku s pravim idijotom. Najviše mi je bilo žao sebe, jerbo sam sam sebe uvjerio da ćemo Jenny i ja jednog dana bit zajedno. Pa kad sam čuo od njezine mame da se udala, ko daje dio mene umro, jerbo udaja nije isto što i rastanak. Udaja je ozbiljna stvar. Jedamput sam se i ras-plako, al mi to nije puno pomoglo.

Kasno popodne ispuzim iz grmlja i vratim se u Bayou La Batre. Nikom nisam reko što se dogodilo, jerbo od tog ionako nikakve vajde. Bilo je posla okolo odgajališta, trebalo je popraviti mreže i odem sam sa sobom to obaviti. Kad sam svršio s poslom, već je pao mrak i ja odlučim - bacit ću se na odgoj šlampi i radit od zore do mraka. Samo mi to preostaje.

I tako i učinim.

Te smo godine zaradili sedamdeset tisuća dolara bruto i bizmis se tako razgrano da sam moro zaposliti još ljudi. Jedan od njih je bio i Zmija, onaj branič sa sveučilišta. Nije bio previše zadovoljan svojim poslom pa sam ga metnuo da nek radi zajedno s Curtisom. Tad sam

sazno da je trener Felers u pemziji pa sam ga zaposlio zajedno s njegovim gorilama na održavanju čamaca i pristaništa.

Ne prođe dugo a nanjuše nas novine i pošalju novinara da nek me intervjuira za rubriku "Uspješni sugrađani". Članak izađe drugu nedjelju, s fotografijom mene, mame i Sue ispod naslova "Osvjedočeni idiot našao budućnost u novom morskom eksperimentu".

Daklem, ne prođe dugo a mama mi veli da nek moramo zaposlit nekog da joj pomogne vodit poslovne knjige i da nas savjetuje jerbo puno zarađujemo. Malo se zamislim i tad odlučim nazvat gospodina Tribblea, koji je na bizmisu zaradio puno novca do pemzije. Bilo mu je jako drago da nek sam ga nazvo i veli da dolazi prvim avijonom.

Tjedan dana posije dolaska, gospodin Tribble veli da moramo sjest i porazgovarat.

- Forrest - veli on - postigo si izvanredan uspjeh, al moraš napravit ozbiljan financijski plan.

Upitam kakav a on veli: - Ulaganja! Proširenje djelatnosti! Sljedeće fiskalne godine zaradit ćeš okolo sto devedeset tisuća dolara. Pa četvrt miliona. Takvu zaradu moraš il uložit u nešto il će te država pojest porezima. Ulaganje je duša američkog poslovanja!

I tako i učinimo.

Gospodin Tribble je to preuzeo na sebe i osnujemo nekoliko korporacija.

Jednu smo nazvali "Gumpove ribe d.d.", drugu "Suovi račići d.o.o.", a treću "Mamine šlampe".

Daklem, četvrt miliona dolara postalo je pola miliona, pa mi-ljon i tako sve do pet miliona u četiri godine. Imali smo tristo radnika, uključujući Govno i Biljku, čiji su kečerski dani prošli, pa smo im dali da nek toware sanduke u skladištu. Prevrnuli smo nebo i zemlju da

nađemo Dana, al je nešto ko bez traga. Al smo našli Mikea, kečerskog menadžera i zadužili ga za odnose s javnošću i reklamu. Na prijedlog gospodina Tribblea, Mike je čak platio Raquel Welch da nek snimi nekoliko televizijskih reklama za nas. Obukli su je ko raka koji pleše i kaže: - Ne znate što je rak dok niste kušali Gumpov!

Daklem, postali smo prva liga. Imamo flotu hladnjača i brodova za lov na šlampe, ostrige i ribe. Imamo svoju tvornicu za pakiranje, uredsku zgradu, a uložili smo puno u nekretnine - stanove, trgovačka središta, naftna polja. Zaposlili smo profesora Quackenbusha, profesora engleskog s Harvarda, koji je otpušten jerbo je napastovao studenticu, ko kuhara u maminoj tvornici. Zaposlili smo i pukovnika Goocha koji je dobio nogom u tur posije moje turneje. Gospodin Tribble ga je zadužio za "tajne operacije".

Mama je dala sagradit velku kuću jerbo kaže da nije u redu da vlasnik tvornice kakav sam ja živi u kolibi. Mama veli da Sue može ostat u kolibi i pazit na nju. Svaki dan moram nosit odjelo i aktovku ko odvjetnik.

Moram ić na sastanke i slušat gluposti ko da slušam pigmalijonski, a ljudi me zovu "gospodin Gump" i tako to. U Mobileu su mi dali ključeve grada i zamolili da budem u upravnom odboru bolnice i simfonijskog orkestra.

A tad jedan dan dođu nekakvi ljudi u ured da jel bi se ja kan-didiro za senatora.

- Prirodni ste talent - veli jedan od njih u odjelu i s cigarom. - Bivša nogometna zvjezda u momčadi Mede Brvanta, ratni heroj, slavni astronaut i prijatelj Predsjednika - sve imate! -veli on. Zove se gospodin Claxton.

Ja mu rečem: - Čujte, ja sam samo idijot. Ništo ne znam o politici.

- Odlično ćete se uklopit! -veli gospodin Claxton. - Potrebni su nam dobri ljudi ko vi! Elita! Krema!

Nije mi se dopala ideja ko ni mnoge koje su mi drugi predložili, jerbo me tuđe ideje obično uvale u nevolje. Al kad sam to ispričo mami, njoj polete suze na oči jerbo veli da je ponosna i da bi joj se ostvarili svi sni da joj sin postane senator.

Daklem, dođe dan kad je trebalo objavit moju kandidaturu. Gospodin Claxton i njegovo društvo unajme dvoranu u Mobileu i dovuku me na pozornicu pred masu koja je platila pedeset centi po glavi da dođe slušat kako valjam gluposti. Redale su se zamorne govorancije a tad dođe red na mene.

- Kolege Amerikanci - počnem. Gospodin Claxton mi je napiso govor, a posije će publika postavljat pitanja. Televizijske kamere snimaju, fleševi bljeskaju a novinari črkaju po papirima. Pročitam čitav govor, koji je kratak i glup - al tko mene pita? Jednog običnog idijota.

Kad sam svršio s govorom, ustane jedna novinarka i pogleda u svoje bilješke.

- Na rubu smo atomske kataklizme -veli ona - gospodarstvo je uništeno, mrze nas u cjelom svijetu, bezakonje vlada našim gradovima, ljudi umiru od gladi, religija je izgubila važnost u obiteljima, pohlepa i lakomost posvuda, farmeri bankrotiraju, stranci su zauzeli našu zemlju i oduzeli nam radna mjesta, sindikati su korumpirani, djeca umiru u getima, porezi su nepravedni, metež u školama, a glad, pošasti i rat nam vise nad glavom poput oblaka. S obzirom na sve to, gospodine Gump - upita ona - po vašem mišljenju, koji problem valja prvo rješavati? - Vladala je takva tišina da se moglo čut buhu kako hoda na prstima.

- Moram piškit - rečem ja.

Mnoštvo poludi! Počnu urlat, klicat, vikat i mahat rukama po zraku. Neko u stražnjim redovima počne skandirat i ne prođe dugo i svi prihvate.

- Moramo piškit! Moramo piškit! Moramo piškit! -vikali su. Mama je sjedila iza mene. Ustane i odvuče me od govornice.

- Može te bit sram -veli mi ona. - Tako se izražavat pred ljudima.

- Ma ne! - veli gospodin Claxton. - Izvrsno! Ljudima se svidjelo. To će bit naš predizborni slogan!

- A koji to? - upita mama i zaškilji se opasno.

- Moramo piškit! -veli gospodin Claxton. - Čujte ih samo! Niko još nije uspostavio takvu komunikaciju s običnim ljudima!

Al mama to nije popušila. - Tko je ikad čuo za takav predizborni slogan! -

reče. - Prostački je i ogavan, a osim toga, što znači?

- To je simbol - veli gospodin Claxton. - Pomislite, napravit ćemo plakate, transparente i naljepnice, televizijske i radio reklame. To je genijalna rečenica! "Moramo piškit" je simbol odbacivanja jarma potlačenosti, evakuacije svega što ne valja u ovoj zemlji... Ona govori o frustraciji i skorašnjem olakšanju!

- Molim? - sumnjičavo će mama. - Jeste poludjeli?

- Forrest - veli gospodin Claxton - putuješ u Washington.

Tako se barem činilo. Kampanja je dobro krenula i "Moramo piškit" je postala parola dana. Ljudi su je izvikivali na ulicama, iz auta i autobusa.

Televizijski komentatori i novinari utrošili su Puno vremena probavajuć objasniti narodu što to znači. Svećenici su je izvikivali s propovjedaonica a djeca skandirala u školama. Činilo se da će me sigurno izabrat pa je čak i protukandidat pao u takav očaj daje za svoj slogan uzeo "I ja moram piškit" i njime oblje-Pio cjelu državu.

A tad kola krenu nizbrdo ko što sam se i bojo.

"Moram piškit" privuče pažnju nacionalnih medija i ne prođe dugo a Washington Post i New York Times pošalju svoje reportere ispitati o

čem je rječ. Puno su me ispitivali i bili jako ljubazni, al kad su se vratili u svoje urede počeli su kopat po mojoj prošlosti. I tako jedan dan na naslovnim stranicama svih novina pojave se članci s naslovom "Burna prošlost kandidata za Senat".

Prvo su napisali da sam pao ko kruška na prvoj godini fakulteta. Zatim su iskopali onu glupost o meni i Jenny kad su me policajci odvukli iz kina.

Zatim su izvukli sliku kad pokazujem dupe Predsjedniku Johnsonu u Ružičnjaku. Raspitali su se o mojim danima u Bostonu i "Polupanim jajima" i o tome kako sam pušio marihuanu a spomenuli su i "nepotvrđeni palež" na Harvardskom sveučilištu.

Još i gore - saznali su za optužbu zbog radi bacanja ordena i da me sudac pošlo u ludnicu. Saznali su i za moju karijeru kečera i da su me zvali Tutlo. Čak su i objavili fotografiju kad me svezo Profisor. A spomenuli su i nekoliko "neimenovanih izvora" koji su rekli da sam u Hol ywoodu bio upleten u "seks skandal s poznatom glumicom."

I to je bio kraj. Gospodin Claxton uleti u štab vrišteći: -Upropašteni smo!

Zabili su nam nož u leđa! - i sve tako. Nisam imo drugog izbora nego se povuč iz izborne utrke, a sutra mama, ja i gospodin Tribble sjednemo za stol porazgovarat.

- Forrest - veli gospodin Tribble - mislim da bi bilo dobro za tebe da se na neko vrijeme skloniš.

Znao sam da ima pravo. Osim toga, već me dugo nešto kopka iako nikom o tom nisam pričo.

Kad je krenulo sa šlampama, uživo sam u poslu, ustajo u zoru, odlazio na odgajališta, stavljo mreže pa vadio šlampe i tako to, a navečer bi ja i Sue sjedili na terasi kolibe, ja bi zasviro hramoniku, a u subotu kupovo sanduke piva i opijo se.

Više nije tako. Moram na razne zabave na kojima posluži-vaju hranu neobična izgleda a žene nose velke naušnice i tako to. Telefon ne prestaje zvoniti cijeli dan i ljudi me svašta ispitivaju. U Senatu bi bilo još gore. I ovako nemam vremena sam za sebe a i život samo prolazi kraj mene.

Osim toga, pogledo sam se u ogledalo i imam bore, sjedine i nemam snage ko nekad. Znam da se biznis razvija, al ja se osjećam ko da se vrtim na mjestu. Pitam se zašto to sve radim? Nekad davno smo ja i Bubba smislili plan koji se ostvario iznad naših najluđih očekivanja, al što s tim? Ne uživam ni upol tako ko kad sam igrao protiv onih kukuruznih mulaca iz Nebraske u Orange Bowlu jli sviro u Bostonu s "Polupanim jajima" pa čak ni kad sam gledao "Seljačine s Beverly Hil sa" s Predsjednikom Johnsonom.

I Jenny Curran ima veze s tim, al jerbo tu nema pomoći, bit će bolje da nek je zaboravim.

Daklem, shvatim da moram otići. Mama je počela plakati, ku-kat i brisati oči baš ko što sam očekivo, al gospodin Tribble je shvatio.

- Forrester, reci ćemo svima da ideš na duge praznike - veli on. -

Naravno, tvoj dio zarade čekati će te gdje god poželiš.

I tako učinim. Za nekoliko dana uzmem malo gotovine, ubacim nešto stvari u torbu pa odem u tvornicu. Oprostim se od mame i gospodina Tribblea a zatim se rukujem sa svima - Mikeom, pro-fisorom Quackenbushom, Govnom, Biljkom, Zmijom, trenerom Fel ersom i njegovim gorilama, Bubbinim tatom i ostalima. A tad se vratim u kolibu gdje zateknem Sue. - Što ćeš ti? - upitam Sue.

Sue me uhvati za ruku, podigne moju torbu i odnese kroz vrata. Uđemo u čamac, odveslamo u Bayou La Batre i sjednemo na autobus za Mobile.

Prodavačica karata me upita: - Kamo ćete? - Slegnem s ramenima, a ona veli: - A da odete u Savannah? Bila sam tamo jedamput i

stvarno je ljepo. I tako i učinimo DVADESET ŠESTO POGLAVLJE

Sidimo s autobusa u Savannahu, gdje je lilo ko iz kabla. Sue i ja uđemo u čekaonicu, kupimo si šalicu kave, pa izađemo van i sjednemo ispod strehe i zamislimo se što sad.

Nemam nikakav plan, pa kad sam popio kavu izvadim hramoniku i počnem svirat. Odsviro sam nekoliko pjesama, i gle čuda! nekakvi prolaznik baci novčić u moju šalicu. Odsviram još nekoliko pjesama i ne prođe dugo a šalica se napol napuni sitnišem.

Prestala je padat kiša, pa ja i Sue krenemo u šetnju i odemo u mali park usred grada. Sjednem na klupu i odsviram još nekoliko pjesama i ljudi počnu bacat sitniš u moju šalicu. Sue shvati što se događa pa počne prilaziti prolaznicima držeć šalicu. Tog sam dana zaradio skoro pet dolara.

Te smo noći prespavali u parku na klupi. Bila je ljepa, vedra noć, a zvijezde i mjesec su jasno sjajili. Ujutro si kupimo doručak i počnemo opet svirat kad su ljudi počeli ić na posao. Taj smo dan zaradili osam, drugog devet dolara i počeli smo dobro zarađivat, s obzirom na okolnosti. Posije vikenda, nađem mali dućan za glazbala i kupim novu hramoniku jerbo mi je postalo jednolično svirat stalno na staroj. U uglu je stajo polovni sintesajzer, jako sličan onom Georgeovom u "Polupanim jajima", na kojem me naučio nekoliko akorda.

Pitam vlasnika kolko traži za njega, a on veli dvjesto dolara, al da će mi dat popust. I tako kupim sintesajzer, a prodavač mi čak pričvrsti postolje da nek možem svirat i hramoniku. To je defnidiv-no povećalo našu popularnost. Ne prođe dugo a već smo zarađivali deset dolara dnevno, pa sam opet svratio u onaj dućan i kupio polovne bubnjeve. Za nekoliko dana vježbe mogo sam sasvim pristojno svirat bubnjeve. Bacim staru plastičnu šalicu za kavu i kupim si ljepu plehnatu zdjelicu u koju je Sue pobiro novce i dobro nam je krenulo. Sviro sam sve, od The Night They Drove Ole Dbcie Down do Swing Lo, Sweet Chariot, a našo sam i pansion u kojem su dali da nek spava i Sue, s doručkom i večerom.

Jedno jutro Sue i ja idemo u park, kad opet počne padat kiša. Daklem, u Savannah svaki drugi dan lije ko iz kabla il se barem tako čini. Prolazimo ispred neke uredske zgrade, kad vidim nešto poznato.

Čovjek u poslovnom odjelu s kišobranom stoji na pločniku ispred velke plastične vreće za smeće. Neko je ispod te vreće i probava se zaštititi od kiše, al se vidi samo par ruku koje vire ispod vreće i čiste cipele tog čovjeka u odjelu. Prjeđem ulicu i pogledam bolje, kad gle čuda! naziru se kotačići i ispod vreće vire kolica. Skoro sam puknuo od sreće, pa odmaknem plastičnu vreću, i stvarno, to je Dan glavom i bradom, čistač cipela!

- Vрати mi tu vreću, vole jedan - veli Dan - pokisnut ću do kože. - Tad ugleda Sue. - Konačno si se oženio, ha? - veli Dan.

- To je on - rečem mu. - Sjećaš se, suputnik iz rakete.

- Hoćeš li mi očistiti cipele il nećeš? - upita tip u odjelu.

- Odjebi - veli Dan - prije neg ti pregrizem potplate. -i čovjek ode.

- Dan, što radiš ovdje? - upitam.

- Što ti se čini da radim? - upita on. - Posto sam komunist.

- Ko oni protiv kojih smo se borili u ratu? - upitam ja.

- Ne - veli on. - To su bili žuti komunisti. Ja sam pravi komunist - Mara, Lenjin, Trocki i tako to.

- Pa zašto čistiš cipele?

- Da nek posramim imperijalističke sluge - odgovori on. -Niko sa sjajnim cipelama ne vrjedi ni pišljiva boba, pa što više cipela očistim to će ih više svršiti u paklu.

- Ako ti tako kažeš - rečem ja, a Dan baci svoju krpku i odgura se do ispod platnenog krova da ne kišne.

- K vragu, Forrest, nisam ja nikakav komunist - veli on. -Njima ne trebaju ovakvi ko ja.

- Naravno da trebaju, Dan - rečem ja. - Uvijek si mi govorio da možem bit što oću i radit što oću, pa možeš i ti.

- Još vjeruješ u to sranje? - upita on.

- Vidio sam голу golcatu Raquel Welch - rečem ja.

- Stvarno? - upita Dan. - Kako je bilo?

Posije tog se Dan, Sue i ja uortačimo. Dan nije htio spavat u pansionu nego u dvorištu ispod vreće za smeće. - Čelici karakter - objasni on.

Ispričo mi je što je radio kad je otišo iz Indianopolisa. Prvo je izgubio sav novac od kečerstva na utrkama pasa a ostatak je zapio. Tad se zaposli kod nekog mehaničara jerbo se lako mogo zavuč ispod automobila na svojim kolicima, al mu je dojadilo da mu motorno ulje stalno kapa po glavi. - Nemam nogu, ništarija sam, pijanac i skitnica -

veli on - al nikad nisam bio zmazanac.

Zatim se vrati u Washington gdje su odražavali velku svečanost kad je bilo otkrivanje spomenika vijetnamskim borcima, pa kad su ga vidli i saznali tko je, zamolili su ga da nek održi govor, al se on na nekom primanju nalio i zaboravio što je htio reć. I tako je ukro Bibliju iz hotela u koji su ga smjestili, pa kad je došo red na njega da drži govor, pročitio im je cjelu Knjigu postanka i namjeravo prjeći na odlomke iz Brojeva kad su mu isključili mikrafon i odvukli ga od govornice. Posije tog je probo prosit, al je presto jerbo je bilo "nedostojanstveno".

Ja sam mu ispričo kako sam igro šah s gospodinom Tribbleom, o odgoju šlampi i kako sam uspio, kako sam se natjeco za mjesto senatora, al je njega više zanimala Raquel Welch.

- Misliš li da su to prirodne sise? - upita.

Bili smo u Savannah jedan mjesec i dobro nam je išlo. Ja sam sviro, Sue je skupljo novac, a Dan čistio cipele moje publike. Jedan dan dođe novinar, uslika nas i objavi sliku na naslovnoj stranici.

Tekst uz sliku je glasio: "Propalice besposličare u gradskom parku."

Jedno popodne sviram i razmišljam o odlasku u Charleston kad opazim nekog dječaka kako stoji ispred bubnjeva i bulji u mene.

Sviro sam Ridin on the City of New Orleans al malac nastavi gledat u mene. Nije se smješio il nešto slično, al su mu oči sjale i blistale na čudan način koji me podsjeti na nešto. Pogledam, a malo dalje stoji neka žena. Kad sam je ugledo, skoro sam se onesvjestio.

Kuku i pomagaj! Jenny Curran.

Dala si je minimalni val, i izgledala je starija i umornija, al je ipak Jenny.

Tolko sam se zaprepastio da sam odsviro krivu notu na hramoniki, al svršim pjesmu, a Jenny priđe i uhvati dječaka za ruku.

Oči joj sjaje i ona veli: - Oh, Forrest, znala sam da si ti kad sam čula hramoniku. Niko ne svira hramoniku ko ti.

- Što radiš tu? - upitam.

- Sad živimo ovdje - veli ona. - Donald je pomoćnik šefa prodaje u poduzeću koje prodaje kanadsku šindru. Već smo tri godine tu.

Presto sam svirat pa se publika razrjedila, i Jenny sjedne kraj mene na klupu. Dječak se zafrkava sa Sue koji se počeo prekobicavat da nek nasmije dječaka.

- Kako to da si sam svoj bend? - upita Jenny. - Mama mi je pisala da odgajaš šlampe u Bayou La Batre i da si milijoner.

-Duga je to priča-rečem ja.

...

- Nisi opet upo u neku nevolju, ha Forrest? - upita ona.

- Ovaj put nisam - rečem ja. - A ti? Dobro si?

- Mislim da jesam-veli ona.-Dobila sam što sam tražili

- To je tvoj sin? - upitam.

- Aha - veli ona. - Što nije sladak?

- Bogami jest. Kako se zove?

- Forrest.

- Forrest? - rečem ja. - Po meni?

- Morala sam - veli ona nekako tiho. - Pol je tvoj. -Pol je što?

- On je tvoj sin, Forrest. -Moj što?

- Tvoj sin. Mali Forrest. - Pogledam ga, a on se smijulji i plje-; Sue koji je počeo izvodit stoj na rukama.

- Trebala sam ti reć - veli Jenny. - Kad sam otišla iz Indianopolisa bila sam trudna. Nisam htjela ništa reć, ne znam ni sama zašto. Šta ja znam, ti si se zvao Tutlo, a ja sam trebala rodit tvoje djetе, pa sam se zabrinula kakvo će ispast.

- Misliš, hoće bit idijot?

- Tako nekako - veli ona. - Al, vidni ga, Forrest! Opće nije idijot! Pametna glavica, ove će godine u drugi razred. Prošle je godine imo sve petice.

Pomisli samo!

- Sigurna si da je moj? - upitam.

- Nema sumnje - veli ona. - Želi bit nogometaš kad naraste, il astronaut.

Pogledam opet dečkića. Snažan je i zgodan momčić. Ima bistar pogled i čini se da se ničeg ne boji. On i Sue se igraju "kru-žić-križić".

- A tvoj... ? - upitam ja.

- Donald? - upita Jenny. - On ne zna za tebe. Upoznala sam ga posije odlaska iz Indianopolisa. Znala sam da će se brzo početi primjećivat trbuh i nisam znala što bi. On je simpatičan, drag čovjek. Dobro se brine za mene i malog Forresta. Imamo kuću i dva auta, a svake subote nas odvede na plažu il na selo. U nedjelju idemo u crkvu, a Donald štedi da pošalje Forresta na fakultet.

- Možem porazgovarat s njim, samo nekoliko minuta? - upitam.

- Naravno - veli Jenny i pozove mališana.

- Forrest - veli ona - upoznaj još jednog Forresta. On je moj stari prijatelj, i po njemu si dobio ime.

Malac priđe, sjedne kraj mene i kaže: - Imate smješnog majmuna.

- To je orangutan - rečem ja - i zove se Sue.

- Zašto ste ga nazvali Sue ako je muško?

Odma sam znao da nemam idijota za sina. - Mama veli da želiš postat nogometaš il astronaut - rečem ja.

- Da - veli on. - Znate nešto o nogometu il astronautima?

- Malo-rečem ja-al pitaj tatu. On sigurno zna puno više. On me tad zagrlj, ne jako, al dosta. -Htio bi se još malo igrat sa Sue - veli i skoči

s klupe. Sue je organizirao igru da nek mali Forrest baca novčiće u zrak, a on ih lovi u zdjelicu.

Jenny sjedne kraj mene, uzdahne i potapša me po nogi. - Nekad ne možem povjerovat - veli ona. - Znamo se skoro trideset godina, od prvog razreda.

Sunce sjaji kroz grane i pada na Jennyno lice i ko da je zasjala suza u njezinom oku, al nije pala, al osjećam nešto, drhtaj srca možda, ne znam što.

- Ne možem vjerovat, eto - veli ona, nagne se i poljubi me u čelo.

-Zašto?-upitam.

- Idijoti - veli ona a usnice joj zadrhte. -A tko nije? -i ustane. Ode po malog Forresta, uhvati ga za ruku i odu.

Sue dođe i sjedne na zemlju ispred mene i u pijesku nacрта tabelu za križić-kružić. Ja ucrtam X u desnom gornjem uglu, a Sue O u sredini, i odma sam znao da niko neće pobjedit.

Daklem, posije tog sam učinio nekoliko stvari. Prvo sam na-zvo gospodina Tribblea i reko da nek sve što zaradim od bizmisa sa šlampama, deset posto da mami, deset Bubbinom tati, a ostalo sve da nek pošalje Jenny za malog Forresta.

Posije večere prosjedio sam cjelu noć i razmišljo, iako mi to ne ide bogzna kako od ruke. I evo što sam razmišljo: našo sam Jenny posije tolko vremena, ima našeg sina i možda bi se mogli nekako pomirit.

Al što sam više o tom razmišljo, shvatio sam da to ne bi imalo smisla. A ne možem za to sve okriviti ni to što sam idijot, iako bi to bilo najlakše.

Ne, to se naprosto tak dogodilo. Uostalom, kad se sve zbroti, možda je malom i bolje s Jenny i njezinim mužem, jerbo će mu priuštiti

normalan dom i odgoj, a ne da ima tatu s pameću pileta.

Daklem, posije nekoliko dana odem sa Sue i Danom u Char-eston, pa Richmond, Atlantu, Chattanooga, Memphis, Nashvil-e i konačno u New Orleans.

U New Orleansu, nikom se živo ne fućka što radiš, pa nas ~oje uživamo, sviramo svaki dan na Jackson Squareu i gledamo o izvode drugi luđaki.

Kupio sam bicikl s dvije prikolice za Sue i Dana i svake nedjelje odemo do rjeke, sjedimo na obali il pecamo ribe. Jenny mi piše jedanput na mjesec i šalje slike malog Forresta. Na zadnjoj je obučen u mali nogometni dres.

Tu ima neka cura koja radi ko konobarica u nekakvom striptiz baru i svako malo se provedelim s njom. Zove se Wanda. Sue, Dan i ja često se vozimo po Francuskoj četvrti i razgledavamo i da znate, tamo ima još čudnijih ljudi od nas, ko da su zaostali iz ruske revolucije il nečeg sličnog.

Dođe mi jedan dan nekakvi ovdašnji novinar i da nek bi htio napisat članak o meni jerbo da sam najbolji ulični svirač kojeg je čuo. Počeo me zapitkivat o mom životu, pa sam mu počeo pričat. Al nisam ispričo ni pol priče, a on je otišo i reko da to ne može objavit jerbo niko ne bi vjerovo.

Al da znate: nekad kad noću pogledam u zvjezde i široko nebo nad glavom, nemojte mislit da se svega ne sjetim. Pa i ja imam snove ko i vi i svako malo mislim o tome kako bi bilo da je bilo. I tako odjedamput, imam četrdeset, pa pedeset, pa šezdeset. Daklem, pa što? Možda sam idijot, al sam uglavnom probo učinit što valja, a snovi su ipak samo snovi, zar ne? I tako mislim: bez obzira na to što se dogodilo, možem se uvijek prisjetit prošlosti i reć: barem nisam imo dosadan život. Jel shvaćate što vam oću reć?

,BILJEŠKA O PISCU

WINSTON GROOM autor je sedam knjiga. Napisao je poznati roman o Vijetnamu, *Better Times Than These*, te nagrađivanu knjigu *As Summers Die*, bio je koautor knjige *Conversations with the Enemy*, predložene za Pulitzerovu nagradu 1984. godine. Njegova najnovija knjiga je *Shrouds of Glory*, priča o posljednjoj vojni američkoga građanskog rata. Živi u Point Altcru, država Alabama.

GROOM, VVinston

Forrest Gump / VVinston Groom

Crostuff.net

Table of Contents

[Počni](#)

WINSTON GROOM

FORREST GUMP

Available on DVD

© 1994 MCA Home Video

Table of Contents

[Počni](#)